HALKIN KURTULUŞU

4 ŞUBAT 1980
FİYATI 10 TL

192

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

İŞTE ERİTRE GERÇEĞİ

"Sosyalist devrimin" beşinci yılını kutlayan "sosyalist" Etyopya'da açlıktan ölenler

Sosyal-emperyalistlerin darbe ve işgallerinin içyüzü

YAZISI 3. SAYFADA

TDKP-İÖ'nün bildirisi: "Yaşasın Bağımsız ve Demokratik Afganistan"

YAZISI 2. SAYFADA

Emperyalistlerin ve gericilerin ablukasını kıralım

EGEMEN SINIFLAR BU KEZ DE FAŞİST DEMİREL HÜKÜMETİ ELİYLE SALDIRIYI YOĞUNLAŞTIRDILAR

Zam ve zulüm tedbirlerine hayır

- Parababaları devalüasyon ve zamlarla hayatı çekilmez hale getirdiler.
- Faşist AP hükümeti son aldığı kararlarla ülkemizi emperyalistlerin tam bir açık pazarı durumuna getirdi.
- Zamlar geri alınmalı, temel tüketim maddelerinin fiyatları düşürülmelidir.
- Sıkıyönetim kaldırılmalı, MHP, MİT, Kontr-gerilla dağıtılmalıdır, bütün faşist yasalar iptal edilmelidir.
- Yeni saldırılar karşısında, tüm halkın birliğini sağlayalım, kitlelerin bilinçli öfkesini gericiliğin karsısına dikelim, revizyonistlerin reformistlerin kitleleri aldatmasına fırsat vermeyelim.

YAZISI 6. SAYFADA

Faşist diktatörlük Tariş işçilerine karşı topyekün saldırıya geçti

İşçi sınıfına boyun eğdiremeyeceksiniz

Tariş işçilerini destekleyen Kağıthane Belediye işçileri

TARİŞ SALDIRISI PROTESTO EDİLDİ

YAZISI 5. SAYFADA

HALKIN KURTULUŞU

Revizyonizmin mücadeleyi yozlaştırma taktiği

Başını, TKP'nin çektiği Sovyetçi revizyonistler, kitlelerin faşist diktatörlüğü ve gerici egemen sınıfları hedef alan mücadelesini, düzenin sınırları içinde tutabilmek için yoğun bir faaliyete girişmişlerdir. Özellikle TKP'li revizyonistler, bu iş için 24 Aralık eylemlerinden sonra daha yoğun bir çabaya girdiler.

Bilindiği gibi, her türden revizyonistin ihanetine açık ve üstü kapalı bir şekilde kitleleri eyleme girmekten alıkoyma çabalarına karşın, 24 Aralık'ta yurdun dört bir yanında kitleler ayağa kalktı. Bu durum karşısında revizyonistler yeni biçimde reformist taktikleri gündeme getiriyorlar. TKP'liler ilk önce kitlelerin eyleminden yana görünmeye özen gösterdiler. Sözümona bunun için "anti-faşist" birlikler oluşturdular. TKP'liler, düzenle tambir çıkar birliğine giren, ülkedeki büyük burjuvalardan farksız bir yaşantı sürdüren sendika bürokratlarını, dernek ağalarını biraraya getiriyor, tantanalı bir şekilde sahte anti-faşist birlikler oluşturdaklarını ilan ediyorlar.

Sermayeye ve faşizme karşı mücadeleye girişeceklerine dair günlük gazetelere demeç üstüne demeç veren revizyonistler, emekçi kitleleri uyutmaya çalışıyor ve fasizmin artan saldırılarının yoğunlaşmasının zeminini yaratıyor. Bir yandan da bu yollarla birtakım demokrat grupları etkileyip, hegemonyaları altına alarak, mücadeleden alıkoymayı baş görev ediniyorlar.

Günlük gazetelere verilen demeçlere, yapılan toplantılara bakıldığında revizyonistlerin yoğun bir eylem hazırlığı içinde oldukları izlenimi doğuyor. Ama olaylar üstünkörü değil, biraz daha derinden incelendiğinde revizyonistlerin her şeyi kontrolleri altına alarak kitleleri mücadeleden alıkoymak amacıyla hareket ettikleri anlaşılacaktır. Bunlar, kitleleri mücadeleden alıkoyamadıkları yerlerde de eylemleri ekonomik talepler sınırlı tutmaya çalışıyorlar.

Revizyonistler, önce faşist diktatörlüğe, düzene, doğrudan yönelen taleplerin öne çıkmaması için çaba harcıyor. Mücadeleyi salt faşist diktatörlüğün MC, AP tipi hükümetlerine karşı olmakla sınırlıyorlar. Kitlelerin mücadelesini bu yöne çekiyorlar. Özellikle düzeni

Devamı sayfa 6'da

Ankara'da Sovyet havayolları önündeki protesto gösterisi

AFGANİSTAN'IN İŞGALİ PROTESTO EDİLİYOR

Sosyal- emperyalistlerin Afgan halkına karşı saldırıya geçmesi üzerine İstanbul ve İzmir'den sonra devrimciler Ankara'da işgali protesto eden bir gösteri düzenlediler.

Gösteri 16 Ocak'ta Ankara'da Sovyet Hava Yolları'nın Kumrular Sokak'taki bürosunun önünde yapıldı. Gösteride emperyalizmi ve sosyal-emperyalizmi protesto eden sloganlar atıldı. Devrimciler büronun önüne 'Kahrolsun Sovyet Emperyalizminin İşgali, Yaşasın Afgan Halkının Ulusal ve Sosyal Kurtuluş Mücadelesi'-Halkın Kurtuluşu' imzalı bir pankart bıraktılar.

Gösteri sırasında Sov-

Devamı sayfa 6'da

D.Demir-İş

Sosyalist Sovyetler Birliği'ni sosyal-emperyalist bir ülke haline getiren revizyonist Kruşçev-Brejnev kliği dünya işçi sınıfına ve halklarına düşmanlıklarını daha da ileri götürerek Afgan halkının yurdunu, yerli uşaklarına dayanarak işgal etti. Bu işgal sosyal-emperyalistlerin ve onların ülkemizdeki uşakları sosyal-faşistlerin getirdikleri gibi iki sistem arasındaki mücadeleden (sosyalist kapita-

Devamı sayfa 6'da

Dev.Tarım-Sen

Bugünün dünya halklarının sömüren, emperyalist çıkarları uğruna askeri işgallere kalkışan sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği ile dünün dünya proletaryasına önderlik eden, emperyalistlere korku salan sosyalist Sovyetler Birliği arasında hiçbir benzerlik yoktur.

Sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği ekonomik ve askeri ikili anlaşmalarla geçmişte Afganistan'ı kendine bağımlı hale getirmişti. Bugünkü emperyalist

Devamı sayfa 6'da

Faşist provokasyonları boşa çıkaralım

Resmi ve sivil faşist çeteler son günlerde ülkenin birçok yerinde bir dizi provokasyon eylemi düzenleyerek yeni Maraşlar yaratmaya çalışıyorlar. MHP'li faşistler bir yandan faşist demagojik propagandayı yoğunlaştırırken, öte yandan da polis ve jandarma desteğinde emekçi halk kitlelerine yönelik saldırılarını sürdürüyorlar. MHP'li katil çeteleri son günlerde saldırılarını özellikle Hatay, Mersin, Kayseri gibi yerlerde yoğunlaştırdılar. Hatay Valisinin ve Emniyet Müdürünün açıktan koruyuculuğu altında işçi ve emekçilere saldırıp, emekçilerin ve özellikle Alevi mezhebinden emekçilerin evlerini ve işyerlerini yağmaladılar, yakıp yıktılar. Kayseri'de MHP'li çeteler MİT mensupları ile birlikte işçi, emekçi ve devrimcileri kaçırıp "bilinmeyen yerlere götürmekte", işkenceye çekmektedirler.

Diktatörlüğün militarist güçleri kanlı saldırılarını sürdürmekte, giderek azgınlaşan bir biçimde emekçi mahallelerine ve semtlerine baskınlar düzenlemekte, gözünü kırpmadan insan kurşunlamaktadırlar. Militarist güçler özellikle mücadelenin yükseldiği veya yükselme potansiyeli taşıdığı yerleri saldırı hedefi haline getirmektedirler. İstanbul 1 Mayıs Mahallesi, İskenderun, Adana ve İzmir'de saldırıların yoğunlaştırılması, azgınlaşan gericiliğin mücadele karşısındaki korkusunu ifade etmektedir.

Yükselen halk hareketini kana boğmanın hesaplarını yapan egemen sınıflar, resmi ve sivil faşist çeteler aracılığıyla terör estirerek, provokas-

Devamı sayfa 6'da

GERİCİLİK YENİ BİR CANKURTARAN SİMİDİNE SARILDI

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Afganistan halkına karşı açık saldırıya geçmelerinden bu yana, Türkiye gericiliği, işçilerin ve halkın dikkatlerini bütünüyle dışarıya, dış sorunlara çekmeye çalışmaktadır. Gericilik gazete sayfalarından radyo hoparlörüne ve TV ekranlarına kadar, hemen her yerde bu yönde propaganda yapmaktadır. TKP ve TİKP gibi revizyonist mihrakları da bu gerici koronun içindedir.

Gericilerin, sosyal-emperyalistlerin Afganistan sorununu sürekli olarak ön planda tutmasının nedeni, onların Afgan halkının çıkarlarını savunuyor olmasından, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının destekçisi olmasından ileri gelmemektedir. Emperyalistler ve gericiler arasındaki çatışma

Devamı sayfa 6'da

BATILI DOSTLARIMIZ (!) TÜRKİYE'YE ÇOK ÖNEM VERİYORLAR. (Basın)

Emperyalist yardımlar ve arkasındaki gerçekler

Son günlerde özellikle Amerikan ve Alman emperyalistlerinin temsilcileriyle Demirel hükümeti yetkilileri arasında Türkiye'ye yapılacak "yardımları" konu alan görüşmeler yoğunluk kazandı. Aynı tip görüşmeler AET ve OECD gibi emperyalist kuruluşların temsilcileriyle de yapılıyor. Alman Başbakanı Schmidt Almanya'nın Türkiye'ye yapılacak yardımın esas kısmını üstleneceğini ilan ediyor ve bunun reklamı yapılıyor. Şimdiye kadar sürüncemede kalan Amerikan askeri yardımının Kongre'den geçirilmesi için hazırlıklar yapıldığı ülkemiz gericilerince propaganda ediliyor. Tüm Amerikancı gericiler, Türkeşçiler, Demirelciler, Ay-

Devamı sayfa 6'da

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

TDKP-İÖ'nün bildirisi:

" YAŞASIN BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK AFGANİSTAN "

Sosyal-emperyalistlerin Afganistan halkına karşı açık saldırıya geçmesinden sonra, Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü (TDKP-İÖ) imzasıyla bir bildiri yayınlanmıştır. Bildiriyi aşağıda aynen veriyoruz.

Halkımıza,

Sovyet sosyal-emperyalistleri kuklalarını birbiri arkasına devirerek, sonunda, 1979 yılı kapanırken Afganistan halkına karşı açık saldırıya geçtiler, Afganistan'ı işgal ettiler.

Yeni çarlar, karşısına aldığı güçler ve gerekçeleri farklı bile olsa tıpkı Amerikan emperyalistlerinin geçmişte Vietnam'da yaptıkları gibi, bugün tanklarıyla, toplarıyla, napalm bombaları ve ölüm kusan silahlarıyla, emperyalist yağma ve soygunu artırmak, pis çıkarlarını gerçekleştirmek için Afganistan işçi ve köylülerini, Afgan halkını katletmektedirler.

Sosyal-emperyalistler giriştikleri bu işgal hareketiyle, Taraki gibi, Amin gibi eski kuklalarını da bir kenara atarak doğrudan devreye girmişlerdir. Onlar bu yolla bir yandan Afganistan'daki hegemonyalarını ve kendilerine bağlı kliklerin çıkarlarını pekiştirmeyi ve uzun vadede Afgan halkını bütünüyle köleleştirmeyi ve bir yandan da bu mevzisini daha sağlamlaştırarak Amerikan emperyalistleri, diğer batılı emperyalistler ve Çin sosyal-emperyalistleri aleyhine yayılmayı amaçlamaktadırlar.

Sosyal-emperyalist akbabalar ve onların ülkemizdeki uşakları TKP, TİP, TSİP revizyonistleri Afganistan'a karşı girişilen askeri işgali 'sosyalist dayanışma', 'proleter enternasyonalizminin gereği', 'devrim' vb. gerekçelerle yutturmaya ve haklı göstermeye çalışmaktadırlar. Tıpkı Amerikan emperyalistlerinin çeşitli ülkelerde giriştikleri darbeleri ve geçmişte Vietnam'a karşı giriştikleri askeri işgali 'demokrasiyi korumak', 'hür dünyanın çıkarlarını savunmak' vb. demagojilerle maskelemeye çalıştıkları gibi... Amerikan emperyalistlerinin ve uşaklarının dilinde 'demokrasi', 'barış' 'hür dünyanın çıkarları' neyse, sosyal-emperyalistlerin ve kuklalarının sözlüğündeki 'proleter enternasyonalizmi', 'sosyalist dayanışma', 'devrim' kavramları da aynı anlama gelmektedir.

Onlar darbe ve askeri müdahalelerini 'barış', 'demokrasi', 'proleter enternasyonalizmi', 'devrim' vb. gibi kavramlarla kamufle etmeye, bu yolla halklara emperyalist köleliği kabul ettirmeye özen göstermektedirler.

Aslında bu gericilerin 'bağımsızlık', 'demokrasi' vb. konularında edecekleri tek bir lafları bile yoktur. Çünkü ülkemizi ekonomik, mali vb. alanlarda tamamen Amerikan emperyalistlerine bağlayan, kapılarımızı sosyal-emperyalist yayılmaya açan bu gericilerdir. Emekçi halkın belirli demokratik ve siyasi haklarını yok etmeye çalışan bu gericilerdir.

Emekçi halkımız,

Afganistan'a karşı girişilen işgal hareketi karşısında tüm gericiler, bütün karşı-devrimciler, y'ine komünizm davasını karalamak için el ele vermişlerdir. TKP, TİP, TSİP revizyonistleri, Özgürlük Yolu vb. revizyonistler Afganistan halkına karşı sosyal-emperyalistlerin açık askeri saldırısını komünizmin bir gereği olarak lanse etmeye çalışırken; Amerikan emperyalistleri ve onların uşakları, faşistler ve dinci gericiler sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'ni 'komünist bir ülke' olarak tanıtmaya çaba göstermektedirler. Burjuva basın-yayın organlarının sütunları, radyo mikrofonları ve TV ekranları her gün anti-komünist propaganda ile dolup taşmaktadır.

Evet, işçi sınıfı ve onun çeşitli ülkelerdeki siyasi iktidarları enternasyonalisttir ve proletarya diktatörlüğü devletleri, işçi sınıfının ve ezilen halkların çeşitli ülkelerde emperyalizme ve iç gericiliğe karşı giriştikleri ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini her türlü yollarla destekler. Lenin ve Stalin'in sosyalist Sovyetler Birliği bunu yapmıştır, bugün dünyada sosyalizmin parıldayan kalesi sosyalist Arnavutluk bunu yapmaktadır. Proleter enternasyonalizminin, sosyalist dayanışmanın başka ülkelere karşı askeri işgale girişmekle, nüfuz alanları sağlamaya çalışmakla, halkları köleleştirmekle hiç bir ilişkisi yoktur. O, kendi ülkesinde burjuvaziyi devirmiş, işçi sınıfının ve onun komünist partisinin, hiçbir çıkar gözetmeksizin, dünya halklarına karşı bir dayanışma örneğidir ve proletarya devletinin dış politikasının temelidir.

Stalin yoldaşın ölümünden ve Kruşçev-Brejnev revizyonistlerinin iktidara gelmesi ve sosyalist Sovyetler Birliği'nin kapitalist ve adım adım sosyal-emperyalist bir ülke haline dönüşmesinden sonra, bugünkü Sovyetler Birliği'nin sosyalizm ile proleter enternasyonalizmi ile hiçbir ilişkisi kalmamıştır. O, tıpkı Amerikan emperyalistleri gibi dünya halklarının baş düşmanlarından biridir ve onunla nüfuz alanları için mücadele etmekte, halkları köleleştirmeye çalışmaktadır.

Afganistan halkına karşı girişilen yeni işgal hareketi bu politikanın yeni bir örneğidir.

Amerikan emperyalistleri, diğer batılı emperyalistler ve Çin sosyal-emperyalistleri devrimin, komünizmin, demokrasi ve barışın ne kadar düşmanı ise, Sovyet sosyal-emperyalistleri de, aynı şekilde komünizm ve devrimin en amansız düşmanlarından biridir.

İşçiler, köylüler, gençler,

Amerikan emperyalistleri, batılı emperyalistler ve Çin sosyal-emperyalistleri, sosyal-emperyalistlerin Afganistan'ı işgali karşısında yeniden barış vb. sözcüklerine sarıldılar, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı laflarından bahsetmeye başladılar. Sanki dün Vietnam halkına karşı katliama girişen, darbe ve müdahalelerle halkları köleleştiren Amerikan emperyalistleri ve diğer batılı emperyalistler değilmiş gibi... Sanki daha dün Vietnam halkına karşı saldırıya geçen Çin sosyal-emperyalistleri değilmiş gibi... Onlar bugün sosyal-emperyalist işgale karşı çıkmakla, aslında, Afgan ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını savunmamaktadırlar. Tersine böyle bir demagojik manevra ile Afganistan'ın tek efendisi olmak istemektedirler. Afganistan'da, kendilerine bağlı egemen sınıf kliklerini iktidara getirmeyi amaçlamaktadırlar. Bunun için de 'İslam Gerillaları' denilen silahlı gerici güçleri desteklemektedirler. Bugün 'İslam Gerillaları' denilen bu güçler Afganistan'da Amerikan emperyalistlerine bağlı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının vurucu güçleridir. Ve Sovyet klikleri ile bunlar arasındaki çatışma Afganistan gerici sınıfları arasındaki, emperyalist mihraklar arasındaki bir çatışmadır. Ve çatışan siyasi mihrakların yönetimi açısından ele aldığımızda bugün Afganistan'da süren savaş gerici bir iç savaştır. Afgan halkı da emperyalist işgale karşı mücadele etmesine karşın bugün büyük ölçüde örgütsüz ve öndersizdir.

Afganistan halkının gerçek bağımsızlığı ve özgürlüğüne kavuşması, ancak emperyalizme ve sosyal-emperyalist işgale karşı mücadelesinin başarıya ulaşmasıyla, Afgan gerici sınıflarının ekonomik ve siyasi iktidarının yıkılmasıyla mümkün olacaktır.

Emekçi halkımız,

Afganistan işgalinin sonrasında gelişen olayların da açıkça gösterdiği gibi, bugün emperyalistler ve sosyal-emperyalistler kendi sefil çıkarları için dünyayı kana bulamak, halkları bütünüyle köleleştirmek ve pazarlarını yeniden paylaşmak istemektedirler. Bunun için de azgınca silahlanmakta, bunu SALT gibi, DETANT gibi demagojik manevralarla gizlemeye çalışmaktadırlar.

Ama Afganistan işgali sonrasında SALT'ın, DETANT'ın nasıl bir demagojik manevra olduğu bütün çıplaklığıyla ortaya çıkmıştır. Onlar artık yeni bir emperyalist savaş için silahlandıklarını, savaşa hazırlandıklarını inkar etmemektedirler.

Onlar bu politikalarının bir gereği olarak gerici rejimleri silahlandırmaktadırlar.

Ülkemiz egemen sınıfları da bugün Amerikan emperyalistlerinin savaş arabasına daha çok bağlanmaktadırlar. Amerikan emperyalistleri yeni üslerle, yeni anlaşmalarla ülkemizi bir barut fıçısı durumuna getirmeye çalışmaktadırlar.

Ama ne silahlanma, ne baskı ve zulüm ve de işgal ve darbeler emperyalistleri ve sosyal-emperyalistleri yok olmaktan kurtaramayacaktır.

Proletaryanın ve halkların mücadele seli bütün emperyalistleri ve bütün gericileri silip atacaktır.

Dünya halkları ve Türkiye halkı Afgan halkı ile birlikte gür sesini duyuruyor.

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE TÜM AFGAN GERİCİLİĞİ!

YAŞASIN BAĞIMSIZ VE DEMOKRATİK AFGANİSTAN!

TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ-İNŞA ÖRGÜTÜ (TDKP-İÖ)
MERKEZ KOMİTESİ

YÜKSELEN SAVAŞ ETKENİ VE GÖREVLERİMİZ

Yıllardan beri kapitalist-revizyonist sistemi sarsan çok yönlü buhran, onun tüm çelişmelerini alabildiğine keskinleştirmektedir. Bu çelişmelerden biri de emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişmedir.

Emperyalizm çürüyen, can çekişen kapitalizmdir. Bu özelliğinin en açık örneklerinden biri olarak, o, her yerde tekel peşinde koşar, esas özelliği rantiyecilik olan mali sermayeyi dünyanın dört bir yanına ihraç eder ve içerde de sınai üretiminin gittikçe artan bir bölümünü savaş araçları üretimine doğru yöneltir. Sömürgecilik ve militarizm emperyalizmin tipik özellikleridir. Üstelik emperyalist devletler, farklı noktalarda ve farklı düzeylerde sıçramalı olarak geliştiklerinden, aralarındaki güç dengesi sürekli olarak değişir. Yeni gelişen emperyalistler, sömürgecilik sofrasında "layık oldukları" yeri kapmak; bu sofrada köşebaşlarını tutmuş olanlar ise yerlerine gözdikmiş olan açgözlü rakiplerini tepelemek ve sofradan atmak isterler. Bu çelişkinin çözümünün tek yolu savaş alanında güçlerin sınanması ve güçlü olanın "ganimetin" üstüne oturmasıdır. Ama ne zamana kadar? Halklar, emperyalistlerin sofrasında ganimet olmayı reddedinceye, ya da yeni bir emperyalist (ya da emperyalistler) sofrada yerlerin değişmesini isteyinceye kadar.

Özü itibariyle böylesine basitleştirerek anlatılabilecek olan bu çatışma, aslında her seferinde onmilyonlarca işçi ve köylünün kanının akıtılmasına, ülkelerin yakılıp yıkılmasına, dev üretici güçlerin tahrip edilmesine yol açan insanlık tarihinin şimdiye kadar eşini görmediği bir vahşettir. Emperyalistler iğrenç emelleri için silah zoruyla ya da aldatarak savaş alanlarına sürdükleri emekçilerin kanıyla beslenip, semirir, yağmacılık ve silah ticaretiyle servetlerine servet katarlar. Bu vahşete karşı mücadele etmek her devrimcinin, her demokratın, her namuslu, dürüst insanın görevidir.

Dünya halkları, emperyalist kasapların büyük mezbahasından şimdiye kadar iki kere geçtiler. Bugün emperyalistler aynı şeyi bir üçüncü kez tekrarlamak için kolları sıvamış bulunuyorlar. Başlarında Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizminin bulunduğu iki büyük emperyalist blok, dünya çapında büyük bir çatışmanın hazırlıklarını yapıyor ve birçok bölgede savaş çıralarını tutuşturuyorlar. Şimdi dünya halkları şu soruyla karşı karşıyadır: Aynı şeyin bir üçüncü kere tekrarlanmasına izin verecek miyiz?

Amerikan emperyalistleri II. Dünya Savaşı'ndan kapitalist dünyanın rakipsiz efendisi olarak çıkmışlardı. Onlar bütün diğer emperyalistleri nafakaya bağlamış, onların eski nüfuz alanlarını devralmışlardı ve çok güçlü görünüyorlardı. Marksist-Leninistler daha o dönemde, tekelci kapitalizmin gelişme yasaları uyarınca bu durumun sonsuza kadar böyle sürüp gitmeyeceğini emperyalizm yıkılıp gitmedikçe, güçler dengesinin değişeceğini ve emperyalizm dünyasının yeni boğuşmalara sahne olacağını söylemişlerdi. Durum bu yönde gelişti, ama öngörülenden biraz farklı olarak... Emperyalizm dünyanın eski devleri yeni bir çatışma için henüz hazırlanmadan, dünyanın en eski ve en güçlü sosyalist ülkesinde, Kruşçev-Brejnev revizyonist dönek kliği iktidarı ele geçirerek, onu revizyonist-kapitalist ve sosyal-emperyalist bir ülkeye dönüştürdüler. Onlar bu kadarla da kalmadı, Arnavutluk dışında tüm eski halk demokrasilerinde kapitalizmi yeniden restore ettiler. Bu ülkeleri sömürgeleştirdiler. Çin ise Amerikan emperyalizmine yaklaştı. İşte bugün çatışan emperyalist güçler böyle gruplaştılar.

Bugün Rus sosyal-emperyalistleri, emperyalizm sofrasına yeni gelmiş, önündeki parçayı iştahıyla münasip bulmayan, açgözlü bir haydutturlar. Onlar, ülkelerini azgın sosyal-faşist bir diktatörlükle yönetiyor ve son derece gelişmiş bir tekelci devlet kapitalizminin başında bulunuyorlar. Bilindiği gibi emperyalist ülkelerde faşizm olgusu, savaş kışkırtıcılığından ayrılmaz. Bu yüzden Rus sosyal-emperyalistleri bugün dünyadaki iki esas savaş kışkırtıcısından, kaynağından biridir ve sosyal pratik bunu her gün kanıtlıyor.

Bazıları -ki bunların başında Çin sosyal-emperyalistleri ve uşakları geliyor- bu noktadan hareket ederek Amerikan emperyalizmini, dişleri dökülmüş yaşlı bir kurt, elindekini korumaktan başka bir kaygısı olmayan müflis bir centilmen, bir demokrasi havarisi olarak göstermeye çalışıyorlar. Bugün henüz güçsüz de olsalar, savaş kışkırtıcılığında, hegemonyacılıkta, saldırganlıkta hiçbir emperyalistten geri kalmayan Çin sosyal-emperyalistleri, böylece Amerikan emperyalistleri ile yaptıkları suç ortaklığını mazur göstermeye çabalıyorlar. Oysa olgular Amerikan emperyalizminin de yağmacılık ve haydutlukta Rus sosyal-emperyalistlerinden geri kalır yanı olmadığını; onun da göstermelik demokrasisini adım adım faşistleştirerek, durmadan silahlanarak ve mevzilerini güçlendirerek, dünyanın dört bir yanında doğrudan ya da dolaylı müdahalelerde bulunduğunu ve dünya çapında bir emperyalistler arası savaşa hazırlandığını gösteriyor.

Rus sosyal-emperyalistleri nasıl Şili'de, Angola'da, Etiyopya'da olduğu gibi birçok yerde Amerikan emperyalizminin nüfuz alanlarına el atıyorlarsa; Amerikan emperyalistleri de Çekoslovakya'da, Mısır'da, Somali'de, Hindistan'da, Afganistan'da olduğu gibi Rus sosyal-emperyalistlerinin nüfuz alanlarına el atıyorlar. Bugün dünyanın hiçbir köşesi yoktur ki, şu ya da bu ölçüde emperyalistlerin özellikle de iki süper devletin egemenlik çatışmalarına sahne olmasın. Bu durum onları nihai bir hesaplaşmaya doğru itiyor. Onlar, devrim ve sosyalizm uğruna mücadele eden halklara karşı birleşmekten geri durmamalarına rağmen bu böyledir.

Ülkemiz Türkiye, emperyalistler arası çatışmanın en yoğun olduğu bölgelerin birinde, Orta-Doğu ile Balkanlar arasındaki stratejik bir noktada yer alıyor. Ülkemiz egemen sınıfları, emperyalizmin uzantısı, onlardan bağımsız olarak bir adım bile atamayacak olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Onlar uzun zamandan beri her şeyleriyle Amerikan emperyalizmine bağlanmış bulunuyorlar. Gerçi son zamanlarda Rus sosyal-emperyalistlerinin ülkemize sızması ve yayılması küçümsenmeyecek boyutlara erişmiştir. Onlar da komprador burjuvazi ve toprak ağalarıyla ve onların faşist diktatörlüğüyle bağlar kuruyor kendilerine bağlı klikler yaratıyorlar, ama henüz bu durumu değiştirecek durumda değildirler. Nitekim, son gelişmeler üzerine egemen sınıflar Amerikan emperyalizmine daha fazla yaklaşmış, ve onların kirli bir aleti olduklarını açıkça göstermişlerdir. Bizimki gibi geri bir ülkede, iktidarda komprador burjuvazi ve toprak ağaları bulunduğu sürece, bunlar hangi emperyaliste bağımlı olurlarsa olsunlar, halkların kaderi değişmez. Onları bekleyen açlık, sefalet, baskı, zulüm ve emperyalistlerin boğuşma-

Devamı sayfa 6'da

Amerikan uçak gemileri Hint Okyanusu'na doğru ilerliyor.

RUSYA
ÇİN
AFGANİSTAN
İRAN
IRAK
PAKİSTAN
HİNDİSTAN
TÜRKİYE
MISIR
SUDAN
ETİYOPYA
KENYA
TANZANYA
HİNT OKYANUSU

ABD Deniz üsleri
ABD Donanması için liman hakkı
ABD Üsleri (hava)
ABD Dinleme postası
Rus donanması üsleri
Rus donanması için liman hakkı
Rus hava üsleri

ALMANYA'DA GÖSTERİ

"RUSLAR AFGANİSTAN'DAN DEFOLUN"

Bu şiar altında 4 Ocak'ta Almanya'nın Bonn kentinde yüzlerce kişi bir gösteri yürüyüşü yaptı. Almanya Komünist Partisi/ML'nin de desteklediği gösteriyi Yurt Dışındaki Afganlı Öğrencilerin Genel Birliği (GUAFS) düzenlemişti. Diğer sloganların yanı sıra gösteride şu sloganlar atıldı: "Kahrolsun Rus Sosyal-emperyalizmi", "Kahrolsun Emperyalizm, Sosyal-emperyalizm ve Dünya Gericiliği", "Özgür, Bağımsız ve Demokratik Bir Afganistan İçin"

MARKSİST-LENİNİST HAREKET BÜTÜN DÜNYADA BÜYÜYOR, GÜÇLENİYOR

PARTIDO COMUNISTA PORTUGUÊS (RECONSTRUÍDO)

Portekiz KP (YK) kuruluşunun 4.yıldönümünü kutladı

1976 Aralık'ında kurulan Portekiz Komünist Partisi (Yeniden Kurulmuş) PKP (YK), kurulduğu günden bu yana Portekiz proletaryasının kısa ve uzun vadeli çıkarları doğrultusunda, her türlü revizyonizme karşı kararlı bir mücadele sürdürmektedir. 1977 Mart'ında yaptığı 2. Kongre'den sonra, önce "Üç Dünya Teorisi"ne, sonra da parti içinde ortaya çıkan küçük-burjuva hizibe karşı başarılı bir mücadele yürüten PKP (YK), "Üç Dünya Teorisi"nin ve Çin revizyonizminin kökünde yatan "Mao Zedung Düşüncesi"ni teşhir etti ve 1979 Haziran'ında yaptığı 3. Kongresi ile bu sözde teoriyi mahkum etti.

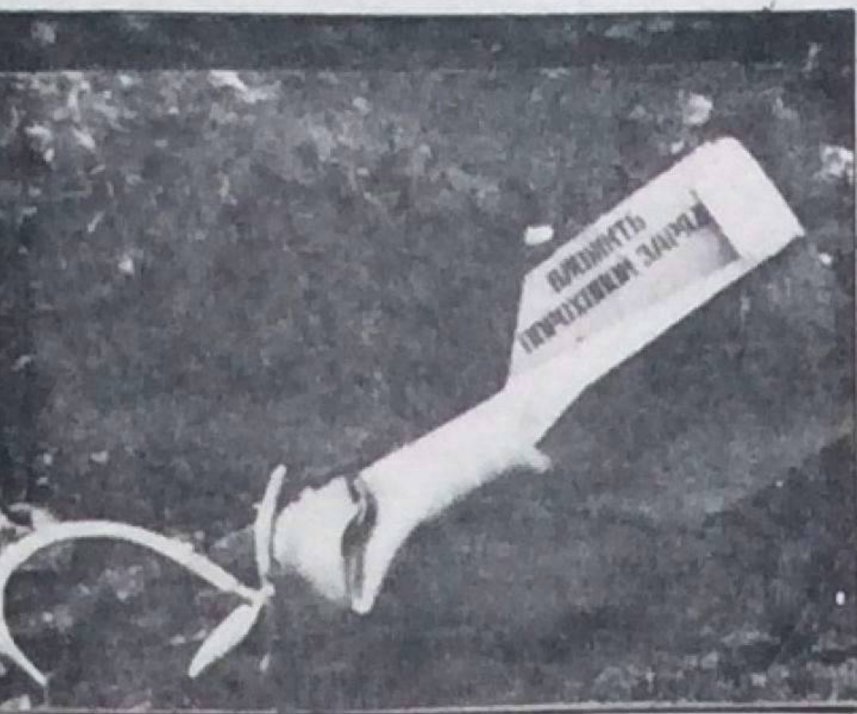
Kuruluşunun 4. yıldönümünü coşkuyla kutlayan PKP (YK), 3. Kongresi'nin onayladığı devrimci çizgisini kararlılıkla hayata geçirmektedir.

Japonya KP/Sol önderliğinde düzenlenen bir gösteride halk polisle çatışıyor.

Japonya KP(Sol) 10 yaşında

JKP/Sol merkezi yayın organı Halkın Yıldızı ocak ayı sonunda 1000. sayısını yayınlayacaktır. JKP/Sol, Parti'nin kuruluşunun 10. yıldönümü ve Halkın Yıldızı'nın günaşırı yayınlanmaya başlaması dolayısıyla bir kampanya açmıştır.

JKP/Sol MK, çağrısında, gazetenin parti çizgisini kitlelere götürmede büyük bir rol oynadığını ve ülkede gelişen sınıf mücadelesinin günlük bir gazeteye duyulan gereksinmeyi artırdığını belirtmiştir. MK, gazetenin günaşırı yayınlanmasının ise bunun ilk adımı, sınıf mücadelesinin geliştirilmesinin bir aracı olduğunu vurgulamış, bu kampanyanın, Parti tarihinde yeni bir atılıma dönüştürüleceğini ve Parti'nin halk kitleleriyle birliğinin pekiştirilmesine hizmet edeceğini belirtmiştir.

Sovyet revizyonistlerinin Eritre halkına karşı kullandıkları napalm bombaları

İKİ DÜNYA İKİ SİSTEM

ERİTRE SORUNUNDA SOSYALİST SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN TUTUMU

1949'da Birleşmiş Milletler'de Eritre sorununa ilişkin bir tartışmada Sovyet delegesi şöyle diyordu:

"SSCB, her zaman Eritre'nin bağımsızlığa kavuşmasını tutarlılıkla desteklemiştir ve bu oturumda da bu tavrını sürdürüyor. Davranışımızın temelinde tüm halkların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesi vardır. (...) Sömürgecilik sistemi ağır bir bunalım içindedir; Birleşmiş Milletler örgütü Eritre halkının bağımsızlık ve ulusal baskıdan kurtulma isteklerine uygun bir karar almalıdır. Genel Kurul, Eritre halkı aleyhine, sömürgeci güçler arasında bir anlaşmaya izin vermemelidir. Bu açıdan Sovyetler Birliği heyetinin, Eritre'nin bir başka ülkeyle federasyon biçiminde birleşmesine, Eritre halkının kendi kaderini tayin hakkını ayaklar altına aldığı ve bu halkın bu doğal hakkını kullanmasını engellediği için karşı çıkacağı açıktır."

Aynı oturumda Çekoslovak delegesi de şunu belirtiyordu:

"... Eritre'ye zorla kabul ettirilmek istenen federasyon biçimi iki egemen devletin arzularının özgür, kendiliğinden ve demokratik ifadesinin bir ürünü değil, küçük bir ülke olan Eritre'nin daha büyük ve daha kalabalık bir ülke tarafından ilhak edilmesidir.

Çekoslovak heyeti Eritre halkına karşı ve sömürgeci güçler çıkarına yapılan bu haksızlığa katılmayı kesinlikle reddeder."

ERİTRE SORUNUNDA SOSYAL-EMPERYALİST SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN TUTUMU

Novoye Vermya (No:5, Ocak 1979) adlı Sovyet dergisinde "Eritre Sorunu: Gerçekler ve Uydurmalar" başlıklı makalede şunlar yazılıdır.

"Eritre sorunu ulusal bir sorun değil, İtalyan sömürgecileri tarafından geçen yüzyılın sonunda geliştirilmiş salt coğrafi ve idari bir kavramdır."

"... bu nedenle Eritre ulusunun varlığından bahsetmenin hiçbir bilimsel dayanağı yoktur ve böyle bir tavır salt propaganda amacını gütmektedir."

"Bilimsel sosyalizm milliyetler ve kabileler birliğine değil, oluşmuş uluslara ayrılma hakkını verir."

"Etiyopya halkının devrimci kazançlarını korumak için verdiği kahramanca mücadele koşullarında (...) Eritre bölücülüğü nesnel olarak emperyalist çevrelerin ve ülke içindeki karşı-devrimin çıkarlarına hizmet etmektedir."

SOSYAL-EMPERYALİSTLERİN DARBE VE İŞGALLERİNİN İÇYÜZÜ

İŞTE ERİTRE GERÇEĞİ

Osmanlı feodal-emperyalizminin baskısı altında 300 yıl kalan Eritre çeşitli sömürgeci güçler arasında kısa süreli el değiştirmelerden sonra 1885'te İtalyan sömürgeciliğinin egemenlik alanına girdi. II. Dünya Savaşı'nda İtalyan emperyalistlerinin İngiliz emperyalistleri tarafından yenilgiye uğratılmasından sonra, Eritre İngiliz sömürgesi oldu. II. Dünya Savaşı'ndan hemen sonra çeşitli emperyalistlerin bölgeye el atmaları ve özellikle de Amerikan emperyalizminin Eritre'ye göz dikmesi sonucu İngiltere kurtuluşu, var oluşundan beri tek bir bölge olan Eritre'yi, İngiliz sömürgesi Sudan ve yeni sömürgesi Etiyopya arasında paylaştırmakta buldu. Ama onlar diğer emperyalist bir çözümü yerinde bulmayarak, sorunu Birleşmiş Milletlere getirdiler. Eritre temsilcisinin var olmadığı Birleşmiş Milletlerde günlerce süren emperyalistler arası pazarlıklardan sonra, Eritre Amerikan emperyalizminin elinde kaldı. Bu görüşmelerde Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'nin o zamanki BM temsilcisi, tüm emperyalistlere karşı, Eritre halkının kendi kaderini tayin hakkını savundu. Aynı şekilde Çekoslovakya temsilcisi Eritre ülkesinin kendisinden daha büyük bir ülke tarafından işgal edilmesine karşı çıktı. Ancak tüm bu yürekli karşı çıkışlara karşın BM örgütü 1950 yılında aldığı bir kararla Eritre'nin Etiyopya imparatorluğunun bir federasyonu olduğunu açıkladı. Böylece Eritre ülkesi, emperyalistlerin zoruyla Etiyopya'ya katıldı ve Eritre halkının kendi kaderini tayin hakkı ayaklar altına alındı. Tarihsel bir haksızlığa uğrayan Eritre halkı, hiçbir zaman bu kararı tanımadı.

Napalm yanıklarından ölmüş Eritreli çocuklar

Amerikan emperyalizmi, bir yandan Eritre kıyılarında dizi dizi askeri üsler kurarken, diğer yandan da Haile Selasiye gerici feodal kliği aracılığıyla Eritre halkının daha 1950'lerde başlayan haklı savaşını kana boğmaya başladı. Amerikan emperyalizminin tepeden tırnağa donattığı Haile Selasiye'nin ordularına karşı mücadele içinde, önce Eritre Kurtuluş Cephesi, daha sonra da Eritre Halk Kurtuluş Cephesi doğdu.

1962 yılında ise Haile Selasiye BM kararlarını bile hiçe sayarak Eritre'yi Etiyopya İmparatorluğunun 14. eyaleti olarak ilan etti. O güne dek varlığını sürdürmüş olan Eritre silahlı kuvvetleri ve polisi dağıtıldı, onların yerini ise Etiyopya'nın işgalci kuvvetleri aldı. Böylece Eritre ülkesi Etiyopya'nın gerçek bir sömürgesi oldu.

Eritre halkı elde silah mücadeleyi yükseltirken, Etiyopya'da Haile Selasiye'nin Amerikancı rejimi, Eritre halkına karşı giriştiği soykırıma halkın duyduğu nefret çığ gibi büyüyordu. Grevler ve kitle gösterileri birbirini izliyor, halk Eritre, Etiyopya savaşının bitmesini istiyordu. Bunun sonucu olarak, Amerikan emperyalizmi posası çıkmış uşağı Haile Selasiye'yi bir kenara fırlattı ve iktidar D.E.R.G'in (Geçici Askeri Konsey) eline geçti.

DERG'İN YAPTIĞI İLK İŞ

DERG'in ayağının tozuyla yaptığı ilk iş, Etiyopya İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nu kapatmak, tüm demokratik kitle örgütlerinin kapısına kilit asmak oldu. Bu dönemde yeni yönetimin eskisinden farklı olmadığını söyleyenler tutuklandı, işçiler, öğrenciler katledildi. Yeni yönetim grevleri ve direnişleri kanla bastırırken, Amerikan emperyalizmi ve İsrail siyonistleriyle bağlarını güçlendiriyordu. Etiyopya'daki yeni rejimin özel kuvvetlerinden "Nebalbal Birliği" İsrail siyonistleri tarafından eğitiliyordu. Bu arada Amerikan emperyalizmine bağlı bazı uluslararası kuruluşlar Etiyopya'ya, Eritre halkına karşı kullanmak üzere silah alabilmesi için 300 milyon dolarlık kredi verdi. Kredilerle güçlenen ve Amerikan yapısı silahlarla donanan DERG, Eritre sorununu "zora başvurarak çözeceğini" açıkladı.

YENİ ÇARLAR ERİTRE KURTULUŞ MÜCADELESİNDEN YANA OLABİLİRLER Mİ?

Amerikan emperyalizminin uşağı Haile Selasiye'nin ordularının Eritre yurtseverleriyle mücadelesinin keskinleştiği yıllarda Sovyet revizyonistleri Eritre kurtuluş mücadelesini "destekliyorlardı." Eritre halkının tarihsel bir haksızlığa uğradığını, kendi kaderini tayin hakkının ayaklar altına alındığını söylüyorlardı. Bu yüzden "proleter enternasyonalizminin bir gereği olarak Eritre halkının Etiyopya'ya karşı verdiği haklı mücadelesinde maddi ve manevi olarak Eritre halkını destekliyorlardı". Eritre Kurtuluş Cephesi'nin savaşçıları Sovyet yapısı silahlar kullanıyor, Sovyet subayları tarafından eğitiliyordu. Yeni çarlar, son derece önem verdikleri bu bölgeye daha kolay sızabilmek, Eritre'nin muhtemel zaferinden sonra bölgedeki hegemonyasını kurabilmek için Eritre yurtseverlerinin haklı davasını kendi sosyal-emperyalist amaçlarına alet ediyor ve yalnızca bu amaçla Eritre kurtuluş mücadelesine maddi açıdan destek oluyordu. Ayrı dönemlerde, yine aynı amaçlarla Etiyopya'ya karşı mücadele veren Ogaden halkının haklı mücadelesini de destekliyor gibi görünüyor, böylece Amerikan emperyalizminin yarı-sömürgesi Etiyopya sayesinde bölgede sahip olduğu etkinliği kırmayı hedefliyordu. Kısacası, yeni çarların amacı, rakibi Amerikan emperyalizminden geri kalmamaktı.

Devamı sayfa 6'da

1968'den 1980'e

Sovyet işgal kuvvetleri Afganistan'ta

Yeni çarların saldırganlığının bilançosu

Brejnev SBKP Merkez Komitesi'nin 25. Kongresi'nde şunları söylüyordu: "Sovyetler Birliği başka halkların ve ülkelerin iç işlerine karışmaz".

Bu sözlerin doğruluğunu anlamak için Sovyet sosyal-emperyalistlerinin 1968'den 1980'e kadar yürüttüğü saldırganlık ve müdahalelere bakmak yeterlidir.

1968 21 Ağustos 1968: Doğu Alman ve Bulgar birlikleriyle desteklenen Sovyet birlikleri Çekoslovakya'yı bir gecede işgal etti. "Sovyet birliklerinin varlığı gereksiz olunca birliklerimiz geri döneceklerdir." diyen Sovyet revizyonistlerinin resmi açıklamalarına karşın, işgalin 12. yılında işgalci Sovyet birlikleri hâlâ Çekoslovakya'da.

1969 1969'da Sovyet sosyal-emperyalistleri önemli bir petrol bölgesi olan Arap Yarımadasını kuşatmak için Somali'de kendi kuklaları aracılığıyla bir darbe tezgahladılar. Sovyetlere bağlılığı ile tanınan Muhammed Ali Samantar başa geçti ve ilk işi Somali topraklarında Sovyetlere deniz, hava ve füze üsleri vermek oldu.

1971 1971'de Sovyet-Hindistan "Dostluk ve İşbirliği Anlaşması"nın imzalanmasından kısa bir süre sonra, Sovyetlerin kışkırtmasıyla, Hindistan, Pakistan'ı bölmek için harekete geçti. Binlerce insanın öldüğü bu savaş sonunda Pakistan, Pakistan ve Bengaldeş olarak iki ayrı devlete bölündü.

1971'de Sovyetler, Mısır'daki uşakları Ali Sabri aracılığıyla Amerikancı Sedat yönetimine karşı bir darbe girişiminde bulundu. Ancak darbe girişimi başarısızlığa uğradı.

1971'de Sudan'da yine Sovyetlerin desteğinde bir darbe girişimi oldu. Darbe başarısızlığa uğradı, bunun sonucunda ülkedeki tüm Sovyet danışmanları sınır dışı edildi.

1975 1975'de Angola kurtuluş örgütlerinden MPLA'yı destekleyen Sovyetler, G.Afrika ırkçı rejiminin kuvvetlerinin Angola'da bulunduğu gerekçesiyle Kübalı paralı askerleri Angola'ya gönderdi. 1976'da, G.Afrika kuvvetlerinin çekilmesinden sonra da Angola'da kalan Küba askeri birliklerinin sayısı 20 bin, Sovyet askeri danışmanlarının ki ise 1200 civarındadır. Kısacası, Angola'da her 100 MPLA üyesine karşılık 8 de Kübalı asker bulunmaktadır.

1975'de Sovyetlerin kışkırtmasıyla Somali ve Etiyopya arasında savaş başladı. İlk zamanlarda Somali'yi destekleyen Sovyet sosyal-emperyalistleri daha sonra Etiyopya'yı destekleyerek Ogaden halkının bağımsızlık mücadelesini kana boğdular ve Etiyopya aracılığıyla Somali'ye karşı saldırıya geçtiler. Somali ordusunu eğitmiş olan Sovyet generalleri, Etiyopya ordusunu yönetmeye başladılar.

1976 1976'da Zaire'nin doğal kaynaklar açısından en zengin bölgesi olan Şaba bölgesi Sovyetlerce desteklenen ve Angola'da üslenen "Katanga Jandarmaları" tarafından işgal edildi.

1976, Etiyopya'da iktidarı ele geçiren gerici Mengistu kliği, Sovyetlerle imzaladığı "Dostluk ve İşbirliği" anlaşmasından sonra Kübalı askerlerin, Sovyet askerlerinin ve danışmanlarının desteğinde Eritre halkının kurtuluş mücadelesine karşı yoğun bir saldırıya girişti.

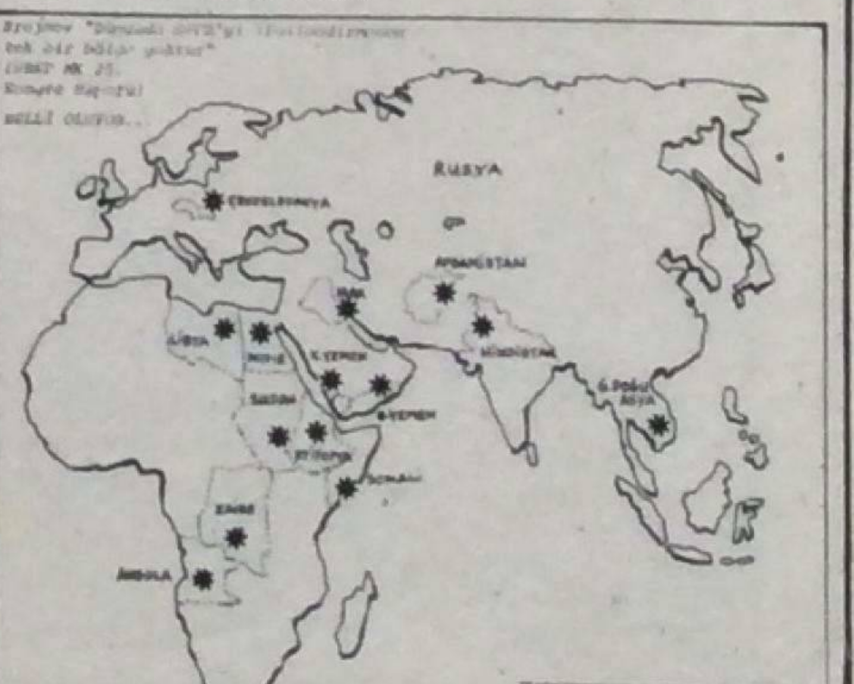
1977 1977'de Sovyet emperyalistleri, Libya'yı son model silahlarla donattılar. Ayrıca Libya'ya 7-10 bin arasında Sovyet personeli gönderdiler. Sonunda iki süper devletin kışkırtmasıyla Mısır Libya sınır çatışmaları başladı.

1978 1978'de Kuzey Yemen'de darbe tezgahlandı, devlet başkanı öldürüldü. G.Yemen'de de darbe yapıldı, devlet başkanı idam edildi. Bu iki darbeyle de yetinmeyen Sovyet sosyal-emperyalistleri, kendi güdümündeki G.Yemen rejimini K.Yemen'e saldırttı. Kuzey Yemen'e saldıran G.Yemen kuvvetlerinde Kübalı ve Etiyopyalı askerler de yer aldı.

1978'de Irak BAAS Partisi içinde Sovyet desteğiyle bir darbe girişiminde bulunuldu. Darbe başarısızlığa uğradı, çok sayıda Iraklı ve 3 de G.Yemenli subay idam edildi.

1979 1979'da Güney-Doğu Asya'da kuklaları aracılığıyla saldırı faaliyetlerine girişti.

27 Aralık 1979'da, Tacikistan'da üslenmiş çok sayıda askeriyle havadan ve karadan Afganistan'ı bir gecede işgal etti. Afganistan'a "yasal" yönetimin çağrısı üzerine girdiklerini açıklayan Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ilk işi "yasal" yönetimin lideri ve eski kuklaları Amin'i öldürtmek oldu.

II.ENTERNASYONAL'DAN BU YANA SÜREN

AYNI NAKARAT

Bilindiği gibi, her türden revizyonist, Marksist-Leninistlerin, emperyalistler ve gericiler arasındaki çelişki ve çatışmalarla ilgili görüşlerine saldırıp çarpıtmaya özel çaba harcıyor. Son günlerde emperyalistler ve gericiler arası çatışmanın giderek yoğunlaşmasıyla Marksist-Leninist görüşlere revizyonizmin saldırısı da yoğunlaştı.

Bununla birlikte, revizyonistler, önceden olduğu gibi uşaklığını yaptıkları emperyalist ve gerici sınıfların çıkarı doğrultusunda birbirlerine karşı suçlama kampanyasını da yürütmektedirler. Revizyonistler arasındaki bu çatışma I. Emperyalist Savaş sırasında II. Enternasyonal'in dağılmasına neden olmuştur. II. Enternasyonal gerçekte, birbirleriyle savaşan ayrı ayrı sosyal şoven partiler haline gelerek dağılmıştır. Bugün tıpkı II. Enternasyonal oportünist partilerinin birbirlerine karşı yürüttüğü mücadelenin aynısını, Çin ve Sovyet emperyalizmine bağımlı revizyonistler birbirine karşı yürütüyor.

Emperyalizmin çıkarlarını gözeterek faaliyet yürüten revizyonistlerin siyasetine karşı çıkan Marksist-Leninistler, revizyonistler tarafından "karşı güçlerin adamı" olarak lanse edilmektedir. Özellikle TKP'li revizyonistler bu işin şampiyonluğunu yapmaktadır.

Oysa I. Emperyalist Savaş döneminde de revizyonistler, aynı suçlamaları Lenin'e, Bolşeviklere yöneltmekten geri durmuyorlardı. Ama ne var ki, olaylar Lenin'i ve Bolşevikleri haklı çıkarttı, onların hiçbir emperyalizmden yana bir siyaset izlemediğini gösterdi. Revizyonistler ise her zaman emperyalizm ve gerici sınıfların çıkarları doğrultusunda hareket etmişler ve savaş sorununa bu açıdan yaklaşmışlardır. Örneğin: "Sosyalist devrimciler ve Menşevikler, sosyalizm bayrağını bir maske gibi kullanarak, burjuvazinin halkı aldatmasına, savaşın emperyalist, yağmacı niteliğini gizlemesine yardımcı oluyorlardı. Onlar, burjuva 'anavatanı' savunmanın ve 'Rusya barbarları'na karşı vatanı korumanın zorunlu bir görev olduğu propagandasını yapıyorlardı, 'vatandaşlar arası barış' siyasetini destekliyorlardı. Böylece tıpkı Alman İmparatorluğu hükümetinin 'Rus barbarları'na karşı savaşına Alman sosyal-demokratlarının yardım ettikleri gibi, Çarlık hükümetinin savaşına yardımcı oluyorlardı." (SBKP(B) Tarihi)

Bugün, bu revizyonist siyaseti özellikle TKP'li revizyonistler izlemeye çalışıyor. Bunlar Sovyet emperyalist burjuvazisinin siyasetini sosyalizm maskesi adı altında destekliyor, sosyal-şovenizmi ayağa kaldırarak, çeşitli ülkelerin işçilerini ve halkını birbirlerine karşı kışkırtmaya çalışıyor.

Lenin'in izinden yürüyen Marksist-Leninistler, ABD'nin başını çektiği emperyalist gerici blokla Sovyetlerin başını çektiği emperyalist gerici blok arasındaki çatışmaya karşı çıktıkları için her türden revizyonist tarafından karalanıyor ve rakip emperyalist ve gerici blok taraflısı bir siyaset izlemekle suçlanıyor.

Emperyalist bloklara bağlı revizyonistler, uluslararası gericiliğin kendi arasındaki çatışmayı bahane ederek devrimin gelişmesini engelleyip, kitlelerin dikkatini gericiler arası çatışmaya doğru kaydırmaya yelteniyor. Sovyet emperyalizminin uşaklığını can-ı gönülden üstlenmiş olan TKP vb. revizyonistlere göre, Afgan işgaline karşı çıkmak ABD ve Çin sosyal-emperyalizminin yanında yer almakla özdeştir. Çin sosyal-emperyalizminin uşağı TİKP'ye göre ise, ABD ve Çin emperyalizminin güdümündeki gerici Afgan sınıflarının Sovyetlerle ve onlara bağlı gericilerle girmiş olduğu çatışmaya karşı çıkmak ve bundan Afgan halkının hiçbir çıkarının olmadığını söylemek, Sovyet emperyalizmi nin yanında yer almakla özdeştir. Çünkü bunlara göre sorun, "kimin işgale ve saldırıya uğraması"ndan ibarettir.

Oysa revizyonistlerin aksine Marksist-Leninistler hiçbir zaman savaş sorununa bu açıdan yaklaşmazlar. Onlar, emperyalist ve gericiler arasındaki savaşı iç savaşa dönüştürme şiarıyla hareket ediyor ve soruna bu açıdan yaklaşıyorlar. Bugün Marksist-Leninist hareketimiz Lenin'in ve Bolşeviklerin izinden yürüyor. Rus sosyal-emperyalizminin güdümünde hareket eden TKP'liler ise, Menşeviklerin, Sosyalist Devrimcilerin, II. Enternasyonal oportünistlerinin izinden yürüyorlar. Onlar, nasıl ki Lenin'i Alman emperyalizminin 'ajanı' olarak suçluyor idiyseler, bugün TKP'li revizyonistler Halkın Kurtuluşu'nu 'ABD yanlısı' olarak gösteriyorlar. Revizyonizmin bu adi taktiği Marksist-Leninistler için yeni değildir, köhnemiş bir silahtır. Çünkü, Lenin'in Alman 'ajanlığıyla' suçlanması gibi Alman emperyalistlerinin savaş siyasetine karşı çıkan ve Lenin'le birlikte hareket eden Rosa Luxemburg ve Liebnecht de Alman Sosyal-Demokrat Partisi tarafından Fransız-İngiliz emperyalizmi yanlısı olarak suçlanıyordu. Bunun için TKP'lilerin, Halkın Kurtuluşu'nu Afgan işgaline karşı çıktığı için ABD emperyalizmi ve Çin sosyal-emperyalizmi ile aynı sepete koymasını yadırgamıyoruz.

TKP'li revizyonistlerin Sovyetlerin Afganistan'ı askeri işgale girişmesini 'ilericilik, devrimcilik' olarak lanse etmesi ve yine TİKP revizyonistlerinin Sovyet askeri işgaliyle çatışmaya giren ABD ve Çin emperyalizmi tarafından desteklenen Afgan gericiliğinin mücadelesini 'anavatan savunması', 'yurtseverlik' olarak nitelendirmesi Afganistan'daki çatışmanın niteliğini örtbas edemez. Çünkü bu çatışmada "ilericilikle", "devrimcilikle" "yurtseverlikle" ilgili hiçbir şey yoktur. Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler ve bunlara bağlı gericiler, Afganistan halkını kimin sömürüp, ezeceği mücadelesini veriyorlar. Bu mücadeleden, başta Afgan halkı olmak üzere dünya proletaryasının ve halklarının hiçbir çıkarı yoktur. Emperyalistler ve gericiler çeşitli ülke halklarını ve proletaryasını birbirine karşı kışkırtarak dünyaya egemen olma mücadelesi yürütüyorlar. Afganistan'daki sıcak savaş bu mücadelenin bir parçasıdır.

Marksist-Leninist hareketimiz Afganistan'da süren gerici savaşın karşısındadır. Bunun için de ABD emperyalizminin başını çektiği gerici blokun, dünyaya egemen olmak için yürüttüğü mücadeleyi örtbas etmek için kopardığı yaygara ve demagojinin etkisinde kalarak ne Afgan dinci gericilerinin mücadelesini "Afgan halkının ulusal kurtuluş" mücadelesi olarak görüyor, ne de Sovyet emperyalizminin Afgan halkını sömürmek ve dünyaya egemen olmak için Afganistan'ı askeri işgal altına almasından yana tavır alıyor. Biz bağımsız ve demokratik bir Afganistan'ın yaratılması için yürütülen mücadeleyi destekliyoruz, onu var gücümüzle savunuyoruz.

TKP ve TİKP gibi Sovyet ve Çin emperyalizminin uşaklarının sorunu çarpıtmaya çalışması gerçeklerin ortaya çıkmasını önleyemeyecektir. Marksist-Leninist hareketimizin Afgan olaylarıyla ilgili siyaseti açık ve berraktır. Afgan halkı emperyalist ve gericiler arasındaki çatışmadan yararlanmalıdır. Çünkü bu savaş emperyalistleri ve gericileri zayıflatıyor ve devrimin gelişmesinin ortamını olgunlaştırıyor. Bunun için bu gerici savaşı, tüm emperyalistleri ve gericileri hedef alarak devrimci iç savaşa dönüştürmek gerekir.

Marksist-Leninist hareketimiz, emperyalist tekeller ve gericiler arası çatışmadan alabildiğine yararlanmayı savunmaktadır. Bu çatışma ve mücadele, emperyalistleri ve gericileri zayıflatıyor. Ve emperyalist kapitalist-revizyonist sistemin buhranını derinleştiriyor. Ve halkların ve proletaryanın kurtuluşunu hızlandırıyor. Bunun için "emperyalist ve gerici savaşı, iç savaşa dönüştür" şiarının ışığında gerici sınıfların, emperyalist ve gericiler arasındaki çatışmayı bahane ederek, devrimin gelişmesini önleme çabalarını boşa çıkarmaya çalışıyoruz ve çıkaracağız. Kısacası, Lenin'in, Bolşeviklerin yolundan yürüyoruz ve yürüyeceğiz.

Tüm revizyonist hainler bunu böyle bilsin.

ZİNCİRLERİMİZDEN BAŞKA KAYBEDECEK HİÇ BİR ŞEYİMİZ YOKTUR

Emperyalist–Komprador Tekeller Üzerinde Denetim Kurulması İçin Mücadele Edelim

Buhranın yükünün işçi sınıfının ve emekçilerin sırtına yıkılmasına karşı mücadele edelim

Kapitalist-revizyonist sermaye dünyasını sarsan buhran ülkemizde daha da ağırlaşmış olarak yansıyor. Emperyalist ülkeler kendi ülkelerindeki buhranın yüklerini de, komprador-tekelci burjuvazinin eli ve yardımıyla halkımızın sırtına yıkıyor. Buhran tarıma da yansıyor ve yarı-feodal toprak ağalığı ekonomisinin çürümesiyle birleşerek daha da ağırlaşıyor.

Bugün ülkemizin "ekonomik hayatı"na bir göz attığımızda, gördüğümüz yalnızca, üretimin gerilemesi ve durması, kapanan fabrikalar, dev boyutlara varan işsizlik, hızlı fiyat artışları, temel tüketim maddelerinin yokluğu, her alanı kaplayan ve artık "resmileşen" karaborsa gibi çürüme belirtileridir. Durum o hale geldi ki, artık mevcut düzenin en ateşli savunucuları bile durumu gizleyemiyor; halkı uyutmak amacıyla "renkli" tablolar çizmeye kalkışmıyor. Bugün toplumdaki tüm sınıfların temsilcileri, ekonominin çöküntü halinde olduğu gerçeğinden yola çıkarak, bu durumun nedenlerini kendi açılarından açıklamaya çalışıyor, sınıfsal çıkarlarına uygun çözümler öneriyorlar.

Sınıfsal çıkarlarına uygun diyoruz; çünkü mevcut buhran toplumdaki egemen ve ezilen sınıfların çıkarlarının nasıl birbirine karşıt olduğunu bütün açıklığıyla ortaya seriyor. Buhran derinleştikçe bir yandan emperyalist uşağı bir avuç komprador burjuva ve toprak ağasının nasıl yeni vurgunlar, yağmacılık, aşırı sömürü yoluyla kârlarına kâr katarak alabildiğine zenginleştiği, diğer yandan işçilerin, köylülerin, küçük esnafın, eğitim emekçilerinin, küçük memurların, ve hatta tekelci olmayan kapitalistlerin nasıl, günden güne açlığa, sefalete, iflasa sürüklendiği açıkça gözler önüne seriliyor. Toplumun üst katlarında aşırı lüks, sefahat ve çürümenin belirtisi olan her türlü yozluk, iğrenç kokular saçarak her tarafa yayılırken toplumun alt katlarında, işçilerin, köylülerin tüm emekçilerin saflarında faşist saldırıların yoğunlaşması ve artan sefalet karşısında hoşnutsuzluk günden güne yayılıyor, öfke ve isyan artıyor. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler bu durumdan bir çıkış yolu arıyorlar. Ne yapmalı sorusu giderek daha çok insanın kafasında şekilleniyor.

Emperyalist uşağı egemen sınıfların faşist ve Çin yanlısı sosyal-faşist temsilcileri kitlelere çıkış yolu olarak, "bütün kötülüklerin kaynağı" komünizmin ezilmesi (yani faşist diktatörlüğün sağlamlaştırılarak devrimci-demokratik halk muhalefetinin yok edilmesi) milli birlik (yani, egemen sınıflara kölece boyun eğme) "kemerlerin sıkılması" (yani emekçilerin daha fazla sömürülmesi) ve "batı dünyasına sıkıca bağlanmayı" (yani ABD emperyalizmi ve müttefiklerine köleliği daha fazla artırmayı) gösteriyorlar. Rusya yanlısı sosyal-faşistler ise aynı reçeteyi değişik bir isimle sunuyorlar. Onların reçetesi de "faşizmin ezilmesi", "UDC", "sosyalist sistemle bütünleşme" gibi laflar ardında halk için aynı şeyleri ifade ediyor. Kısacası Amerikancı cephe, Türkiye böyle kalsın ve Şili gibi olsun derken, Rusçu cephe, hayır efendi değiştirelim, Afganistan gibi olalım diyor.

İslamcı cephe ise, sözde "kapitalizm ve komünizmin kötüleklerinden arınmış" yeni bir yol, öneriyor. Onlar artık aşınmış ve kitleleri zaptetmekte yetersiz hale gelen feodal bağımlılık zincirinin yeniden onarılarak faşist-feodal diktatörlüğün bu yönden onarılmasını savunuyorlar; bir yandan anti-komünizm demagojisine hız verirken, diğer yandan emekçilerin kapitalizme ve faşizme duydukları tepkiyi sömürmeye, onu saptırmaya çalışıyorlar.

Reformistler ve diğer revizyonistler ise, düzenin sınırları çerçevesinde yapılacak bazı ufak-tefek değişikliklerle, düzenin "insanca, hakça bir düzen" ya da "demokratik, sosyalist" bir düzen olabileceğini savunuyorlar. Bunun için emekçilerin dört yılda bir kendi partilerine oy vererek parlamentoda güçlendirmesi ve "iktidara" getirmesinin yeterli olduğunu iddia ediyorlar. Bu arada da, egemen sınıflardan yalvararak, dilenerek, onları ikna ederek, birkaç kırıntı koparırlarsa bunun iyi olacağını, ama bunu elde etmek için "yasa dışı" yollara başvurmamaları gerektiğini, yoksa durumun kendileri için daha kötüye gideceğini vaaz ediyorlar. Onları pasifleştirmeye, ellerini kollarını bağlamaya çabalıyorlar.

Buna karşılık, devrimci proletarya tüm gericilik cephesi karşısında, işçi sınıfı ve tüm emekçi halka tek gerçek kurtuluş yolunu gösteriyor. bu yol, onun azami ve asgari programında ifadesini bulan ulusal ve sosyal kurtuluş için devrimci mücadele yoludur. Buhranın derinleştiği, devrim dalgasının yükseldiği, kitlelerin tüm baskı ve zulme rağmen giderek artan ölçüler de mücadeleye atıldığı günümüz koşullarında, emekçi kitleler devrimci proletaryanın sesine gittikçe daha fazla kulak veriyor, onun etrafında toplanıyorlar.

Ama bugün tespit ediyoruz ki, gelişmeler bu yönde olmasına rağmen ne objektif durum, ne de kitlelerin devrimci örgütlülük ve bilinç düzeyleri, iktidarı ele geçirmek amacıyla nihai mücadeleye girişmek için yeterli değildir. Kitleleri devrim yolunda eğitiyor, örgütlüyor ve hazırlıyoruz. Ama bugünden onları iktidarı ele geçirmek için ayaklanmaya çağırmıyoruz. Çünkü henüz bunun koşulları olgunlaşmamıştır. Ancak bununla birlikte kitleler büyük ölçüde kendiliğinden, mevcut düzenin sınırları içinde de olsa, acil talepleri uğruna egemen sınıflarla çeşitli mücadelelere girişiyorlar. Bu mücadele onlara sayısız deneyler kazandırıyor, eğitiyor ve dostlarını düşmanlarını daha iyi tanımasına, gerici partilerden desteğini çekmesine yol açıyor. Onların en ileri unsurları proleter devrimci hareketin ve devrimci-demokrat akımların saflarında toplanıyor ve devrim mücadelesine atılıyorlar. Ama henüz büyük çoğunluk, devrime sempati duysa da onun gerçekleşeceği konusundaki kuşkularını yenemiyor; egemen sınıfların, devletin, düzenin yıkılmazlığı konusundaki propagandasının etkilerinden kendini kurtarıp devrimci mücadeleye kararlı bir şekilde giremiyor.

Bu durum şu soruyu gündeme getiriyor: Komünistler ve devrimciler olarak kitlelere bugünden ne yapmaları gerektiğini söyleyebilir, onların gericiliği zayıflatan acil taleplerine sahip çıkıp bunları formüle edip, bu talepler uğruna ajitasyon ve eylem çağrıları yapabilir miyiz?

Devrimci komünistler bu soruya "evet" cevabını veriyor. Onların ajitasyon ve eylem platformu bu ihtiyacı karşılıyor.

Bu platformda formüle edilen taleplerden biri de tekeller üzerinde işçi denetiminin kurulması ve tekel kârlarının kısıtlanmasıdır. Çünkü bugün emperyalist-komprador tekeller, kapitalizmin buhranının yüklerinin emekçilerin sırtına yüklenmesinin odak noktalarından birini teşkil ediyor. Onlar ekonomi ve pazar üzerinde kurdukları denetim sayesinde üretimin düşürülmesi, fabrikaların kapatılması, işsizlik ve pahalılığı alabildiğine körüklüyor ve bu sayede aşırı tekel kârları elde ediyorlar. Bir malın üretiminin az yapılması tekelleri etkilemiyor. Çünkü onlar zaten geniş stoklara sahiptir. Tekeller mal kıtlığını fırsat bilerek bu stokları karaborsaya sürüyor, böylece üretimi artırarak elde edebileceklerinden kat kat fazla kâr edle ediyorlar. Onlar üretim üzerinde kurdukları tekel sayesinde, mal kıtlığına pahalılığa karşın, üretim yaptıkları alanda yeni rakiplerin türemesine ve durumlarının sarsılmasına engel oluyorlar. Tekeller yalnız işçi sınıfının değil tüm emekçilerin aşırı sömürü ve soygununa tabi tutulabilmelerinin şartlarını yaratıyor. Onlar, yine tekelci konumlarından yararlanarak küçük üretici köylülüğün ürünlerinin taban fiyatlarını düşük tutuyor, küçük esnafın işini sürdürebilmek için ihtiyaç duyduğu maddeleri aşırı fiyatlarla satıyor ve istedikleri maddeye (özellikle temel tüketim maddelerine) istedikleri kadar zam yaparak, vurgunlar vuruyorlar. Bu durum, tekelci kapitalizmi tasfiye edecek olan ulusal demokratik halk devrimi gerçekleşmeden tamamen ortadan kaldırılamaz. Ama, buna karşılık en başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi kitleler örgütlenerek bu duruma karşı mücadele edebilir ve bugünkü koşullarda devrimci bir mücadeleyle tekellerin aşırı kârlarının kısıtlanmasına yol açacak ve buhranın yükünü hafifletebilecek belli talepleri gerçekleştirebilirler. Örneğin, zamların geri alınması uğruna aktif, devrimci bir kitle eylemi örnekleri Polonya'da, Mısır'da ve birçok başka ülkede görüldüğü gibi en geniş kitleleri mücadeleye çekebilir ve gericiliği gerileterek tekellerin aşırı kârlarını sınırlayabilir. Gerçi burada kitlelerin durumundaki düzelme kuşkusuz geçici ve tali olacaktır; ama en önemlisi kitleler birleşecekler, mücadele edecekler ve gericiliğin yenilebileceğini göreceklerdir. Onların durumlarında önemli bir düzelmenin olmaması ise ancak devrimcilerin propagandasının etkisini artıracak ve onlar devrimcilerin önderliğinde daha ileri mücadele yöntemlerine başvurmaya yönelecek lerdir. Aynı şekilde küçük üretici köylülüğün köylü birliklerinde örgütlenerek, tekellere karşı taban fiyatlarının artırılması uğruna yükselteceği aktif mücadele benzeri sonuçlara yol açacaktır.

Tekellerin, bu işletmelerde çalışan işçiler tarafından kurulan işçi komiteleri aracılığıyla denetlenmesi de böyledir. İşçiler; patronu, patron temsilcisini ve sendika ağalarını saf dışı bırakarak oluşturdukları bu komiteler aracılığıyla, patronun sahte gerekçelerle işçileri işten atmasına, ücretleri düşürmesine stokçuluk yapmasına ürettiği malları aşırı fiyatla satmasına ve tekelci konumunun ona kazandırdığı manevra alanında buna benzer dalaveralar çevirmesine engel olabilirler ve çalıştıkları işletmeyi denetleyebilirler. Kuşkusuz böyle bir hareketin başarıya ulaşması ancak ülke çapında işçi sınıfının ve diğer emekçi sınıfların mücadelesinin yük

Devamı sayfa 6'da

BUHRAN VE İŞSİZLİK; KAPİTALİZMİN AYRILMAZ YOLARKADAŞLARI

Kapitalist-revizyonist dünya günümüzde çok yönlü bir buhranın pençelerinde kıvranıyor. Her yerde üretimin gerilemesi ve durması, işsizlik, sürekli fiyat artışları, yokluk, yozlaşma ve çürüme hüküm sürüyor. Burjuva-revizyonist ideologlar buhranın gerçek nedenlerini -kapitalist üretimin yasalarını- gizleyebilmek amacıyla sürekli yeni teoriler ortaya atıyorlar; kapitalizmin şu ya da bu aksaklığını gidererek, buhranın ve onun sonuçlarının yok edilebileceğini savunuyorlar.

Oysa gerçek, burjuva-revizyonist ideologların göstermeye çalıştığının tam tersidir.

Kapitalizmin hareket ettirici yasası daha fazla kâr, daha fazla birikim için üretimdir. Bunun yanı sıra kapitalist üretimi "düzenleyen" yasa değer yasasıdır. Yani neyin ne kadar üretileceği pazardaki talep esas alınarak ve değişim süreci içinde belirlenir. Bu da kapitalist üretimin anarşik, istikrarsız bir nitelik kazanmasına yol açar. Böylece kapitalizm koşullarında üretimin sınırsız genişleme eğilimiyle, tüketimin sınırlı niteliği (çünkü kapitalizm aynı zamanda sömürüye dayanır) arasındaki çelişki aşırı üretim buhranlarına yol açar. Aşırı biriken üretim ve tüketim araçları, tahrip edilerek, üretim düşürülerek ya da durdurularak, fabrikalar, işyerleri kapatılarak, üretim ile tüketim "eşitlenir". Böylece kapitalist üretimin varlığını sürdürmesinin şartları hazırlanır.

Buhran dönemlerinde, kapitalistlerin her zaman el altında bulundurdukları işsizler ordusunun sayısı olağanüstü boyutlarda artar. Sömürü daha da yoğunlaşır. Böylece bir yanda üretim ve tüketim araçlarındaki aşırı birikme, diğer yanda emekçi yığınların yoksullaşması ve sefaletindeki artış birlikte gider. Güçlü kapitalistlerle rekabet edemeyen ve buhranın yarattığı güç koşullara dayanmayan küçük ve orta kapitalistlerin iflası artar. Proletaryanın safları ve işsizlerin sayısı diğer sınıflardan sürekli katılmalarla büyür. Küçük ve orta kapitalistlerin yitirdiği üretim araçları da büyük kapitalistlerin elinde toplanır ve büyük kapitalistler buhran şartlarında büyük vurgunlar vurarak sermayelerini daha da büyütürler.

Enflasyon, yani aşırı fiyat artışları da kapitalist üretim sürecinin dengesiz ve istikrarsız gelişmesinin buhranlarla birlikte gerçekleşmesinin bir sonucudur. Üretim ve tüketim araçlarındaki aşırı birikim paranın satın alma gücünün düşmesine, fiyatların artmasına yol açar. Bu da buhranı daha da ağırlaştırır, emekçi sınıfların yaşam düzeylerinin daha da düşmesine yol açar.

Kapitalizmin tekelci aşamasında, onun gelişmeleri daha da keskinleşmiş, buhranların süresi ve yoğunluğu artmış, emekçi sınıfların nispi yoksullaşması çok daha hızlanmıştır. Bu dönemde rekabet tekellerarası rekabete dönüşerek daha da yıkıcı bir nitelik kazanmıştır. Eskiden, serbest rekabetçi dönemde tek tek kapitalistler, buhran koşullarında dayanabilmek ve ellerindeki stokları eritmek amacıyla belli dönemlerde fiyatları düşürmek ve böylece üretimde yeni bir canlanmanın koşullarını yaratmak zorunda kalırlardı. Oysa tekelci kapitalizm döneminde, pazara egemen olan bir avuç tekelci için böyle bir zorunluluk yoktur. Serbest rekabetçi sanayi kapitalizmi bütün hastalıklarına rağmen üretici güçleri geliştirmek zorunda kalıyordu. Oysa tekelci kapitalizmi belirleyen onun rantiye özelliğidir. Tekelci kapitalistler pazar üzerinde kurdukları denetim sayesinde vurgunculuk, spekülasyon, karaborsa gibi yollarla, fiyatları yüksek tutarak, buhranın yükünü en başta işçi sınıfı ve küçük üreticiler olmak üzere toplumun bir avuç tekelci dışında kalan tüm kesimlerinin (ve aynı zamanda sömürge, yarı-sömürge ülke halklarının) omuzlarına daha kolay yıkabilmekte, bu durum buhrandan, kapitalizm koşullarında ve geçici olarak da olsa, çıkışı güçlendirmektedir.

Bu durumda üretimdeki durgunluk ve çürüme eğilimi artarken, sanayi üretiminin giderek artan bir bölümü silah üretimi gibi üretici olmayan sektörlere kaymakta, teknik gelişmeler üretimin ve üretici güçlerin gelişmesine hizmet etmekten uzaklaşmaktadır.

Kapitalizmin bu hastalıklarını "tedavi etmenin" tek bir yolu vardır; o da kapitalizmi yok etmektir.

Sömürü, buhran, işsizlik, pahalılık, yokluk, sefalet, baskı, zulüm; bunların tümü kapitalizmin niteliklerini oluşturur. Ve bunların yok edilmesi, ancak, kapitalist üretimin yerine sosyalizmi geçirmekle mümkündür. Kapitalizmin tersine, sosyalist üretim, yüksek bir teknik temel üzerinde toplumun maddi ve manevi ihtiyaçları gözetilerek, merkezi bir plan uyarınca düzenli ve istikrarlı olarak gelişir. Sosyalist ülkelerde ne buhran, ne işsizlik, ne pahalılık yoktur. Gerek Lenin ve Stalin'in Sovyetler Birliği, gerekse günümüzde sosyalist Arnavutluk bu gerçeğin canlı örnekleridir.

İGD'Lİ SOSYAL-FAŞİSTLER BİR İŞÇİYİ DAHA KATLETTİ

Diktatörlüğün militarist güçleriyle birlikte kitle mücadelesine saldıran, mücadeleyi pasifize etmek için bütün yolları deneyen sosyal-faşist çeteler Adana Paktaş Fabrikasında 5 Ocak günü Salih Solmaz adlı devrimci bir işçiyi katlettiler.

24 Aralık kitle protestoları sırasında, Paktaş işçilerinin direnişini kırmak için çabalayan ve işçilerin direnişini "sıkıyönetimin ve patronun bir oyunu" olarak niteleyen İGD'li halk düşmanları her somut olayda Rus uşağı yüzlerini açıkça ortaya koyuvorlar. İGD'liler bir yandan geri bilinçli işçileri sahte "savaşım" çağrıları ile aldatmaya çalışır ve oyalama taktikleri ile mücadeleyi engellemeye çalışırken, diğer yandan da açık bir biçimde mücadele eden devrimcilere ve emekçilere saldırmakta, mücadelenin karşısında barikat oluşturmaktadırlar. Paktaş'ta işçi Salih Solmaz'ın katledilmesi bunun bir örneğidir.

Proleter devrimciler, İGD'li katillerin bu cinayetini teşhir etmek için işçiler arasında propaganda yürüttüler. İşçiler, İGD'li katillerin bu cinayetini lanetleyerek protesto ettiler.

Öte yandan D.Yolcular, İGD'li cinayet çeteleri karşısındaki uzlaşmacı tavırlarını sürdürdüler. Onları "ittifak edilecek güç olarak gördüklerini" belirttiler. İlk günlerin kızgınlığı geçtikten sonra tamamen uzlaşmacı davrandılar. Ancak tabandaki unsurlar bu uzlaşmacı tavırlara karşı çıktılar. D.Yol, İGD ile uzlaşmaktan vazgeçmelidir. Bu sosyal-faşist çetenin anti-faşist mücadelede yerinin olamayacağını kavramalıdır. İGD anti-faşist mücadelenin bir gücü, "ittifak yapılacak bir güç" değildir. İGD karşı-devrimin bir gücüdür. Halk düşmanı bir çetedir. Rus sosyal-emperyalizminin uşağıdır. İGD yok edilmesi gereken bir karşı-devrimci güruhtur. D.Yol revizyonizmle uzlaşmaktan vazgeçmelidir. Tabandaki unsurlar, her gün İGD'nin karşı-devrimci yüzünü görmektedir. Salih Solmaz'ın öldürülmesinde bunu bir kez daha gördüler. Devrim isteyen insanların potansiyelini, enerjisini İGD'nin peşine takmaya hiç kimsenin hakkı yoktur, olamaz. Buna izin verilmemelidir. İGD'li faşistlere karşı mücadele demokrasi mücadelesinden, anti-faşist mücadeleden ayrılamaz. İGD'nin yeni katliamlarına izin verilmemelir. Tüm işçilerin birliğini bu sosyal-faşist çetenin karşısına dikelim.

TEKELCİ İŞLETMELERİN D… VE TROÇKİST Y…

Proleter devrimci hareket komprador-feodal düzenin ekonomik ve siyasi krizinin derinleştiği, geniş yığınların giderek artan bir biçimde ayağa kalktığı, ama henüz devrimci durumun olgunlaşmadığı ve düzenden hoşnutsuz yığınların çıkış yolunu bulamadığı günümüz koşullarında, kitleleri devrimci mücadeleye çekmek ve onları mücadele içinde eğitmek amacıyla bir eylem ve ajitasyon platformu yayınladı. Bu platform kitlelerin acil taleplerinden hareket ediyor ve emperyalistlerin ve egemen sınıfların siyasi ve ekonomik saldırıları ve buhranın yükünü emekçi halk yığınlarının omuzlarına yükleme girişimleri karşısında, onlara bugünden neler yapmaları gerektiğini gösteriyor. Gazetemizin daha başında belirttiği gibi bu platform devrimci proletaryanın asgari programına tabi taktik bir platformdur ve kitlelerin aktif devrimci mücadelesiyle, faşist diktatörlüğü ve egemen sınıfları yıpratmak, örgütsüz bırakmak, zayıflatmak amacını güdüyor. O, aynı zamanda kitlelerin acil taleplerinden hareket edilerek onların birleştirilmesine, devrimci kitle örgütlerinde örgütlenmesine ve nihai mücadeleye hazırlanmasına hizmet eden bir araçtır.

Halkın Kurtuluşu, böyle bir platformu formüle ederken, dünya komünist hareketinin ve Komintern'in deneylerini gözönünde bulundurmuş ve proletaryanın geçmişteki mücadelelerinden çıkardığı derslere dayanmıştır.

Komünist Enternasyonal'in Stalin tarafından yol gösterilen 7.Kongresi Marksist-Leninist Dimitrov'un Kongreye sunduğu raporu onaylarken aldığı bir kararda bu konuya ilişkin olarak şunları belirtiyordu:

"Kitleleri harekete geçirebilmek için kitlelerin günlük ihtiyaçlarından ve gelişmenin mevcut aşamasında, kitlelerin mücadele azminin derecesinden çıkan sloganlar atmalı, mücadele biçimleri uygulamalıdır. Komünistler kendilerini sadece proletarya diktatörlüğü için mücadeleye çağrılar yapmakla kısıtlamamalıdırlar; aksine kitlelere kapitalist yağma ve faşist zorbalıktan kendilerini koruyabilmeleri için bugün ne yapmaları gerektiğini söylemelidirler. İşçi örgütleriyle ortak eylemlere girişerek kitleleri bir program temelinde öyle talepler etrafında seferber etmeye gayret etmelidirler ki, bu talepler buhranın sonuçlarını gerçekten hakim sınıfların sırtına yıkma hedefi gütmeli, bu taleplerin uğruna verilen mücadele faşizmi örgütsüz bırakmalı, emperyalist savaş hazırlıklarını güçleştirmeli, burjuvaziyi zayıflatmalı, proletaryanın mevzilerini sağlamlaştırmalıdır." (Strateji ve Taktik, s.77)

Proleter devrimci hareketimiz, yukarda belirttiğimiz koşulları gözönüne alarak emekçi yığınların acil taleplerini formüle ederken, buhranın yükünün emekçilerin sırtına yıkılmasının ekonomik dayanak noktalarından birini teşkil eden emperyalist-komprador tekellerin bu işletmelerde çalışan işçiler tarafından denetlenmesi şiarını attı. Bunun yanı sıra, o, kitlelerin bugünden uygulamaya hazır olduğu mücadele biçimlerini örgütledi ve gücü oranında bu mücadeleye önderlik etti.

Proleter devrimci hareket "işçi denetimi" sloganını atarken, bu sloganın hangi koşullarda atılabileceğini de açıkça belirtti ve onun işçi sınıfı ve emekçi yığınlarla, tekelci burjuvazi arasındaki çelişkileri keskinleştiren niteliğini ve ancak devrimci mücadelenin bir yan ürünü olarak elde edilebileceğini; elde edilemese bile salt bu niteliğiyle yığınları devrimin gerekliliğine kendi deneyleriyle inandıracak bir mücadeleye sürükleyeceğini vurguladı.

O, bu konuda şunları söylüyordu:

" 'İşçi denetimi' sloganının atılamayacağı koşullar da vardır, ama bu düzenin tabiatıyla değil, mevcut durumla ilgilidir. Devrim dalgasının düştüğü dönemlerde, bu slogan 'kapitalist örgütler sistemi içinde erimeyi savunan' bir slogan halini alır". (PB, S.13-14, s.108)

Bilindiği gibi Komintern'in 7. Kongre'si, Komintern içindeki Troçkistlerin, Buharincilerin kesin bozguna uğratıldığı koşullarda Stalin'in yönlendiriciliği altında ve Dimitrov gibi Marksist-Leninistin yönetimi altında toplandı. O, Marksizm-Leninizmin öğretilerinin ışığında faşizme karşı mücadele taktiklerini belirledi ve daha sonra dünya halklarının faşizme karşı büyük bir zaferle biten mücadelesinin yolunu aydınlattı.

Ancak Troçkistler o dönem bu kongreyi "Marksizme ihanetin kongresi" olarak nitelendirdiler ve revizyonizm temelinde yükselen meşhur "sol" gevezelikleriyle bu kongrede "reformizmin sistemleştirildiğini" savundular. Onların bu suçlamaları faşizme karşı emekçilerin birliğini sağlamayı amaçlayan halk cephesi sloganının ve yukarda sözünü ettiğimiz kararda belirtilen acil taleplerin savunulması fikrinin "reformizm", "nihai amaçlardan vazgeçmek" olduğu düşüncesinden kaynaklanıyordu. Troçkistlerin başlangıçta kopardığı yaygara, komünist partilerin saflarındaki olgunlaşmamış ve ideolojik olarak sağlam olmayan bazı unsurlarda yankı buldu ve birkaç partide "sol" gruplar ortaya çıktı. Ancak partiler saflarını süratle böyle unsurlardan arındırdılar ve Troçkistlerin "sol" lafızlar altındaki provokatif faaliyetlerini yoğun bir kampanyayla emekçi yığınlara teşhir ettiler. (Bu konuda bkz. III. Enternasyonal Belgeleri, s. 247, "Troçkistleri Temizleme Çağrısı" başlıklı bölüm) Bunun yanı sıra sosyal-pratik de hem Marksist-Leninistlerin hem de Troçkistlerin ne olduğunu açığa çıkardı ve onları siyasi bir akım olarak mezara gömdü.

Ancak modern revizyonizmin ihaneti ve uluslararası komünist harekete verdiği büyük zarar, son zamanlarda Troçkist akımların yeniden canlanmaya çalışmalarına ve yaratılmış bulunan karışık ortamda revizyonist-Troçkist kırması akımların türemesine yol açtı. Bu durum ülkemiz için de söz konusudur.

Nitekim, proleter devrimci hareketimiz, Marksizm-Leninizmin ve uluslararası komünist hareketin öğretileri ve dersleri ışığında, yukarıda sözünü ettiğimiz taktik eylem platformunu formüle edince, ülkemizde bu tür bir gelişme çizgisi izlemiş çeşitli mihraklardan gelen, Troçkizmin cephaneliğinden alınmış suçlamalarla karşı karşıya kaldı. Bu mihraklar Vatan Partisi'nin görüşlerini yansıtan "Sosyalist", DHY ve en son da Rızgari'dir.

Proleter devrimci hareket, DHY'nin (ki bu gruba daha ilk yönelttiğimiz eleştirilerden biri onun revizyonist-Troçkist kırması görüşler savunduğunu belirtmiştik) eleştirisi temelinde bu görüşleri teşhir etti. (Bkz. PB S.13-14) Bu eleştirimiz üzerine "Sosyalist" gazetesi, bizim görüşlerimizin Komintern'in 7.Kongresi, Stalin ve Dimitrov'un görüşleriyle paralel olduğunu kabul ederek, dünya komünist hareketinin o dönemden beri "reformist" bir çizgi izlediğini ve o günkü tartışmada Troçki ve Troçkistlerin haklı olduğunu ilan etti! "Troçkizmden öğrenelim" sloganını atarak niteliğini açıkça ortaya koydu. Rızgari'de üstü örtülü olarak aynı yolu izledi. Troçkizmi savunduğunu açıkça ilan etmedi, ama Troçkistlerin yayınlarına başvurarak, Komintern'i, Stalin'i ve Dimitrov'u eleştirdi ve revizyonizmin köklerinin 7. Kongre'de yattığı görüşünü açıkça savundu.

DHY ise, Troçkizmin yalnızca siyasi tavrını ve görüşlerini değil, aynı zamanda onun politik ikiyüzlülüğünü ve çalışma tarzını da benimsediğini ortaya koydu. Bir yandan Stalin'e, Dimitrov'a, Komintern'e sahte methiyeler düzerken ve onların yolunu izleyen uluslararası komünist harekete yaltaklanırken; diğer taraftan onların görüşlerini ülkemizde savunan hayata geçirmeye çalışan ve uluslararası komünist hareketin ülkemizdeki parçası olduğu tüm Marksist-Leninist partiler tarafından kabul edilen proleter devrimci hareketimize karşı en adice yöntemlerle saldırıya geçti. Ve onun şahsında, sinsice komünizme, Marksizm-Leninizme saldırma yolunu seçti. Ona göre, yukarda aktardığımız Komintern kararı ya da başka bir deyişle ajitasyon ve eylem platformumuz (ki hiç kimse eylem ve ajitasyon platformumuzun bu kararda söylenenlerden başka bir şey olduğunu iddia edemez ve nitekim DHY'de daha önce aktardığımız bu kararı sürek

DENETLENMESİ SLOGANI YAYGARA ÜZERİNE

li görmezden gelmektedir) reformizm di (!), burjuva liberalizmiydi ! İşin garibi, o, proleter devrimci hareketin savunduğu türden talepleri formüle etmeyi ve savunmayı "Troçkizm", "Titoculuk" olarak nitelendiriyor ve "işçi denetimi" sloganı üzerinde durarak şunları yazıyordu:

"(İşçi denetimi sloganının atılması) ... teorik olarak Troçkizm ve Titoculuk, pratik olarak işçilerin burjuvazi lehine güçsüzleştirilmesi ve aldatılmasıdır." (DHY)

Oysa, yukarıda sözünü ettiğimiz Komintern kararı şöyle devam ediyordu:

"Siyasi buhran şartlarında,.. Komünistler temel devrimci sloganlar (örneğin üretimin, bankaların denetlenmesi... vb.) atmalıdırlar. Bu sloganların hedefi, burjuvazinin iktisadi ve siyasi iktidarını daha da sarsmak, işçi sınıfının gücünü artırmak, uzlaşıcı partileri tecrit etmek ve işçi yığınlarını doğrudan doğruya iktidarı devrimci bir şekilde ele geçirmeye yöneltmek olmalıdır." (ag. karar Strateji ve Taktik, sf. 82)

Bu revizyonist-Troçkist kırmaları Marksist-Leninist hareketi karalayabilmek amacıyla bu devrimci şiarı, Tito'nun "özyönetim" ve Ecevit'in "işçilerin yönetime katılması" demagojisiyle özdeşleştirmeye çalışıyorlar.

Titocu "özyenetim"in temel ilkesi [illegible] anarko-sendikalist bakış açısından, üretim araçlarının işçi gruplarına devredilmesi görüntüsü altında yeni bir kapitalist sınıf yaratmaktır. Titocular, bunun "en iyi sosyalizm" ve "üretim araçlarının işçi sınıfına devredilmesi" olduğunu iddia ediyorlar.

Oysa "işçi denetimi sloganı bu konuda hiçbir hayale ve önyargıya yer bırakmaz. Marksist-Leninistler işçilere tekeller, bankalar vb. üzerinde denetim kurarak yalnızca kapitalizm koşulları altında üzerlerindeki sömürüyü hafifletebileceklerini, tekel kârlarını kısıtlayarak buhranın yükünü tekelci burjuvaziye devredebileceklerini; sömürüyü tasfiye etmenin tek yolunun ise sosyalist devrim, sömürücülerin elindeki üretim araçlarına el konulması ve bunların proletarya diktatörlüğüne devredilmesinden geçtiğini açıkça söylerler. Aksi işçi sınıfına, sosyalizme ihanettir.

Oysa Titocunun ta kendisi olan DHY (Marksist-Leninistler siyasi bir akım olarak ortaya çıktığı günden bu yana Titoculuğu, Troçkizmin bir türü olarak nitelendirmişlerdir) "işçi denetimi"nin kapitalizm altında mümkün olamayacağını iddia ederek, tam da kendi niteliğini ortaya koyuyordu. O, şöyle diyordu:

"Kapitalizm ve işletmelerin mülkiyetinin burjuvazinin elinde olduğu şartlarda işletmelerdeki "işçi denetimi", kapitalizmin şartları altında "işçi denetimi" burjuva önyargıların okşanarak işçilerin daha çok sömürülmesi demektir. Ve buhranın yükünün işçi sınıfının sırtına yıkılmasını önlemenin değil; aksine sağlamanın ve gerçekleştirmenin bir yoludur!" (DHY)

"Marksistler, kapitalist sistem veya iş gücünün alınıp satılmasına dayanan sistemlerde hiçbir zaman kapitalist işletmelerde işçi denetimi sloganını atmazlar." (DHY)

Marksist-Leninist hareket, sosyalizmi, tekelci işletmeler üzerinde kurulan denetim gibi gösteren bu liberal burjuva zırvalar üzerine, meseleyi Lenin ve Stalin'den kanıtlar getirerek açtı ve gösterdi ki, "işçi denetimi" esas olarak işçi sınıfının henüz üretim araçlarının mülkiyetine el koyamadığı şartlarda sözkonusu olabilir ve hiçbir şekilde sosyalizm değildir. Nitekim, Lenin Ekim Devrimi öncesinde şunları yazıyordu:

"Önümüzdeki ilk görev sosyalizmin 'getirilmesi' değildir, fakat sadece sosyal üretimin ve ürünlerin dağıtımının işçi vekilleri sovyeti tarafından denetlenmesine derhal geçiştir." (Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi, sf.13)

DHY'nin Troçkist-provokatör şefleri, bu kadar açık gerçekler karşısında namuslu bir burjuva entellektüelinin bile yapması gereken bir tarzda yanlışlıklarını kabul etmek, ya da saflarını ("Sosyalist"in yaptığı gibi) açıkça belirtmek yerine, yeni kıvırtmalarla, çamur atmalarını sürdürmek yolunu seçtiler. Onlar, başlangıçta, "kapitalizm şartları altında işçi denetimini savunmak Titoculuktur" vb. diye başlayıp Lenin'den, Stalin'den, Dimitrov'a kadar tüm Marksist-Leninistlere sinsice ağızlarına gelen küfürü ederken, açık gerçekler karşısında, gazetelerinin 92. sayısında bu kez savundukları tezi şu hale getirdiler:

"Devrimci proletarya hiçbir zaman iktidarın ele geçirilmesi yerine, üretim araçlarının toplumsallaşmasının yerine, kapitalizm altında işletmelerin yönetimine katılmayı savunmaz."

İşte böyle! Onca maceranın sonunda gelinen yer burasıdır! "Kapitalizm koşulları altında işçi denetimini savunmak Titoculuktur vb." tezi, "iktidarın ele geçirilmesi yerine, işletmelerin yönetimine katılmak savunulamaz" haline gelmiş.

Peki, be adam (!) kim iktidarın ele geçirilmesi yerine işçi denetimini savundu? Marksist-Leninist hareket proletarya diktatörlüğü sloganından onun propagandasından vaz mı geçti, yoksa bugün iktidarı ele geçirmenin koşulları mevcut da onun yerine hâlâ işçi denetimini mi savunuyor? Hangisi?

Ya, "işletmelerin yönetimine katılma" şaklabanlığına ne demeli ? Marksist-Leninist hareket bunu nerede savundu? Aynı yazıda, aynı yerde, burjuva liberalizminin kanıtı olarak (!) aktarılan Halkın Kurtuluşu'nun formüle ettiği talebi okuyan biri bile orada "kapitalist işletmeler işçiler tarafından denetlensin. Tekel kârları sınırlansın" dendiğini görür. Bunun "işçilerin yönetime katılması" ile ne ilişkisi var? Marksist-Leninist hareket bu sloganın amacını ve içeriğini açmamış gibi ucuz demagoji ve akıl yürütmeler yoluyla, bu sloganı Ecevit'in ve benzeri reformcu demagogların "yönetime katılma" sloganıyla özdeşleştirmeye çalışmak, bir kurtuluş yolu mudur? İşçileri, mevcut düzenin koşulları içinde "kâra ortak olarak" kurtulabilecekleri hayaliyle aldatan reformistlerin savundukları sloganla; işçilere bu düzen kapitalizm yaşadıkça sömürüden kurtuluş olmadığını, ama aktif devrimci mücadeleyle patron ve sendika ağalarını dışta bırakan doğrudan doğruya işçilerden oluşan işçi komiteleri aracılığıyla tekeller üzerinde denetim kurularak, onların aşırı kârları kısıtlanırsa, üzerlerindeki sömürüyü hafifletebileceklerini, güç toplayacaklarını, kapitalistleri zayıflatacaklarını ve nihai kavgaya daha olumlu koşullarda girebileceklerini söyleyen Marksist-Leninistlerin savunduğu slogan özdeşleştirilebilir mi?

Yazar, aynı yazıda parlak bir "keşif"te daha bulunuyor. Şöyle diyor:

"Halkın Kurtuluşu'nun bu reform talebi olarak sunduğu "üretimin denetlenmesi" yukarda Lenin'den yaptığımız alıntıda da belirtildiği gibi sosyalizme geçişin tedbiriydi" (DHY)

Bu yaşta, bu zekâ! Yazar, bu sözleri kendi, kapitalizm koşulları altında işçi denetimini savunmanın Titoculuk, Ecevitçilik" vb. olduğu tezini doğrulamak için yazıyor. Ve, aktardığı sözler bir yana kendi yazdıklarının bile kendini yalanladığını göremiyor. "Sosyalizme geçişin tedbiri" sosyalizmle aynı şey midir? Lenin, aktarılan cümlede, bunun hiçbir şekilde "sosyalizmin başlatılması" anlamına gelmediğini söylemiyor mu? Ve bu talep, hemen uygulanması için ileri sürüldüğünde, yazarın da belirttiği gibi "1917 Ekim Devrimi öncesi" yani kapitalizm koşulları söz konusu değil miydi? Yazar, bu bir geçiş sloganıdır, diyor. Çok doğru. Peki, bizim formüle ettiğimiz sloganlar ve talepler ne? Lenin, 1917 Ekim öncesinde "işçi denetimi" sloganını atarken, iktidarın alınması davasından vaz mı geçmişti; yoksa bunun koşullarını mı olgunlaştırmaya çalışıyordu? İşçileri uyutmaya çalışarak "Titoculuk" mu yapıyordu; yoksa onların yaşam ve mücadele koşullarını iyileştirerek, nihai kavgaya daha iyi hazırlanmalarını mı savunuyordu? Hangisi?

Baylar, böyle uyanıklıklarla (!) içine düştüğünüz bataktan kurtulamazsınız.

Bütün revizyonist-Troçkist yaygaralara karşın Marksizm-Leninizmin zaferi ve kitlelere mal olması engellenemez.

Faşist diktatörlük Tariş işçilerine karşı top yekün saldırıya geçti

İşçi sınıfına boyun eğdiremeyeceksiniz

22 Ocak günü İzmir TARİŞ işletmelerine bağlı Çiğli İplik Fabrikası ve Yağ Kombinaları, panzerli, makinalı tüfekli polis birliklerinin saldırısına uğradı. Bir işgal ordusu gibi hareket eden polis birlikleri, kapıları kırarak, duvarlardan merdivenlerle aşarak işletmedeki işçilere saldırdılar.

Polisler önce Zeytin yağı Fabrikasını basarak saldırıyı başlattılar. Ani baskın ve polislerin hedef gözetmeksizin makinalı tüfek kullanmasına karşın, zeytinyağı işçileri yiğitçe direndiler. Birçok işçi kurşunla yaralandı, yüzlerce işçi gözaltına alındı.

Polisler daha sonra Çiğli İplik Fabrikasına karşı saldırıya geçtiler. Panzerlerle fabrikanın etrafını kuşatan polisler işçileri gözaltına almaya başladılar. Ancak işçiler kapıları kapatarak direnişe geçtiler, polisin saldırısına karşı direndiler. Tariş-1 Nolu Üzüm İşletmesine de saldıran polis burada da işçilerin direnişiyle karşılaştı. Çatışmalarda 40 işçi yaralandı.

Bu saldırıların sıradan bir saldırı değil, hükümetin TARİŞ üstündeki oyununun bir parçası olduğunu anlayan TARİŞ işçileri, sendika ağalarının tüm yatıştırma çabalarını aşarak bütün TARİŞ işletmelerinde direniş başlattılar. 11.000 TARİŞ işçisi, her geçen gün emekçi sınıflardan daha geniş bir destek alarak direnişlerini sürdürüyorlar.

TARİŞ FAŞİSTLERİN BİR SALDIRI ÜSSÜ HALİNE GETİRİLMEK İSTENİYOR

Yükselen işçi sınıfı mücadelesini, polis saldırıları, sıkıyönetim ve sendika ağalarının desteği ile bastıramayan AP hükümeti, işyerlerine faşist katil sürülerini doldurarak işçi sınıfı hareketini bölmeye ve faşist saldırganların yarattığı terör ortamında sınıf hareketini boğmaya hazırlanıyor. TARİŞ'deki girişim ülke çapında uygulamaya konulan bu canice planın bir parçasından başka bir şey değildir.

1. ve 2. MC dönemlerinde TARİŞ'i faşist cinayet örgütleri, MHP, ÜGD, ETKO gibi örgütlerin barınağı, İzmir'deki işçi sınıfı hareketine bir saldırı üssü olarak kullanan faşist diktatörlük şimdi TARİŞ'i yine aynı duruma getirmeye çalışıyor. Nitekim, TARİŞ'deki son direnişi ortaya çıkaran olayların gelişimi ve Genel Müdür'ün açıklamaları faşistlerin niyetlerini açıkça ortaya koyuyor.

Bir yandan işyerlerinde çok sayıda fazla işçi bulunduğu ve bu durumun verimliliği düşürdüğünü iddia eden hükümet, bir yandan da ocak ayının ortalarından itibaren TARİŞ'e yeni "işçi" almaya başladı. Yeni Genel Müdür 10-15 kişilik gruplar halinde faşist katilleri işçi adı altında işletmenin çeşitli bölümlerine yerleştirmeye girişti.

Faşist Genel Müdür faşistleri işe yerleştirmekle bizzat kendisi ilgileniyor, odasında onlarla uzun toplantılar düzenliyor. Öyle ki, Genel Müdür, odasında faşistlerle birlikte yemek yiyor.

18 Ocak günü yine faşistlerle toplantı halinde olan Genel Müdür, faşistlerle birlikte odasında yemek yiyeceğini söyleyerek, faşistler için odasına yemek getirilmesini söyledi. Genel Müdürün bu isteği karşısında işçiler "burada faşistlere yemek yok defolup gitsinler" diyerek ve Pamukyağ ünitesine de haber göndererek oradan da yemek gönderilmemesini sağladılar. Arkasından Tamir Bakım işçileri aralarına işçi adı altında yerleştirilen faşistleri, sendika ağalarının engelleme çabalarına karşın söküp attılar. Pamukyağ işçileri de TİP'lilerin engellemelerini kırarak bir avuç faşisti işyerinden kovdular.

İşçilerin TARİŞ'de faşistleri barındırmama kararlılığı karşısında faşist diktatörlük TARİŞ işçilerine karşı topyekün saldırıya geçti. Komando birliklerinden de takviye alan polis 2000 kişilik bir kuvvetle TARİŞ işçilerine karşı saldırdı.

DİSK AĞALARI YİNE PATRONLARIN VE HÜKÜMETİN SAFINDA

DİSK'e bağlı Gıda-İş Sendikası'nın ağaları bütün bu mücadele boyunca, her zaman olduğu gibi işçilerin mücadelesi karşısında yer aldı. Proleter devrimciler ve devrimci demokratların mücadele çabalarını, işçi yığınlarının faşistlerin atılması için giriştikleri eylemleri arkadan hançerlemeye çalıştılar.

Gıda-İş ağaları önce faşistlerin atılmasına karşı çıktılar. İşçilere "siz eyleme geçmeyin biz sizin haklarınızı savunuruz" diyerek mücadeleyi engellemeye çalıştılar. Gıda-İş 3. Bölge Temsilcisi Bülent Özyeşil, işçilere "DİSK'in direnişi desteklemediğini" söyleyerek, işçileri mücadeleden caydırmaya çalıştı.

TKP'liler de direniş ve mücadeleyi kırmaya ne kadar hevesli olduklarını göstermekten geri kalmadılar. Önce faşistlerin işyerlerinden atılmasına karşı çıktılar. Daha sonra ise, direnişi kırmaya çalıştılar. Ne zaman ki, 11000 işçi bütün barikatları aşarak eyleme geçti, Gıda-İş ağaları ve TKP revizyonistleri eylemi desteklediklerini söylemeye başladılar. Ancak bütün TARİŞ işçileri biliyor ki, onlar bunu tecrit olmamak, "mücadelenin içinde" kalarak "uygun zamanda" direnişi kırmak için bugün böyle görünmektedirler.

PROLETER DEVRİMCİLER VE DEVRİMCİ DEMOKRATLARIN EYLEM BİRLİĞİ MÜCADELENİN İLERLEMESİNDE ÖNEMLİ ROL OYNADI

Proleter devrimciler ve DY, ÜGD, yer yer de TEP'liler arasındaki birlik TARİŞ işçilerinin faşistler ve faşist diktatörlüğün saldırıları karşısında topyekün birleşmesinde önemli bir rol oynadı. Bu birleşmiş güç, aynı zamanda reformcuların revizyonistlerin ve sendika ağalarının mücadeleyi engelleme çabalarının altedilmesinde de belirleyici oldu.

Şimdi 11.000 TARİŞ işçisi başında proleter devrimcilerin yer aldığı devrimci bir önderlik altında mücadelesini sürdürüyor.

İşyerlerine faşist katillerin yerleştirilmesine, faşist diktatörlüğün işçi sınıfı mücadelesini bastırma çabalarına karşı mücadele eden TARİŞ işçileri tüm işçi sınıfımıza mücadelenin yolunu gösteriyor. İşçi sınıfımız bu mücadelenin yolunu izleyecek, faşist Demirel hükümetine ve diktatörlüğün saldırılarını boşa çıkaracaktır. Daha şimdiden bütün gelişmeler bunu gösteriyor.

İZMİR

Dayanışma grevleri

TARİŞ işçilerinin direnişi sürerken İzmir Gültepe Belediyesi işçileri TARİŞ'li sınıf kardeşlerini desteklemek için dayanışma grevine gittiler. 23 Ocak'ta da fabrikalarda dayanışma grev ve direnişleri yaygınlaştı. Sendika ağaları da işçilerin mücadele azmi karşısında, işçi grev ve direnişlerine engel olamadılar.

23 Ocak'ta Çiğli İplik Fabrikası, Pamukyağ Kombinası, Üzüm, Zeytinyağı, Yemta ve İncir Fabrikalarında 11.000 işçi TARİŞ işçilerinin direnişini desteklemek faşist diktatörlüğün TARİŞ işçilerine karşı saldırısını protesto etmek için direnişe geçti. Fabrikalar işgal edildi. Fabrikalardaki direniş ve işgaller 24 Ocak'ta ve daha sonraki günler de sürdü.

Ayrıca TARİŞ'e yöneltilen saldırıdan sonra Balçova, Narlıdere, Altındağ ve Çamdibi Belediyeleri işçileri 1 saat süreyle direnişe geçerek TARİŞ işçilerinin yanında olduklarını gösterdiler.

İzmir'in bazı semtlerinde de esnaflar, TARİŞ işçilerinin direnişini desteklemek ve faşist diktatörlüğün saldırısını protesto etmek için direnişe geçtiler, kepenklerini kapadılar. Balçova'da 25 kadar esnaf 23 Ocak'ta kepenk indirme eylemi yaptı. Tanzim satış mağazalarının önüne ve Belediyeye bağlı tüm işyerlerinin ve dükkanların ön cephelerine saldırıyı lanetleyen küçük dövizler asıldı.

Bu dayanışma grevlerine proleter devrimciler önderlik etti.

İSTANBUL

TARİŞ işçilerine saldırı haberinin alınmasından sonra İstanbul Teknik Üniversitesi öğrencileri, TARİŞ işçilerinin direnişini desteklemek için 23 Ocak'ta boykot yaptılar ve Taksim'e kadar yürüdüler. Bunun dışında İstanbul Üniversitesi'ne bağlı Hukuk, İktisat, İşletme Fen, Edebiyat, Kimya Fakültelerinde ve Yabancı Diller ile Gazetecilik Yüksek Okullarında öğrenciler derslere girmedi.

Ayrıca Kağıthane Belediyesi işçileri TARİŞ işçilerini desteklemek için destek direnişi yaptılar.

ADANA

Adana'da yüksekokul öğrencileri TARİŞ işçilerine karşı faşist diktatörlüğün saldırısını protesto etmek ve TARİŞ işçilerinin mücadelesini desteklemek için 25 Ocak'ta yüksekokullarda boykot yaptılar.

Gösteriler

Faşist diktatörlüğün TARİŞ işçilerine karşı giriştiği saldırıyı protesto etmek ve TARİŞ işçilerinin direnişini desteklemek için İzmir'de devrimci komünistlerin önderliğinde çeşitli semtlerde yasa dışı gösteriler düzenlendi.

Yasa dışı gösteriler Yeşilyurt, Çamdibi, Karabağlar ve Gültepe semtlerinde yapıldı.

Devrimcilerin ve emekçilerin katıldığı bu protesto gösterilerinde 'Yaşasın TARİŞ Direnişimiz', 'Kahrolsun Faşist Diktatörlük', 'Yaşasın TKKP' vb. gibi çeşitli sloganlar atıldı. Konuşmalar yapıldı. Polis yasa dışı gösterilerin hiçbirisine müdahale etmeye cesaret edemedi.

Ege Üniversitesi

Ege Üniversitesi öğrencileri de faşist diktatörlüğün TARİŞ işçilerine karşı giriştiği hunharca saldırıyı protesto ettiler. TARİŞ işçilerinin direnişini desteklemek için Ege Üniversitesi'nin tümü tarafından eylem kararı alındı. Bu amaçla biraraya gelen Halkın Kurtuluşu, Devrimci Yol ve Kurtuluş taraftarları bütün Üniversite'de toplantı ve yürüyüşler yapılması kararı aldılar. Ayrıca Ankara-İzmir yolunun trafiğe kapatılması da kararlaştırıldı. Halkın Kurtuluşu, Devrimci Yol ve Kurtuluş grupları ayrıca her grubun kendi özgül sloganlarını atabileceklerini de karar altına aldılar.

23 Ocak günü saat 10'da bütün fakültelerde toplantılar yapıldıktan sonra üniversite öğrencileri üç koldan yürüyüşe geçtiler. Öğrenciler yürüyüşün sonunda Ankara yolunu üç ayrı yerden işgal ederek, trafiği durdurdular.

Faşist diktatörlüğün kolluk kuvvetleri gelişen olaylar karşısında şaşkına döndü. Panzerler ve makinalı tüfekli polisler saldırı için hazırlığa geçtiler. Devrimci öğrenciler güçlerini tek kolda birleşerek yola taşlar dizdiler ve ateş yaktılar. Bu arada TARİŞ ve Üniversite üzerine oynanan oyunları teşhir eden sloganlar atıldı. Polis, panzerlerin su sıkmaya başlamasıyla birlikte saldırıya geçti, hedef gözeterek bütün kitlenin üzerine makinalı tüfeklerle ateş ettiler. Polis makinalı tüfekle kitleyi taradıktan sonra öğrencilerin üzerine bomba da attı.

Polisin silahlı, bombalı saldırısına karşın yiğit Ege Üniversitesi gençliği polise karşı direnerek Fen Fakültesi'ne çekildi. Emniyet Müdürü Galip Kışlalı'nın yönetimindeki polis güçleri Fen Fakültesi'ne saldırdı. Fen Fakültesi'nde mevzilenen proleter devrimci hareketin taraftarlarının polise karşılık vermesi sonucu polisler kaçmak zorunda kaldılar. Daha sonra Mühendislik Fakülteleri alanındaki toplantıda Halkın Kurtuluşu, Devrimci Yol ve Kurtuluş adına konuşmalar yapıldı.

Bu sırada polis ve jandarma, panzerlerin desteğinde kampüsün iç taraflarına doğru ilerlemeye başladı. Öğrencilerin toplu olarak bulundukları her yer makinalı tüfeklerle tarandı. Saldırılardan sonra öğrencilerin büyük bir çoğunluğu Sosyal Bilimler Fakültesi'ne ve Tekstil Fakültesi'ne çekildiler. Polis binaları kordon altına aldı ve panzerlerin üzerinde bulunan makinalı tüfeklerle savunmasız öğrencilerin üzerine ateş açıldı.

Gözü dönmüş polisler girdikleri her binayı yağmaladılar. Fakültelerin bütün demirbaş eşyalarını, laboratuvar araç ve gereçlerini tahrip ettiler. Kimya Fakültesi'ndeki asistan ve teknisyenler, Tekstil Fakültesi'nde de Fakülte Dekanı tekme tokat ve coplarla dövüldü, ağır hakaretlere maruz bırakıldı.

Sosyal Bilimler Fakültesi'ndeki öğrenciler ise Dekanlığa girerek, barikatlar kurdular ve direnişi sürdürdüler. Spor Yüksek Okulu öğrencileri de bu sırada direnişlerini sürdürüyorlardı. Öğretim üyelerinin de katıldığı direniş, öğrencilerin Okul binasını topluca terk etmeleri ile son buldu. Polis Sosyal Bilimler Fakültesi'nde direnen öğrencilere karşı bombalı, makinalı tüfekli saldırısını sürdürdü. Öğrenciler bütün baskılara karşın binanın üst katlarına çekilerek direnişi devam ettirdiler.

Bu sırada yurtlarda toplanan öğrenciler, jandarma komando birlikleri tarafından kuşatılmalarına karşın yurt hoparlörlerinden yayın yaparak direnişçi öğrencileri bütün güçleri ile desteklediler.

Dört saatten fazla süren direniş sırasında çok sayıda öğrenci kurşun ve bombalarla yaralandı. Polis ve jandarma bütün öğrencileri coplarla, dipçik darbeleriyle dövdü. Yaralılar polis tarafından yerlerde sürüklenerek taşındı.

Üniversite'nin diğer yerlerinde direniş sonuçlanırken, hastane bölgesindeki birimlerde bulunan öğrenciler Hastanenin birinci katını işgal ederek polisin saldırısını protesto ettiler.

Zam ve zulüm tedbirlerine hayır

Türkiye halkı, her alanda emperyalizm ve gerici egemen sınıflar tarafından tam bir abluka altına alınmaya çalışılıyor. ABD emperyalizminin başını çektiği Batılı emperyalist blok, Türkiye komprador-burjuvazisi ve toprak ağalarıyla daha da sıkı birliklere girerek halkı, daha çok sömürüp, baskı altına alabilmenin planlarını yapıyorlar. Öte yandan da Türkiye emperyalist savaşın girdabına doğru hızlı bir şekilde çekiliyor. Emperyalistler arası çatışmada vazgeçilmez ve önemli bir üs haline getirilmeye çalışılıyor. ABD-Alman-İngiliz emperyalizminin elebaşıları, birbiri ardı sıra demeçler vererek, Türkiye'nin kendi emperyalist çıkarları için ne kadar önemli bir yeri olduğunu vurguluyorlar. Birbirleriyle yarış halinde Türkiye komprador-burjuva toprak ağalarına borç vadediyorlar. Alman Başbakanı Schimdt ileriye atılarak, "Türkiye'nin istediği borçları ben yerine getireceğim" deyip, kabadayılık gösterisine girişiyor. Bu durum karşısında komprador-burjuva toprak ağaları sevinclerinden havaya sıçrıyor, iğrenç çıkarları için Türkiye halkını emperyalizmin sömürü, baskı ve soygununa mahkum ediyorlar. Milyonlarca insanımız şimdiden emperyalist savaşın kurbanı olarak görülüyor.

EMPERYALİST ELEBAŞILAR, HALKLARA TEHDİT SAVURUYOR

Batı ve Çin emperyalizmi ile Sovyet sosyal-emperyalizmi arasındaki çatışmanın keskinleşmesi, emperyalizmi ve sosyal-emperyalizmi daha fazla militaristleşmeye ve gericileşmeye zorluyor. ABD emperyalizminin şefi Carter, Vietnam savaşıyla yıpranan, iğrenç niteliği dünya halklarının gözü önüne serilen, CİA'yı yeniden ve daha güçlü olarak organize edeceğini ilan ediyor. Bir yandan da, emperyalistlerin ve gericilerin çıkarı için, sömürge ve yarı sömürge ülkelerdeki kukla orduları geliştirip güçlendirmek için yoğun bir faaliyet içerisine gireceklerini dünyaya duyuruyor. Yarı-sömürge ve sömürge ülke halklarını daha fazla ezip sömürmek için militarizm, emperyalizm tarafından alabildiğine güçlendirilmeye çalışılıyor. CİA'nın yeniden daha güçlü bir hale getirilmesi demek, emperyalizmin halklara yönelen faşist zorbalığının daha da artması demektir. Emperyalistler arası çatışmanın arkasında gizlenmeye çalışılan budur.

CİA tekrar ve yeniden daha güçlü bir şekilde dünya sahnesine çıkacaktır. Yeniden CİA eliyle tezgahlanan işkenceler yoğunlaşacak, devrim isteyen insanlar kaplan kafeslerine doldurulacak, her türlü zulümle karşı karşıya kalacak. CİA'nin yeniden daha güçlü hale getirilmesi demek, kukla hükümet darbelerinin birbiri ardı sıra gündeme girmesi demektir. İnsanlık dışı her şey CİA eliyle yeniden tezgahlanacaktır. Rüşvet, adam satınalmalar, ulu orta açık bir şekilde yeniden sahnelenecektir. CİA, yeni Lübnan, Dominik çıkarmalarını oluşturmak için vargücüyle çalışacaktır. ABD emperyalizmi de yeniden ve doğrudan doğruya askeri işgallere girişecektir. Sovyet sosyal-emperyalizminin doğrudan askeri işgallerini ABD emperyalizminin askeri işgal girişimleri izleyecektir.

Türkiye halkı şimdiden ABD emperyalizminin bu girişimlerinden payını almaya başlamıştır. Emperyalistler arası savaş kışkırtıcılığı, şovenizm, faşist saldırılar, halkları birbirine düşman etmeyi amaçlayan kampanyalar, ülkenin günlük siyasetinin esaslarını oluşturuyor. Televizyon ve radyo haberlerinin %90'ını dış haberler oluşturuyor. Halkımızın dikkati devrimci mücadeleden dışa kaydırılmaya çalışılıyor.

GERİCİLİK SALDIRILARINI ARTIRIYOR

Faşist hükümet, halkın sırtına binen ekonominin krizinin bugünkü yükü yetmezmiş gibi halkın sırtına yeni yükler bindirmiştir. Faşist hükümet emperyalistlerin İMF kanalıyla dayattığı ve egemen sınıfların istediği yeni ekonomik saldırıları 'önlem paketi' adı altında uygulayarak, hayatı emekçiler için tam anlamıyla dayanılmaz ve katlanılmaz bir duruma getirmiştir. Bu politika CHP reformistleri tarafından da desteklenmiştir. Şimdi TL'nin değeri %50 oranında düşürülmüştür. Faşist hükümet bir gecede aldığı bir kararla işçilerin ve emekçilerin cebindeki parayı yarı yarıya düşürmüştür. Bunu bütün temel tüketim mallarına yapılan bir dizi zam izlemiştir. Öyle ki, sigaradan çimentoya, iplikten tuza kadar tüm temel tüketin maddelerine -ki bunların hemen hiçbiri piyasada da bulunmamaktadır- %50'den %800'e varan yeni zamlar yapılmıştır. Yeni zamlar da kapıda beklemektedir. Bunun yanında faşist hükümet, ülkemizi emperyalistlerin tam bir açık pazarı durumuna getirmek için bütün tedbirleri aldı, 'Önlem Paketi' ile emperyalist sermayenin ülkemize akması için bütün kolaylıklar gösterildi. Yabancı sermaye ile ilgili göstermelik olarak alındığı bilinen bütün bürokratik formaliteler kaldırıldı. Komprador burjuvaziye verilen her türden teşvik tedbiri artırıldı.

Böylece emperyalist borç karşılığı, emperyalist burjuvazinin aşırı kârları daha da artırılmaya çalışılmıştır.

Egemen sınıfların faşist AP Hükümeti eliyle aldığı ve almaya çalıştığı tedbirler sadece bununla sınırlı değildir. Onlar sıkıyönetim aracılığı ile ve faşist güçler eliyle işçi eylemlerine karşı yoğun bir saldırı başlatmaya hazırlanmaktadırlar. TARİŞ işçilerine karşı yönelen saldırı bunun bir parçası ve yeni bir habercisidir. Bunun dışında işten atmalar ve işçilerin fabrikalardan toplu olarak çıkarılması bugün had safhaya yükselmiştir. Üstelik egemen sınıflar sadece işçileri işten çıkarmakla kalmamakta, sıkıyönetim aracılığıyla da tutuklamaktadırlar. En son olarak İstanbul'da bir iplik fabrikasında 500 işçinin tutuklanması bunun en iyi örneğidir.

Ayrıca komprador patronlar, sendika ağaları ile de gizlice anlaşarak işçi kıdem tazminatlarını sınırlamak için yoğun bir faaliyetin içine girmişlerdir.

Emperyalist ve komprador burjuvazinin uşağı sendika ağaları, işçi ücretlerini düşük tutmak için faşist diktatörlükle açıktan elbirliği yapıyor. Bir yandan da komprador burjuvalar, faşist hükümet, Türkeşçi faşistler açıktan açığa işçi ücretlerinin dondurulmasının gerekliliği üzerinde yoğun bir propaganda yürütüyor. Milyonlarca işçi, açlığa, işsizliğe mahkum ediliyor. İşçi ücretlerinin dondurulması, emekçilerin satınalma gücünün düşürülmesi, emperyalist borçların teminatını oluşturuyor. Satılmış burjuvazi, bu yollarla emperyalist yağma ve talanın alabildiğine artabilmesinin ortamını yaratıyor.

Emperyalist borçlarla, talan ve yağmayla daha da artan emekçilerin sömürüsünü, ülke çapında giderek yoğunlaşan faşist baskı ve terör izliyor. Sıkıyönetimin terör ve baskısı ilkokul çocuklarını bile kapsayacak şekilde genişliyor. 7-8 yaşındaki çocuklar, sıkıyönetim hapishanelerine dolduruluyor. Emekçilerin barındığı gecekondu semtleri, faşist diktatörlüğün baskı, terör ve abluka altına aldığı yerleri oluşturuyor. Gece, gündüz demeden emekçilerin evleri, üst ve başları didik didik aranıyor. "Kurtarılmış bölge bırakmayacağız" faşist kampanyasıyla fabrikalar, işyerleri, okullar her gün ardı ardına polislerin ve askerlerin işgali altına sokuluyor. Binlerce işçi, öğrenci terör ve baskı altında yerlere, çamurlar içerisine yatırılıyor. İşçiler, öğretmenler durmadan işten atılıyor. Devrimciler birbiri ardından işkencehanelerde katlediliyor. Bu arada birbiri ardı sıra yeni faşist yasalar yürürlüğe sokuluyor. Artık konuşmak, sokakta yürümek yasak ! Bir yandan da Türkeşçi faşist katiller, her adım başı bir devrimciyi katletmeye devam ediyor.

Faşistler, revizyonistler, dinci gericiler, emperyalistler ve gericiler arasındaki çatışmanın giderek keskinleşmesinden hareketle şovenizm ve ırkçılığı körüklüyor. Ülkemizdeki çeşitli milliyetlerden halkı birbirine karşı kışkırtıyor, mezhep ayrılıklarını alabildiğine körüklüyorlar. Halkımızı, devrimci mücadelenin dışına çekebilmek için her türlü hileye başvuruyor, birliğini ve bütünlüğünü parçalamaya çalışıyorlar. Özellikle Türkeşçi faşistler, sosyal-emperyalizmin yayılmacılığını, ülkedeki sınıf mücadelesinin bastırılmasının bir unsuruna dönüştürmeye çalışıyor. "Milli birliği sağlayalım" demagojisiyle hareket eden faşist diktatörlük ve faşistler, halkın gerici sınıflara karşı yönelen devrimci mücadelesini durdurmaya, devrimin gelişmesini önlemeye çalışıyorlar. Akılları sıra emperyalistler ve gericiler arasındaki çatışmayı devrimin ezilmesinin bir unsuruna dönüştürecekler !

HİÇBİR SALDIRI MÜCADELEYİ DURDURAMAZ

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere her türlü emperyalizm ile elele veren yerli gerici sınıfların halka yönelen ekonomik ve siyasi saldırılarına karşın, halkımızın devrimci mücadelesi durmuyor, yükselmesine devam ediyor. Kimi yerde örgütsüz ve Marksist-Leninist bir önderlikten yoksun bir şekilde onbinlerce işçi, gericiliğin saldırısına karşı direniyor. 20 binin üzerindeki tekel işçisi sıkıyönetim her türlü insanlık dışı baskısına karşı, mücadeleden vazgeçmiyor, dipçik altında çalışmaya zorlama girişimlerini boşa çıkarıyor ve haklarını elde etmek için açlığa, sefalete, baskıya göğüs geriyor, mücadelesini sürdürüyor. TARİŞ'de onbinlerce işçi faşist diktatörlüğün terörüne karşı direndi ve göğüs göğüse mücadele etti. Öğrenciler, işten atılan öğretmenlerinin geri alınması için vargüçleriyle faşist diktatörlüğe karşı mücadele ediyorlar. Hem de ardı ardına binlerce öğrencinin, günlerce hapishaneye atılmasına, terör ve baskı altında tutulmasına karşın.

İşten atılan öğretmenler, faşist diktatörlüğün nedamet belgesini ellerinin tersiyle itiyorlar. İşsizliğe, açlığa göğüs gerip şerefli mücadelelerini yürütmeye çalışıyorlar. Her yerde halkımız, zincirlerinden başka kaybedecek birşeyi olmayan insanların bilinciyle işsizliğe, açlığa, baskıya, teröre karşı mücadele ediyor ve her geçen gün mücadelelerini geliştirmek için daha yoğun bir şekilde ileriye atılıyorlar.

GÖREV: TÜM HALKIN BİRLİĞİNİ SAĞLAMAKTIR

Bu durumda, kitlelerin mücadelesini daha bilinçli, örgütlü bir hale getirip, geliştirip, genişletmek proleter devrimcilerin önünde duran en önemli sorunu oluşturuyor. Proleter devrimciler ve devrimciler, tüm emekçileri saracak bir şekilde ekonomik ve siyasi gerçekleri teşhir etmelidirler. Kitlelerin sermayenin ve faşizmin baskısına boyun eğmeyen tavırlarını daha üst düzeylere doğru çıkarmak için yoğun bir çabaya girişmelidirler. Faşizmin saldırıları karşısında teslimiyet çağrıları çıkaran revizyonizmin faaliyetini boşa çıkarmalıdırlar.

Revizyonistler, reformistler, kitleleri uyutarak mücadeleden alıkoymaya çalışıyorlar. Onlara bu fırsat verilmemelidir. Devrimin gelişmesini gözeterek kitlelere yönelen ajitasyon çalışmasına bugün daha fazla hız verilmelidir. Devrimci, insiyatifli bir çalışma yürütmelidir. Kitleleri mücadeleye sokmak için onların taleplerine sahip çıkmalı ve bu talepleri devrimin talepleriyle birleştirmeli ve devrim talebini kitlelerin benimseyebilmesinin aracı haline getirmelidir.

Revizyonistler, genel grev çağrısını demokrasi mücadelesini geliştirmeyen ve demokratik hak ve özgürlüklerin geliştirilmesini amaçlamayan salt bir protesto eylemine dönüştürmek istiyorlar. Oysa genel grev esas olarak, demokratik hak ve özgürlüklerin elde edilmesinin, kapitalizmin krizinin yükünün gerici sınıflara bindirilmesinin bir aracı haline getirilmeli. Genel grev bu amaca uygun bir şekilde hazırlanmalı. Ve yine genel grev daha üst mücadele biçimlerine geçebilmenin bir adımı olarak görülmeli ve buna uygun olarak kitleler hazırlanmalıdır.

Proleter devrimciler, devrimciler, kitle mücadelesini yükseltmek için bugün daha fazla çaba harcamalıdırlar. Böylesine bir çalışma ve kitleleri mücadeleye seferber etme, faşizmi ve sermayenin saldırılarını yerlebir edebilir. Gerici sınıflar ve faşist diktatörlük ne yaparsa yapsınlar, er geç zafer halkımızın ve devrimin olacaktır.

Zam ve zulüm tedbirlerine hayır demek için,

Temel tüketim maddelerinin fiyatlarının düşürülmesi, yapılan zamların geri alınması için,

Toplu işten çıkarmaları durdurmak, işten atılan işçilerin geri alınmasını sağlamak için,

Gözaltına alınanların serbest bırakılması, işkencelerin son bulması ve işkencecilerin cezalandırılması için,

Sıkıyönetimin kaldırılması, MHP, MİT ve Kontr-gerilla gibi faşist cinayet odaklarının dağıtılması için, faşist yasaların iptal edilmesi için,

Mücadeleyi yükseltelim, kitlelerin öfkesini gericiliğin karşısına dikelim.

İşte Eritre

Baş.ta.sa.3'te

YENİ ÇARLAR AT DEĞİŞTİRİYOR

Etiyopya-Eritre Savaşı olanca gücüyle sürerken, DERG'in içindeki faşist Mengistu kliği, diğer klikleri saf dışı ederek DERG önderliğinde etkinliğini kurdu. 1975 yılında Mengistu Moskova'ya bir gezi yaptı ve bu gezide iki ülke arasında "Dostluk ve İşbirliği Anlaşması" imzalandı. Bu "dostluk anlaşmasından" sonra Sovyet revizyonistleri büyük bir utanmazlıkla tüm dünya halkları önünde "bundan böyle sosyalist Etiyopya'nın (herhalde Etiyopya'da Mengistu'nun Moskova ziyareti sırasında "sosyalizm" kuruldu) dostu olduklarını, Eritre halkının kendi kaderini tayin hakkı diye bir meselesinin olamayacağını, bunun bölücülük olduğunu" açıkladılar. Aynı şekilde Ogaden Kurtuluş mücadelesine sağladıkları desteği geri çekerek, Somali ve Ogaden ordularını eğiten Sovyet subaylarını, Etiyopya ordusunda görevlendirdiler. Bu açıklamadan sonra Eritre halkı mücadelesini hem faşist Mengistu kliğine, hem de onun efendisi yeni çarlara karşı yürütmek zorunda kaldı.

Kremlin'in eli çabuk efendileri Moskova ile Adisababa arasında 225 ağır nakliye uçağından oluşan bir hava köprüsüyle tanklardan uçaklara dek tüm silahları Etiyopya'ya taşımaya başladılar. İlk elde 200 milyon dolarlık silah ve 100 milyon dolarlık askeri araç ve uçak parçası gönderdiler. Son iki yıl içinde ise Etiyopya'ya 1 milyar dolarlık bir "yardım" yaptılar.

Eritre halkı, haklı bir dava uğruna dövüşmenin kararlılığı ve zafere duyduğu sarsılmaz inanç sayesinde Sovyet emperyalistlerinin tepeden tırnağa en ileri teknikle donattığı faşist Etiyopya ordusunu püskürttü. Zaten kırsal bölümün büyük bir bölümünü elinde tutan Eritre yurtseverleri, ülkenin ikinci büyük kenti Keren'i ele geçirdiler. Keren'i diğer kentler izleyince, yeni çarlar çılgına döndüler. Angola'nın başkenti Luanda'da apartopar getirilen 17.000'den fazla Kübalı asker ve yüzlerce Küba gizli servis ajanı, Eritre halkına karşı yürütülen haksız savaşın en ön saflarında yer aldılar. 1000'den fazla Güney Yemenli asker tankların ve ağır silahların başına geçti. Tüm bu kuvvetler Sovyet ve Doğu Alman silahlarıyla donatılmaşlardı ve 13'ü albay ve daha yüksek rütbeli 200'den fazla Sovyet subayı tarafından yönetiliyorlardı. Sovyet ve Etiyopya savaş gemileri ortaklaşa Eritre kıyılarını bombardıman ediyor, sivil halkı katlediyordu. Daha dün Eritre savaşçılarını eğitmiş olan Sovyet generallerinin önderliğinde gerçekleştirilen yoğun bastırma operasyonunda 1 milyar dolardan fazla para harcandı ve 13 bin asker öldü.

İşte sosyal-emperyalistlerin Etiyopya'daki varlığının gerçek nedeni ve Eritre sorunu karşısındaki tutumu budur.

Eritre kurtuluş hareketi askeri açıdan kendisinden binlerce kez daha güçlü Etiyopya, Küba, G.Yemen, Sovyet birlikleri karşısında geçici yenilgilere uğradı. Ama bu geçici yenilgiler, nihai zaferin Eritre halkının olacağı gerçeğine hiçbir zaman gölge düşürmez.

Yükselen savaş

Baş.ta.sa.2'de

larında kırılmaktır.

Bu durumu değiştirmenin tek bir yolu vardır.

Bu yol, devrim için, bağımsızlık ve demokrasi için, sosyalizm için, halkların kendi kaderini özgürce tayini için ayağa kalkmak ve mücadele etmek yoludur. Gerçek bir barışı elde etmek sorunu da bu sorundan ayrılmaz.

x x x

Barış sorunu bugün üzerinde en çok söz edilen sorunlardan biridir. Başta iki süper devlet olmak üzere emperyalistler yıllardan beri "sürekli bir barış", "silahsızlanma", "detant" üzerine büyük bir yaygara kopardılar, birçok anlaşmalar imzaladılar, hayaller yaydılar. Oysa bugün gerçek durum nedir? Her yerde gerginliğin artması, silahlanma ve emperyalist savaşın yaklaşan ayak sesleri. Ama emperyalistler yine de barıştan söz etmekten geri durmuyorlar. Rusya Afganistan'ı işgal ediyor, Amerika Türkiye'ye yeni füzeler yerleştiriyor. Çin Vietnam topraklarına giriyor. Silahlanma hızı görülmemiş boyutlara ulaştı. Dünyanın bütün denizlerinde emperyalistlerin filoları cirit atıyor. Emperyalistlere göre bunların hepsi "barış" için!

Emperyalist uşağı gerici klikler, ülkelerinin kapısını emperyalizme gittikçe daha fazla açıyor, efendileri hesabına haksız savaşlarda ülkelerinin halkını kırdırıyorlar. Örneğin Türkiye dün Kore'ye asker gönderiyordu, bugün Kıbrıs'ı işgal altında tutuyor; Rus uşağı Kastro Küba'nın yoksul işçi ve köylülerini Eritre halkının, Angola halkının üzerine sürüyor. Bunlar da hep "barış" için!

Burjuva liberalleri, reformistler, pasifistler, silahsızlanma hayallerinin yayılmasında önemli bir rol oynuyor, emperyalistleri sözlerine sadık kalmamakla eleştiriyor, onlara akıl öğretiyor; diğer taraftan da halklara teslimiyeti, boyun eğmeyi öğütlüyorlar. Tabii, yine "barış" için!

Çin sosyal-emperyalistleri ve uşakları "daha tehlikeli", "daha saldırgan" Rus sosyal-emperyalizmine karşı, "uysal", "barış sever" Amerikan emperyalizmiyle ve diğer batılı emperyalistlerle birleşmeyi öneriyorlar. "Barış" adına!

Bütün bunlar her sınıfın kendine göre bir barış anlayışı olduğunu ve barıştan farklı şeyler anladıklarını gösteriyor. Bir emperyalist için "barış", her şeyi kendi egemenliği altına almak, halkları ezmek, susturmak ve emperyalist rakiplerini saf dışı etmeyi ifade eder. Onun bu amaca erişmek için yaptığı her şey aynı zamanda "barış" adına yapılmıştır. Ama bu aynı faaliyet milyonlarca işçi ve köylü için, milyonlarca sıradan insan için emperyalistler arası boğuşmada kırılmak, yok olmaktan, açlık ve sefaletten başka bir şey getirmez.

O zaman onların da kendilerine özgü bir barış anlayışlarının olması, kendileri hesabına yürütecekleri bir barış mücadelesinin olması gerekmez mi?

Kuşkusuz gerekir ve vardır.

İşçi sınıfının ve tüm ezilenlerin gerçek kurtuluş yolunu gösteren tek ideoloji olan Marksizm-Leninizm, bize savaşları ebediyen ortadan kaldırmanın tek yolunun, çağımızda onun kaynağını teşkil eden kapitalizmin -ve onun son aşaması olan emperyalizmin- yok edilmesi olduğunu öğretiyor. Bu nedenle proletarya ve ezilen halkların barış uğruna yürüttükleri mücadele, dünya çapında emperyalizmin yok edilmesine yönelik dünya sosyalist devrimi davasına ve ulusal çapta da bu sürecin bir parçası olan her ülkedeki devrim davasına bağlı olarak yürütülmek zorunda olan bir mücadeledir.

Emperyalizm var olduğu sürece hem emperyalistlerin ve onların uşaklarının yarattığı haksız savaşlar ve hem de proletarya ve halkların emperyalizme karşı yürüttüğü haklı ulusal ve sosyal kurtuluş savaşları var olmaya devam edecektir. Emperyalizm koşullarında emperyalistlerin, revizyonistlerin ve her türden pasifistlerin vaaz ettiği "savaşsız ve silahsız bir dünya" kof bir hayalden başka bir şey olamaz. Bu yüzden, emperyalist bir savaşın ateşinde kavrulmak istemeyen işçi sınıfı ve geniş halk yığınları, emperyalizme karşı devrimci mücadeleye atılmak ve onu yok etmek zorundadırlar. Bu yüzden başka koşullarda olduğu gibi emperyalist savaşın patlak verdiği koşullarda da barışı elde etmenin tek gerçek yolu, uygun halkayı kavrayarak, devrimci mücadeleyi yükseltmek ve onu zafere ulaştırmaktan geçer.

Bu nokta barış sorununa ilişkin olarak işçi sınıfı ve emekçi halkın çıkarlarının gerçek savunucusu olan Marksist-Leninistleri, tüm gerici, reformist, uzlaşmacı akımlardan ayıran temel noktadır.

Bunun yanı sıra, Marksist-Leninistler, emperyalizm koşulları altında dahi, belli bir savaşın halkın aktif karşı koyması ve devrimci mücadelesi sayesinde ertelenebileceği ya da önlenebileceği gerçeğini gözden kaçırmazlar. Onlar savaşa gerçekten ve samimi olarak karşı çıkan, ancak onu önlemenin yolu konusunda berrak bir kavrayışa sahip olmayan geniş emekçi yığınların varlığını da gözönüne alarak, barış uğruna özgül bir ajitasyon yürütür ve uygun taktikler izlerler. Ama onlar bu faaliyeti devrimci bir tarzda ve devrim mücadelesine tabi olarak ele alır ve reformlar uğruna mücadeleyi başlıbaşına bir amaç olarak değil, ama devrimci mücadelenin bir yan ürünü olarak görür, buna uygun bir hat izlerler. Gerçek barışı elde etmenin tek yolunun sosyalist devrim olduğu gerçeğini gözden kaybetmezler.

Faşist

Baş.ta.sa.1'de

yonlar düzenleyerek toplu katliamlara zemin oluşturmak istemektedirler. Hatay'da düzenlenen saldırı ve provokasyonlar bunu açıkça göstermektedir. MHP'li faşistlerin Mersin'de, Manisa'da, Hatay'da, Kayseri'de resmi yetkililerin açıktan koruyuculuğu altında, emekçilerin malına ve canına karşı yoğun saldırılara girişmesi, gericiliğin emekçilere karşı ne tür iğrenç hesapların içinde olduğunun bir kanıtıdır.../

Ama ne var ki, gerici egemen sınıfların hesapları tutmayacaktır, tutmamalıdır. Bu iğrenç emelleri boşa çıkarmalıyız. Sivil ve resmi faşist çetelerin provokasyonlarını boşa çıkaralım. Saldırılar karşısında tüm emekçilerin birliğini gerçekleştirelim. Kitlelerin bilinçli aktif mücadelesi ile tüm provokasyon girişimlerini boşa çıkaralım. Gericiliğin yeni Maraşlar yaratma emellerini kursaklarında bırakalım. Mücadeleyi yükseltelim.

Afganistan

Baş.ta.sa.1'de

yet Hava Yolları Bürosu'nun camları kırıldı.

Protesto eylemine 400'ün üzerinde devrimci ve emekçi katıldı.

Gericilik

Baş.ta.sa.1'de

açısından ele alırsak, onları, böyle bir propagandayı öne çıkararak, biri birilerini, rakiplerini zayıflatmayı hedeflemektedirler. Fakat gericilik esas olarak 'dış düşmanlara karşı birlik ve beraberlik' demagojik propagandası ile, bir yandan Amerikan emperyalistlerine ülkemizi daha da bağımlı hale getirmeye çalışırken, bir yandan da halkın anti-faşist demokrasi mücadelesini ezmek için yeni tedbirleri birbiri peşi sıra uygulamaya sokmaktadır. Nitekim, tam da bu dönemde, gerici egemen sınıflar faşist AP hükümeti eliyle ve başta CHP reformistleri olmak üzere diğer faşist partilerin de desteği ile, geçmişte göstermelik olarak 'kapatıldığı' açıklanan üsleri bütünüyle açık bir şekilde devreye soktu ve Türkiye'yi Amerikan emperyalizminin savaş arabasına daha sıkı bir şekilde bağladı. Bunun dışında, gene aynı dönem içinde, yeni baskı yasa tasarıları meclislerden birbiri ardına ve sessiz-sedasız geçirildi. Grev yasaklamaları, tutuklama ve gözaltına almaları, sürgün ve kıyımlar, faşist cinayet ve katliamlar birbirini izledi.

Bugünkü görev, gericiliğin bu demagojik propagandalarını boşa çıkararak, kitlelerin mücadelesine önderlik etmek ve bu mücadeleyi bir üst düzeye yükselterek gericiliğin yeni saldırılarının karşısına dikmektir.

Emperyalist

Baş.ta.sa.1'de

dınlıkçılar son derece memnunlar. Emperyalist yardımlarının Türkiye'nin ne kadar çıkarına olduğunu anlata anlata bitiremiyorlar.

İçinde bulunulan kriz döneminde yapacakları yardımların emperyalistlere yüklediği tek risk düzenin ve komprador-feodal egemenliğinin istikrarsızlığının sonuna varması ya da sonuna iyice yakınlaşması ve dolayısıyla emperyalistlerin yatırımlarının sonuçlarını toparlayamamalarıdır. Bu süreç hızla ilerlemektedir. Çünkü emperyalist yardımlarla el ele yapılan (ve aynı zamanda emperyalist sömürünün yoğunlaşarak gerçekleşmesine aracılık eden) yeni zamlar, devalüasyonlar, işçi ücretlerinin dondurulması çabaları, işten çıkarmalar köylülerin ürünlerinin fiyatlarının düşürülmesi vb. emekçileri düzene muhalefete yöneltmekte ve yükselen kitle mücadelesi yerli egemen sınıfların yanı sıra emperyalistlerin çıkarlarını, ekonomik ve siyasi egemenliklerini de tehdit etmektedir.

Ama emperyalistler bu riski de göze alarak ve böyle bir riskten siyasi baskı ve katliamların yaygınlaştırılması, siyasi hayatın daha da faşistleştirilmesi ve gerektiğinde askeri müdahale vb. yollarla kurtulma hesapları yaparak Türkiye'ye yardım yapma eğilimindedirler. Kısa vadede kârlarına kâr katma düşleri görüyor, Türkiye üzerinde sağlamlaştıracakları denetimlerine dayanarak bölgede İran ve Arap halklarına karşı nispeten güçlü bir üs yaratmayı kuruyorlar. Bu yardımlar, özellikle artırılacak siyasi ve askeri imtiyazlar, emperyalistlere içte sömürü ve egemenliklerini güçlendirme imkanı vereceği gibi, dışta da Türkiye halkını emperyalist maceralarına alet etmelerini kolaylaştıracaktır. Ve batılı emperyalistler bütün bu emellerini rakip emperyalist süper devlet, Rusya'nın saldırganlığını bahane ederek gerçekleştirmeye çalışıyor; uşaklarıyla birlikte propagandalarını bu yönde geliştirerek sömürü ve denetimlerini artırmalarına uygun bir kamuoyu oluşturmaya çabalıyorlar.

Buhranın

Baş.ta.sa.4'de

seldiği ve birleştiği koşullarda tekelci burjuvazi ve faşist diktatörlüğün güçleriyle dişe diş bir mücadele sonunda ve onların böyle bir mücadeleyle geriletilmesiyle mümkün olabilir. Bu nedenle bu mücadele siyasi mücadeleyle birleştirilmek ve faşist diktatörlüğü siyasi planda zayıflatın, örgütsüzleştirecek olan, MİT, Kontr-gerilla ve benzeri askeri-sivil faşist terör örgütlerinin dağıtılması, halk milislerinin kurulması, faşizm suçluları dışında genel af uğruna yürütülecek siyasi mücadeleyle birleştirilmek zorundadır. Bu taleplerin gerçekleşmesi siyasi iktidarın proletarya ve müttefikleri tarafından ele geçirilmesini zorunlu kılmaz. Ama, ancak böyle bir mücadele içinde proletaryanın temel talepleri -örneğin işçi-köylü iktidarının kurulması- kitlelere mal olacak ve onları harekete geçirecektir. Yoksa bazı gevezelerin zannettiği gibi, yalnızca, adım başı "yaşasın", "kahrolsun" sloganları atmak değil.

İşkence

Baş.ta.sa.5'de

gerekçelerle götürüldüğü polis karakolundan ancak ölü olarak çıkabildi. Tutuklanan hiçbir kimsenin 1800 Evler'deki sıkıyönetim işkence merkezinde 15 günden az kalmadığı Elazığ'da çok sayıda devrimci 30 günden fazla işkence gördü. Erzincan'daki MİT merkezinde gerçekleştirilen işkencelerden onlarca devrimci geçti. Dersim'deki işkence merkezi ise jandarma Komando Birliği'ndedir ve onlarca devrimciye burada günlerce işkence yapılmıştır. Kayseri'de "biz MİT'teniz" diyen kişilerce evlerinden alınarak götürülen ve bir daha haber alınamayan emekçilerin sayısı ona yakındır.

Devrimci Demir-İş yöneticilerinin de işkenceden geçirildiği İskenderun'da eski Ankara DEV-GENÇ Başkanı Bozkurt götürüldüğü polis karakolundan sağ çıkamadı.

Elbette yalnızca sadistler olmayan işkenceciler faşist-feodal diktatörlüğün yaşatılması çabalarına işkence yoluyla da katkıda bulunmaya çalışıyorlar. Bilgi vermeyen devrimcilerle karşı karşıya geldiklerinde ise özellikle onları öldürmeye yöneliyorlar. Bunun bir örneği Antep'te işkencede öldürülen Eyüp Akkurt'tur. Yine Ankara'da hırslarını alamayan faşist işkenceciler sıkıyönetimin işkence tezgahlarında Hacettepe Hastanesi'nde çalışan bir sağlık emekçisini 24 Aralık eylemleri soruşturması sırasında katlettiler. Ankara'da ayrıca bir mühendis işkenceden ancak bir kolunun sakat kalması pahasına geçebildi. Geçen senenin sonlarında da bir CHP'li muhtar işkence tezgahlarında hayatını kaybetmişti.

İşkenceye karşı duyarlılığı geliştirmeliyiz. İşkencecilerin teşhirini yaygınlaştırmalıyız. İşkenceciler, diğer faşist katiller gibi yakalarını halkın elinden kurtaramayacaklardır. Onları ve savundukları komprador-feodal düzen ve devleti hiçbir şey kurtaramaz. İşkenceciler de...

D.Demir-İş

Baş.ta.sa.1'de

list) kaynaklanan bir olay değildir. "Sosyalist Rusya'nın, sosyalizm yoluna giren" Afganistan'a bir yardımı değil, emperyalist sistemin temel kalelerinden birisi olan sosyal-emperyalist Rusya'nın Afganistan'ı daha uygun koşullarda sömürmek için gerçekleştirdiği emperyalist bir işgaldir.

Biz Türkiye işçi sınıfının metal işkolundaki parçasının gerçek sınıf sendikası olarak, bu iğrenç olayı protesto ediyoruz.

Şunu bir kere daha belirtiyoruz; başta Afgan işçi sınıfı ve emekçi halkı olmak üzere dünya işçi sınıfı ve halkları bu emperyalist işgalin de hesabını sosyal-emperyalistlerden soracaktır. Biz Devrimci Demir-İş Sendikası olarak haklı mücadelelerinde Afgan işçi sınıfı ve halkının yanındayız. Sosyal-emperyalist Rusya'nın askerleri Afganistan'dan derhal çıkmalıdır.

D.Tarım-Sen

Baş.ta.sa.1'de

işgalini de geçmişte imzaladığı "savunma işbirliği anlaşmalarını" öne sürerek haklı göstermeye çalışmaktadır. Oysa hiçbir şey bu işgali haklı göstermeye neden olamaz.

Bu arada, Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgali emperyalist Amerika ve onun Türkiye'deki uşakları tarafından da tam bir utanmazlıkla "kınanmaktadır". Oysa aynı Amerika daha dün işgal altında tuttuğu Vietnam'dan sürüldü, atıldı. Yine aynı Amerikan emperyalizmi ikili anlaşmalara dayanarak halen birçok ülkeyi fiilen işgal altında tutmaktadır.

Türkiye ile Amerika arasında, Amerika'nın ileride Türkiye'yi işgaline neden olabilecek "ikili anlaşmalar" varken, "yeni savunma işbirliği anlaşmaları" imzalamaya çalışırken ve ülkemizde Amerikan üsleri dururken, bunlara göz yumanların, Türkiye'yi Amerika'nın uydusu haline getirenlerin, emperyalist Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgal etmesini bahane ederek "yurtseverlik" dersleri vermeye, sosyalizmi karalamaya çalışmaya hakları yoktur.

Sovyetler Birliği'nin Afganistan işgaline karşı çıkanlar Amerika'nın Türkiye'deki üslerine de, ikili anlaşmalara da, Amerikan emperyalizminin Türkiye'deki egemenliğine de aynı oranda karşı çıkmak zorundadırlar.

Ülkelerin içişlerine yapılan her türlü dış müdahaleye kesinlikle karşı çıkan DEV. TARIM-SEN. Sovyetler Birliği'nin Afganistan'a uyguladığı emperyalist işgali, türlü bahanelerle bu işgali haklı göstermeye çalışanları ve bu işgale karşı çıkar görünerek Amerikan emperyalizminin ülkemiz üzerindeki egemenliğini pekiştirmeye çalışanları şiddetle kınar.

Revizyonizm

Baş.ta.sa.1'de

yıkmayı hedef alan siyasi taleplerin öne çıkmasını, kitlelerin bu talepler uğruna mücadeleye girmesini engelliyorlar. Kitlelerin önüne reformizmi sürerek onları, düzenin köleleri olmaya doğru çekiyorlar.

Revizyonistler bu reformist siyasi faaliyetlerini, izledikleri eylem çizgileriyle kaynaştırmaya çalışmaktadırlar. Faşist diktatörlüğün ve düzenin sınırlarını aşmayan resmi geçitleri tezgahlamaya özen gösteriyorlar. 24 Aralık'ta, 24 Aralık öncesi ve sonrasında kitleler, faşist diktatörlüğün, sıkıyönetimin tüm yasaklarına karşın, gösteri, yürüyüş, grev, boykot gibi eylemlere girdi ve haklarını elde etmek için dişe diş mücadele etti ve ediyor... Kitlelerin bu mücadele içerisinde yer yer militarist güçlerle silahlı çatışmaya da girdiği bilinen bir gerçektir.

Faşist diktatörlüğün, sıkıyönetimin tüm yasaklarına, baskı ve terörüne karşın, kitleleri daha güçlü bir şekilde devrime hazırlayan bu tür gösteri, yürüyüş, boykot, grev gibi eylem biçimlerinin yoğunlaşması, revizyonistleri kitleleri bu yoldan caydırmak için yoğun bir faaliyete zorladı. Kitleler giderek faşist diktatörlüğün izin vermediği eylemlere daha güçlü olarak katılmaya başladı. Kitlelerin daha üst biçimdeki eylemlere hazırlanması karşısında revizyonistler, daha geri, eskimeye başlamış mücadele biçimlerini gündeme getirmektedir. Faşist diktatörlüğün izniyle resmi geçitler tezgahlayıp, kitlelerin daha üst biçimlerdeki mücadelelere doğru hazırlanmalarını engellemeye çalışıyorlar.

Oysa, genel olarak kitleler, bugün izinli gösteri biçimlerini geride bırakmışlardır. Revizyonistler bu durumu örtbas edebilmek için sıkıyönetim dışındaki yerlerde izinli gösterileri yoğunlaştırmaya yelteniyor. Böylece bu yollarla faşist diktatörlüğün sarsılmasının önüne engeller çıkarmış oluyorlar. TKP'liler bu şekilde hareket ederek, aynı zamanda "eylemsizliğe" karşı olduklarını da kanıtlayacaklarını düşünüyorlar (!)

TKP'li revizyonistlerin bu taktiklerini, Kurtuluş, Devrimci Sol, yer yer de Devrimci Yol'un sıkıyönetim yasakları karşısındaki çekingenlikleri ve eyleme girmekten kaçınmaları oldukça güçlendirmektedir. Devrimci Yol, Devrimci Sol ve Kurtuluş'un, özellikle son dönemde mücadeleyi faşist Demirel hükümetiyle sınırlı tutmaya çalışan reformist taktikleri, mücadeleye girmekten çekinmeleri TKP revizyonizminin reformist siyasetini ve eylem çizgisini güçlendirmekte, TKP ile bunlar arasında yer yer eylem birliklerinin oluşabilmesinin zeminini yaratmaktadır.

Bunun için her somut durumda TKP'li revizyonistlerin reformist siyasetlerinin ve kitleleri eylemden alıkoymak için uyguladıkları eylem çizgisinin niteliğini açığa çıkarmak gerekmektedir. Revizyonistlerin, kitlelerin mücadelesini ekonomik taleplerle sınırlı tutma çabaları boşa çıkarılmalı, kitlelerin ekonomik talepleriyle siyasi talepleri birleştirilmeli, siyasi talepler öne çıkarılmalıdır. Bununla birlikte, faşist diktatörlüğün tüm yasaklarına karşın demokratik hak ve özgürlükler kullanılmalı, böylece fiili olarak bu haklar elde edilmeye çalışılmalıdır. Kitlelerin mücadelesi yükseltilerek sıkıyönetimin, genelde faşist diktatörlüğün baskı ve terörü etkisizleştirmeli ve işlemez hale getirilmelidir. Mücadele faşist diktatörlüğün parçalanıp, yıkılıp, dağılmasının ortamını yaratmalıdır.

Bu devrimci çalışma tarzı, TKP başta olmak üzere tüm revizyonizmin karşı-devrimci niteliğini açığa çıkaracaktır. Devrim isteyen insanların, grupların devrimci platformda toplanmalarına yardım edecektir. Her şeyden önce bunun maddi temelleri vardır. Çünkü TKP'liler, sendika bürokratları, dernek ağaları, düzenle kopmaz yaşantı birliği kurmuşlardır. Bunların tüm yaşantısı burjuvacadır. Bu burjuvalar, düzene karşı çetin bir mücadeleye giremezler. Çünkü böyle bir mücadele, onların kurdukları yaşantıyı alt-üst eder. Bunun için revizyonistler, faşist diktatörlüğe karşı yönelen mücadeleyi önlemek zorundadırlar.

Faşist diktatörlüğe karşı keskin mücadeleyi ancak zincirinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan emekçiler ve onlarla yaşantı birliği oluşturan devrimciler sürdürebilir.

Devrimci Yol, Kurtuluş gibi devrimci-demokrat hareketlerin revizyonistlerle giriştiği her birlik devrimin gelişmesinin önünde bir engeldir. Çünkü onlar revizyonizmin platformunda, revizyonistlerle birlikler oluşturuyor. Dolayısıyla düzen savunucusu bir konuma giriyorlar.

Bu durumu ortadan kaldırma görevi, esas olarak proleter devrimcilere düşüyor. Her somut olaydan yararlanarak, devrimci-demokrat hareketlere, revizyonizmin mücadeleden yana olmadığı kanıtlanmalı, onların niteliği açığa çıkarılmalıdır.

işçi köylü mektuplar

Amasya

Biz Amasya ili özel idaresinde sözde öğrenci olan ama gerçekte ağır sömürü şartlarında halı üreten 60 kadınız. Güç koşullar altında çalışıyor ve gülünç denecek ücretler alıyoruz.

Sigortamız yok, atölyelerdeki ve pansiyonumuzda ısıtma araçları yetersiz, iaşe ambarı pislik içindedir. Yemeklerimizin içinden fare pislikleri, hamam böcekleri bile çıkıyor. Kalorisi düşük kalitesiz yemeklerle nefsimizi körletiyoruz. Elektrikler kesildiğinde çalışmamız zorunlu olarak durduğundan ve parça başı ücret aldığımızdan elimize geçen para hiç denecek kadar az oluyor. Parça başı ücret sistemi bizi çok daha ağır bir sömürü çarkının içine atıyor ve daha ağır şartlarda köleleştiriyor.

Ancak artık bir süredir bu baskı ve zulme dur demek için ayağa kalkmış bulunuyoruz. Önce devrimcilerin önderliğinde ilmiklere zam istedik ardından kötü yemekleri boykot ettik. Müdür bunun üzerine göstermelik olarak aşçımızı değiştirdi ve üç gün iyi yemek verdi, ama bir süre sonra yine eski hamam eski tas.

Ancak biz de artık baskı ve sömürüye boyun eğmemeye kararlıyız. Proleter devrimcilerin önderliğinde ve DSM içinde sigorta hakkının alınması, parça başına ücret sisteminin kaldırılması, yemeklerin sağlığa uygun bir biçimde hazırlanması, ücretli izin verilmesi gibi talepler için mücadelemize devam ediyoruz.

Amasya ili özel idare
Halıcılık okulunda çalışan
emekçi kadınlar

Halkın Kurtuluşu'nu güçlendirelim

Zeytinburnu'nda emekçiler 800 lira, Unkapanı işçilerinden bir grup da gazetemize 515 liralık bağışta bulunmuşlardır.

Köln Yurtsever İşçi Derneği'nin Sendikamıza göndermiş olduğu 7000 liralık bağışı aldık. Sınıf kardeşlerimizin bu dayanışma örneğine teşekkür ettiğimizi Halkın Kurtuluşu aracılığıyla duyururuz.

DEVRİMCİ DEMİR-İŞ
İstanbul Şubesi adına
Bşk Ahmet Yıldız

Biz Türkoğlu yurtsever devrimcileri olarak, aramızda topladığımız 2650 lirayı gazetemiz Halkın Kurtuluşu'na gönderiyoruz.

Polis ve MHP'li faşistler devrimci bir genci öldürdü

Hayati Günaydın, Taşova YDGD Yönetim Kurulu Üyesi. Yoksul bir ailenin çocuğu olan Hayati Günaydın Ortaokul sıralarından faşist katillerce öldürülene dek devrimci gençlik mücadelesine önderlik etti.

22 Aralık günü Taşova'da yapılacak tütün mitingi için bildiri dağıtan devrimci gençler üzerine ateş açan polis komiseri ve sivil faşistler bir devrimciyi öldürdüler, üç kişiyi de ağır şekilde yaraladılar. Miting öncesinde yürütülen kampanya için bildiri dağıtmakta olan devrimciler, MHP ve ÜGD'nin bulunduğu binanın önünden geçtikten sonra başlarında Komiser Hayati'nin bulunduğu Cihat Günel, Bekir Aydın, Metin Hallemoğlu, Abdurrahman Turan, Aydın Günaydın adlı faşistler tarafından kurşunlandılar. Olay yerinde Hayati Günaydın aldığı yaralar sonucu öldü. İkisi çevrede bulunan halktan kişilerden olmak üzere üç kişi de ağır yaralandı. Olayın hemen ardından Cihat Günaydın adlı faşist, devrimcilerin çabaları sonucu yakalandı, diğer katiller polis ve jandarmanın yardımı ile kaçmayı başardılar.

Olayın ardından çarşıda toplanan yurtsever devrimci gençler ve mahalle halkı, MHP ve ÜGD binalarına doğru yürüyüşe geçti. Ancak MHP ve ÜGD binalarını koruyan jandarmalar, halkın üzerine ateş açtılar. Bunun üzerine mahalleye çekilen halk, faşist katillerin evlerini tahrip etti. Kazaya yeni jandarma birlikleri getirilerek sokağa çıkma yasağı kondu. Ardından da 12 kişi gözaltına alındı. Ama jandarma, gözaltına aldıklarını 2 saat sonra halkın baskısı üzerine bırakmak zorunda kaldı.

14 Aralık günü yapılan cenaze törenine devrimciler ve ilçe halkı katıldı. Bin kişinin katıldığı törende konuşmalar yapıldı. Mezarlıktan sonra lise önünde de devrim andı içildi.

KİTLE ÖRGÜTLERİNDEN

ELEKTRİK MÜHENDİSLERİ ODASI ANKARA ŞUBESİ KONGRESİ YAPILDI'

Elektrik Mühendisleri Odası Ankara Şubesi Kongresi 5 Ocak günü 700'e yakın mühendisin katılımı ile yapıldı.

Yurtsever Devrimci Elektrik Mühendisleri, kongreye "Devrimci Mühendislerle ittifak yaparak" Devrimci Birlik listesi içinde katıldılar. Kurtuluş taraftarı mühendisler ise her zamanki sekter ve bölücü tavırlarını sürdürerek Yurtever Devrimci Mühendislerle birlik yapamayacaklarını söyleyerek görüşmelere bile katılmadılar.

Kongre, divan seçimini TKP, TİP, TSİP, DDKD ve CHP'lilerin ortak adayı kazandı. Bu arada CHP'lilerin EGO'da çalışan çok sayıda mühendisi işten atmakla tehdit ederek kendi adayları için oy kullandırdıkları görüldü.

Kongrede söz alan 5 yurtsever devrimci mühendis, revizyonistleri teşhir eden ve Afganistan'daki Sovyet işgalini kınayan ve oda yönetimini eleştiren konuşmalar yaptılar. Yapılan konuşmalardan sonra seçimlere geçildi. Yurtsever Devrimci Mühendislerle, Devrimci Mühendislerin oluşturduğu Devrimci Birlik Listesi 265 oy alırken, revizyonistlerin, reformistlerin ve faşistlerin desteklediği liste 360 oy aldı. Kongre öncesinde gücünü abartan ve uzlaşmaz bir tutum takınan Kurtuluşçuların ise yalnızca 20-25 oy alabildiği ortaya çıktı.

KİMYA MÜHENDİSLERİ ODASI İZMİT ŞUBESİ SEÇİMLERİNİ DEVRİMCİLER KAZANDI

TMMOB Kimya Mühendisleri Odası Kocaeli Şubesi seçimlerini devrimci ve demokratların oluşturduğu ortak liste kazandı. Şube yönetimini gasbeden sosyal-faşistler odayı daha önce İzmit'teki faaliyetlerinin merkezi haline getirmişlerdi. Sosyal-faşist yönetime karşı biraraya gelen devrimciler ve demokratlar ortak bir liste hazırlayarak bir program temelinde seçimlere katıldılar. 100'den fazla kimya mühendisinin katıldığı kongreyi devrimci ve demokratların oluşturduğu liste kazandı.

ÇANAKKALE YDGD DE KAPATILDI

Çeşitli il ve ilçelerdeki YDGD'lerin kapatılmasından sonra son olarak Çanakkale YDGD de 22 Aralık günü polis tarafından basılmış ve dernekte arama yapıldıktan sonra Valilik kararıyla kapatılmıştır. Kapatılma gerekçesi olarak derneğin mevcut rejimin aleyhinde faaliyet yürütmesi gösterilmiştir.

Tarihte bu hafta

28 Ocak

KATLEDİLMELERİNİN 59.YILINDA

MUSTAFA SUPHİ VE 14 YOLDAŞINI ANIYORUZ

☆ M.SUPHİ'NİN TKP'Sİ, ÜLKEMİZDE İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜSÜ, KOMÜNİST PARTİSİNİN KURULUŞU VE İNŞASI YOLUNDA ATILAN İLK CİDDİ ADIMDI.

☆ MARKSİST-LENİNİST HAREKET VE ÜLKEMİZ KOMÜNİSTLERİ, M.SUPHİ VE YOLDAŞLARININ VE ONLARIN TKP'SİNİN DAVASININ İZLEYİCİSİ, KARARLI VE TEK MİRASÇISI VE DEVAM ETTİRİCİSİDİRLER. Ş.HÜSNÜ VE ŞÜREKASININ, Ş. HÜSNÜ TKP'SİNİN VE ONUN REVİZYONİST BURJUVA, REFORMCU, GERİCİ ÇİZGİSİNİN İSE KARARLI DÜŞMANIDIRLAR.

28 Ocak, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının ölüm yıldönümüdür.

Bundan 59 yıl önce, 28 Ocak 1921'de M.Suphi ve 14 yoldaşı, Kemalist burjuvazinin eli kanlı köpekleri tarafından Karadeniz'de Sürmene açıklarında alçakça katledildiler. Katiller onların ölülerini denize attılar. Kemalist burjuvazi böylece işi baştan bitirebileceğini, M.Suphi ve yoldaşlarının ve onların Türkiye Komünist Partisi'nin adını ve onların yüce komünizm davasını da denize gömebileceğini sandı. Ama onlar Türkiye işçi sınıfının, emekçi halkın kalbinde, bilincinde, mücadelesinde daima yaşadı ve yaşıyor.

M.Suphi, Türkiye işçi sınıfının ilk komünist önderidir.

DEVRİME ADANMIŞ BİR YAŞAM

1920'de Bakü'de 1.Kuruluş Kongresi'ni toplayan ve Komünist Enternasyonal'in bir kolu olarak oluşturulan Türkiye Komünist Partisi, ülkemizde proletaryanın öncüsü komünist partisinin kurulması ve inşası yolunda atılmış ilk ciddi adımdı. TKP'nin kurucusu ve önderi olan M.Suphi yoldaş, Lenin ve Stalin'in Bolşevik Partisinin kararlı bir militanıydı. M.Suphi, aynı zamanda III.Enternasyonal'in bir savaşçısı olarak hayatını komünizm davasına adadığı andan başlayarak ölünceye kadar; Komintern'in sesini, komünizm fikrini, Marksizm-Leninizmi, Türkiye işçi sınıfına ulaştırabilmek, işçi sınıfının öncülerini bir örgüt çatısı altında birleştirebilmek ve ülkemizde işçi sınıfının öncü komünist partisini kurmak için mücadele etti.

M.Suphi, Ulusal Kurtuluş Savaşı boyunca işçi sınıfının ülkemizde kanı pahasına elde ettiği kazançlarını koruyabilmesi, bunları genişletip ilerletebilmesi ve ulusal devrimi kendi devrimine kanalize edebilmesi için, Kemalist burjuvazi karşısında kendi bağımsız siyasi partisinde, komünist partisinde örgütlenmesi ve Marksizm-Leninizm ışığında çizilmiş kendi bağımsız yoluna ve hedeflerine başta köylülük olmak üzere bütün halkı kazanması gerektiğinin tamamıyla bilincindeydi.

1917 Ekim Devrimi ile Rusya'da işçi sınıfının başında Lenin'in bulunduğu SBKP(B) önderliğinde kazandığı zafer; emperyalizme karşı mücadelenin ateşi içinde bulunan Türkiye işçi sınıfına ve emekçi halkına komünist fikirleri, bolşevizm davasını, kominternin sesini iletti. Bunun pratikteki taşıyıcısı ise, M.Suphi ve yoldaşlarıydılar.

Bütün hayatını işçi sınıfının ve Doğu'nun mazlum halklarının kurtuluşu mücadelesine adayan M.Suphi, daha 1917 nin hemen sonrasında Rusyalı Türkler ve Rusya'da bulunan Türkiyeli savaş esirleri arasında propaganda ve teşkilatlanma çalışmaları yaptı. Moskova'da, daha sonra Kırım ve Odessa'da Türkçe olarak "Yeni Dünya" gazetesini yayınladı. Buralardan Türkiye'ye kaçak olarak propaganda broşürleri, propagandacılar, komünist işçiler ve askerler gönderdi. Moskova'da, Kazan'da, Saratov'da vb. birçok şehirde Türk komünist örgütlerini kurdu. Çalışmalarının bir sonucu olarak 25 Temmuz 1918'de Moskova'da "Türk Teşkilatı"nı kurdu ve Merkez Komitesi Başkanlığına Mustafa Suphi yoldaş seçildi.

Daha sonra M.Suphi'yi 1918 Kasım'ında Moskova'da "Müslüman Sosyalistleri Birinci Kongresi"nde ve Stalin'in başkanlığındaki Milliyetler Halk Komiserliğine bağlı olarak kurulan Doğu Halkları Merkez Bürosu'nun Türk Bölümünün başında görüyoruz.

M.Suphi, 1918 Aralık'ında yapılan Uluslararası Devrimciler Toplantısı'nda ve 1919'da Moskova'da toplanan III. Enternasyonal'in Birinci Kongresi'nde Türkiye delegesi olarak bulunuyordu.

Azerbaycan'da Sovyet egemenliği kurulduktan sonra M.Suphi Bakü'ye yerleşti. Uluslararası komünist harekete, III. Enternasyonal'e bağlı, Türkiye işçi sınıfının öncü örgütü olarak komünist partisinin kurulması ve anayurtta ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin yürütülmesi için faaliyetine hız verdi. Bakü'de eski İttihatçılar tarafından kurulmuş bulunan sahte "Türkiye Komünist Fırkası"nı dağıttı, komünist safları İttihatçılardan arındırdı. "Yeni Dünya" gazetesini yeniden yayınlamaya girişti. Bir parti okulu açarak yeni genç kadrolar yetiştirmeye başladı ve komünist örgütleri yaygınlaştırdı.

Eylül 1920'de Bakü'de toplanan "Doğu Halkları Kurultayı"na komünist örgütlerin üyesi ve bunların dışında 235 Türkiyeli delege katıldı. M.Suphi Kurultay'ın Başkanlık Divanı'nda yer alıyordu.

Bu yorulma bilmez çalışmaların doğrudan bir sonucu olarak M.Suphi yoldaş, "Birinci ve Umumi Türk Komünistleri Kongresi"ni 10 Eylül 1920'de Bakü'de topladı. Bu Kongrede Türkiye ve Rusya'da kurulan 15 komünist örgütten [illegible] delege bulunuyordu. Kongrede Türkiye Komünist Partisi'nin kuruluşu ilan edildi ve Başkanlığa Mustafa Suphi yoldaş getirildi. Kongredeki konuşmasında M.Suphi yoldaş Anadolu'daki ulusal kurtuluş mücadelesinin desteklenmesi ve toplumsal kurtuluş mücadelesi ile tamamlanması gereği üzerinde duruyor ve şöyle diyordu: "Komünist Partisi için, memlekete musallat olan dış düşmanları kovmak nasıl bir görev ise, içerde halkın sırtından geçinen yağmacı sınıfları da hazır yeyicilik halinden çıkarıp yumruk altında çalıştırmak da o derece esaslı bir görevdir. "M.Suphi, aynı zamanda kongre bildirisinde Komünist Partisinin ideolojik, siyasi ve örgütsel bağımsızlığının titizce korunması gereğini de vurguluyordu.

M.Suphi'nin TKP'si, ülkemizde işçi sınıfının öncüsü komünist partisinin kuruluşu ve inşası yolunda atılan ilk ciddi adımdı. TKP, M.Suphi ve yoldaşlarının Komintern'e bağlı olarak faaliyet göstermelerinin doğrudan bir sonucu olarak Komintern'in Türkiye kolu olarak kurulmuştu ve çok kısa bir süre de olsa, M.Suphi'nin önderliği altında olduğu sürece TKP Komintern'in kızıl çizgisinin doğrudan bir izleyicisiydi.

M.Suphi ve yoldaşları ve onların TKP'si kuruluşundan çok kısa bir süre sonra, Kemalist burjuvazinin azgın anti-komünist kampanyası ile karşılaştılar. M.Suphi ve yoldaşlarının Anadolu'da süren mücadeleye katılmak ve başına geçmek, Anadolu'daki örgütlenme ve faaliyeti yaygınlaştırmak üzere yola çıkmalarından sonra; Kemalist burjuvazi TKP kurucularının Anadolu'ya gelişinin doğuracağı sonuçlardan, bunun Türkiye'de estireceği devrimci fırtınadan büyük bir korkuya kapıldılar, telaşa düştüler, komplolar hazırladılar. Gerici burjuvazinin ve toprak ağalarının kiralık katilleri M.Suphi ve 14 yoldaşını Rusya'ya geri göndereceklerı bahanesiyle bindirdikleri motorda katlettiler ve Karadeniz'in sularına gömdüler.

Burjuvazi elini çabuk tutmak ve işçi sınıfının komünist siyasi hareketini ve örgütlenmesini daha doğuşunda boğmak yolunu tuttu. Parti, henüz kurulduğu sırada en kıymetli önderlerini yitirdi, başlangıç örgütlenmeleri dağıtıldı, onulmaz yaralar aldı. Kemalist burjuvazi bir yandan sahte komünist partileri kurdurarak Komintern'e başvururken, diğer yandan ülkedeki komünistler üzerinde kanlı bir baskıya girişti.

50 YILLIK SAĞ OPORTÜNİZM

En kıymetli önderlerinin kaybedilmesinden sonra, parti önderliğini Şefik Hüsnü revizyonisti ve şürekası gasbettiler. Zaten henüz son derece genç, tecrübesiz olan, kuruluş aşamasında büyük yaralar almış olan ve bütünüyle formüle edilmiş bir programa ve net bir siyasi çizgiye sahip olmayan TKP'yi kendi sağ oportünist, revizyonist yollarına yönelttiler. Burjuva kuyrukçusu, Kemalizm şakşakçısı çizgilerini TKP'ye egemen kıldılar. Bu çizginin egemen olması sonucunda TKP menşevik, reformist, Kemalizm kuyrukçusu, şoven-milliyetçi bir örgüt haline geldi ve bir aydın klubü olmaktan öteye gidemedi. Bundan sonraki dönemde S.Hüsnü'nün revizyonist çizgisi Türkiye sol hareketinin üzerine kabus gibi çöktü, 50 küsur yıl egemenliği altında tuttu ve kendinden sonra ortaya çıkan bir revizyonist, oportünist akımın temelini teşkil etti.

Böylece M.Suphi ve yoldaşlarının TKP'si, şanlı bir girişim; ancak, proletaryanın komünist öncü partisinin inşası yolunda sadece bir girişim olarak kaldı.

Gericiler M.Suphi ve yoldaşlarını alçakça katlettiler, onların unutulması, komünizm davasının unutulması için ellerinden geleni yaptılar. Ancak ne M.Suphi ve yoldaşlarını, ne onların TKP'sini, ne de komünizm davasını unutturamadılar. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkımız, onları kalbinde, türkülerinde, bilincinde ve mücadelelerinde yaşattı. M.Suphi'nin adı ülkemizde daima komünizm davası ve partinin kuruluş davası ile birarada bulundu.

Marksist-Leninist hareket ve ülkemiz komünistleri, M.Suphi ve yoldaşlarının ve onların TKP'sinin davasının izleyicisi, kararlı ve tek mirasçısı ve devam ettiricisidirler. Şefik Hüsnü ve şürekasının, Şefik Hüsnü TKP'sinin ve onun revizyonist, burjuva reformcu, gerici çizgisinin ise kararlı düşmanlarıdırlar.

M.Suphi bir komünistti. M. Suphi, çağımızda işçi sınıfı ve emekçi halkın tam ve kesin kurtuluşu için verilen mücadelenin proletarya önderliğinde, proletaryanın komünist öncü partisi önderliğinde ve ancak toplumsal devrimle zafere ulaşabileceği Marksist-Leninist ilkesinin kararlı bir savunucusuydu. "Sosyalizm İçin Cidal" başlıklı bildirisinde Türkiye işçi ve köylülerine şöyle sesleniyordu: "Ancak sermaye, para tahakkümünün devrilmesi ve yalnız sosyalist devrimin bütün dünyaya yayılması sana tam ve sağlam bir hürriyet verecektir. Sen ancak sermayedarların, toprak sahiplerinin, paşa ve ağaların nüfuz ve tahakkümünü yıktığın ve bütün gücünle sosyalizm devrimini müdafa ve neşrettiğin takdirde, enternasyonal devrimin ilerlemesine yardımcı olursun."

M.Suphi, işçi sınıfının iktidarı ancak şiddete dayanan bir devrimle ele geçirebileceği gerçeğini ve ulusal kurtuluş ile sosyal kurtuluş arasındaki kopmaz bağı her zaman vurgulandı. Şöyle diyordu: "Fakir işçi halk! Silahını eline al. Tüfek atmasını biliyorsan silahını temiz tut. Atmasını bilmiyorsan gizli tabur bölüklerine git yazıl", "Elindeki tüfeği yalnız üzerimize yürüyen düşmana değil (...) halka ihanet edenlere ve sermayedarların, zenginlerin işine fayda getirenlere atmaktan çekinme."

Her türden revizyonistler, gözü kendi grubunun dar çıkarlarından ötesini göremeyen küçük-burjuva şefler, işçi sınıfının ve devrimcilerin kafalarını tam bir karışıklığa sürükleyebilmek üzere, Marksist-Leninist parti, program, siyasi ve örgütsel çizgi konularında bir bulanıklık yaratabilmek üzere ve kendi revizyonist tezlerini Marksizm-Leninizm adı altında yayabilmek üzere geçmiş sol hareket konusunda tam bir keşmekeş yaratmaya çabaladılar. TKP'nin kuruluşundan bugüne kadar Marksist-Leninist olduğu, M.Suphi ve Ş.Hüsnü önderliğinde TKP'nin komünist olduğu ve tezlerinin Marksizm-Leninizme uygun olduğu vb. şeklinde tezler ileri sürdüler. Her biri geçmişi kendilerine ya dayanak ya da maske yapmak yolundan yürüdüler.

M.SUPHİ VE YOLDAŞLARININ PARTİ DAVASININ GERÇEK OLMASI

1975'de özeleştiriyi gerçekleştiren, Marksizm-Leninizme sarılan ülkemiz komünistleri ise bu meseleye tam bir sorumlulukla yaklaştılar.

Geçmiş sol harekete doğru yaklaşım ve bu konuda doğru bir tahlil ve tavır, proleter devrimcilerin birleştirilmesinde ve partinin inşasında, parti programının, örgütsel ve siyasi çizginin inşasında oportünizm ve revizyonizmin mi yoksa Marksizm-Leninizmin mi temel alınacağının en önemli göstergelerinden biriydi. Parti, geçmişin revizyonist ve oportünist mirası üzerinde mi yükselecek yoksa Marksizm-Leninizm temelinde onu reddederek ve geçmişteki revizyonist tezlerle mücadele içinde mi yükselecekti? İşte mesele buydu.

Marksist-Leninist hareket her şeyi yerli yerine oturttu. O, M. Suphu'nin ve TKP'sinin devrimci mirasına sahip çıkarken; Ş.Hüsnü TKP'sinin revizyonist, menşevik, Kemalizm kuyrukçusu, şoven-milliyetçi çizgisini reddetti. 1950'lerden sonra yurt dışında bir avuç hain, revizyonist mülteci tarafından yeniden oluşturulan bugünkü TKP'nin ise revizyonist, sosyal-faşist ve sosyal-emperyalizm uşağı karakterini teşhir etti.

Ne burjuvazinin her dönemde işçi sınıfı hareketini durdurmak için esas silah olarak başvurduğu baskı ve terör, ne işçi sınıfını ağulamak ve peşine takmak için yürüttüğü yoğun ideolojik yozlaştırma çabaları, ne de burjuvazinin işçi sınıfı içindeki temsilcileri, ajanları olan revizyonistlerin, Ş.Hüsnülerin, onun bugünkü uzantılarının, Kruşçev-Brejnevcilerin, Maocuların karşı-devrimci faaliyetleri ülkemizde Marksizm-Leninizmin, revizyonizmin 50 küsur yıllık sultasını kırarak egemen olmasını, galebe çalmasını engelleyemedi.

Proleter devrimci hareket, 1975'de girdiği süreç içinde her türden revizyonizme karşı olduğu gibi, bizzat Ş.Hüsnü çizgisinin ve onun bugünkü uzantılarının tezlerine karşı yürüttüğü uzlaşmaz bir mücadele içinde işçi sınıfının partisinin Marksist-Leninist programını, siyasi ve örgütsel çizgisini inşa etti. İşçi sınıfının, her şart altında faaliyetini ve mücadelesini devam ettirebilecek bir sağlamlıktaki partisinin inşası yolunda yürüdü.

M.Suphi ve yoldaşlarının Türkiye işçi sınıfına bıraktığı kızıl bayrak bugün yine gönderededir ve daha da yüksektedir. Türkiye komünist hareketinin bu ilk öncülerinin davası, bugün bütün canlılığı ile yaşamakta emperyalizme, feodalizme ve burjuvaziye karşı, modern revizyonizme, Maoizme, Troçkizme karşı verilen mücadele içinde ilerlemekte ve saflarına yeni güçleri yeni savaşçıları kazanmaktadır.

M.Suphi ve yoldaşlarının parti davası bugün gerçek olmuştur.

Urfa

Sıkıyönetim zinciri Halfeti'de de kırıldı

Geçtiğimiz yıl Gaziantep'te faşist çeteler tarafından katledilen YDGD üyesi Mehmet Aybek'i anmak için yapılan gösteriyle sıkıyönetimin yasak zinciri bir kez daha kırıldı.

Anma toplantısının yapılacağı günden bir gün önce Mehmet Aybek'le ilgili afişler asıldı ve kazanın çeşitli yerlerine yazılar yazıldı. Anma toplantısının yapılacağı gün devrimciler, halktan kişiler, kadın ve çocuklar mezarlıkta Mehmet Aybek arkadaşın mezarı başında toplandı.

Saygı duruşuyla başlayan toplantıda daha sonra Gaziantep dikim işçileri adına bir mesaj okundu. Toplantının bitiminde de halk, düzenli sıralarla şehir merkezine doğru yürüyüşe geçti. "Sıkıyönetim de Sökmeyecek", "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Yaşasın İşçi-Köylü İktidarı", "Yaşasın TDKP" sloganlarının atıldığı yürüyüşe polis ve jandarma saldırmaya cesaret edemedi. Çarşıya gelindiğinde sloganlar yine tekrar edildi ve halk dağıldı.

Mehmet Aybek için 20 Aralık günü yapılan toplantı ve yürüyüş Halfeti'de bugüne kadar yapılan en güçlü kitle gösterisi oldu. Sıkıyönetim koşullarında gerçekleştirilen toplantıya çok sayıda kadın, genç kız ve köylü genç katıldı. Bu arada proleter devrimcilerin bütün çağrılarına karşın Dev-Yol önderleri sıkıyönetim şartlarında böyle gösterilerin yapılamayacağı gerekçesiyle gösteriye katılmadılar ve halk güçlerinin bölünmesine ve daha büyük ve güçlü bir eylemin gerçekleşmesine engel oldular.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Sahibi Teoman Görsl - Sorumlu Yazışleri Müdürü: Osman Taş

Yönetim Yeri: 2. Beyler, 848. Sok. No: 90/213 Konak /İZMİR

Yazışma Adresi: Teoman Görsl P.K. 71 Konak / İZMİR

Abone şartları: Yurt içi 6 aylık 250 TL. Yıllık 500 TL. Yurt dışı iki katıdır.

Basıldığı yer: S.S.Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık. İZMİR

BASKI TARİHİ 2 OCAK 1980

İŞKENCE YAYGINLAŞTIRILIYOR

İşkence... Sömürücü sınıfların, onların gelmiş-geçmiş ve bugünkü tüm egemenlik sistemlerinin ayrılmaz bir parçası olan işkence. Sömürücü sınıfların egemenlikleri altındaki en "demokratik" ülkelerde bile şu veya bu şekilde uygulanan; işçileri, emekçi halkı, devrimcileri hedefleyen işkence faşist diktatörlüklerde daha da yaygın bir uygulama alanı bulmaktadır. Hele bizimki gibi faşist ve feodal gericiliğin, içiçe hüküm sürdüğü feodal-faşist diktatörlüklerde işkence çok daha ileri boyutlara ulaşmaktadır. Gericilik, geleneksel zorbalık ve barbarlık, modern işkence yöntemleriyle birleştirilerek kitleri ve önderlerinin yıldırılmasına, halk muhalefetinin bu yol da kullanılarak bastırılıp ezilmesine çalışılmaktadır.

Bir yandan faşist saldırı ve katliamlar, terör, sorgusuz sualsiz kurşunlamaların tırmandırıldığı günümüzde işkence de hızla yaygınlaşmakta, çok sayıda devrimci ve emekçi işkence sonucu sakat kalmakta ve öldürülmektedir.

12 Mart günleri işkencenin dolu dizgin gittiği günlerdi. Reformist CHP hükümetinin "demokratik - leştirme" günlerinde iyice teşhir olmuş eli kanlı birkaç işkenceci geri planda görevlere alındı ve bir yandan işkence yavaşlayarak da olsa sessizce devam ederken diğer yandan kitleler "demokrasicilik" oyunuyla uyutulup pasifleştirilmeye çalışıldı. Ama yükselen kitle mücadelesi ve derinleşen kriz koşullarında ref[ormiz]mizmin iflası geldi dayandı; egemen sınıflar reformist yöntemlere ağırlık vererek düzenin istikrarını sağlayamaz oldular. Faşist saldırganlığın geliştirilmesi ve siyasi hayatın giderek daha fazla faşistleştirilmesi onların esas tercihleri haline geldi. Faşist AP hükümeti bu şartlarda kuruldu, devlet terörü, sıkıyönetim zorbalığı bu şartlarda azgınlaşıyor. Dur ihtarına uymadığı, sınıfına girmediği, yanlış kaldırımda yürüdüğü vb. gerekçelerle çocuk, genç, yaşlı demeden insanların kurşunlanması bu şartlarda olağan hale getirilmek isteniyor.

İşkence de siyasi egemenliğin azgınlaşmasına bağlı olarak özellike son aylarda hızlı bir yükseliş içine girmiştir. Geri görevlere alınmış olan birkaç azılı işkenceci yeniden hem de yükseltilerek önemli görevlere getirildiler. Ümit Erdal adlı azgın katil ve işkenceci Emniyet Genel Müdürlüğü Asayiş Şubesi Başkanlığına getirildi. Şükrü Balcı İstanbul Emniyet Müdürü yapıldı. Faşist saldırganlığın azgınlaştırılmasıyla birlikte sessiz çalışan tüm eski işkenceciler yenilerin de katılmasıyla teşvik ediliyor, el üstünde tutuluyorlar. İşkence merkezleri harıl harıl çalışıyor, devrimciler bir işkence merkezini deşifre edince hemen bir yenisi açılıyor.

MİT, sıkıyönetimi, polis teşkilatının işbirliği halinde yürüttüğü işkence sivil faşist çetelerin yaptıklarıyla da destekleniyor. Örneğin Kars'ta sivil faşistlerin bir devrimciyi işkenceyle öldürmelerinin üstünden çok geçmeden Oruç Korkmaz adlı bir kişi sudan

Devamı sayfa 6'da

"Faşizmi, Siyasi Cinayetleri ve İşkenceleri Protesto Kampanyası" sırasında onbinlerce kişi, birçok şehirde yürüyüşler düzenledi.

İKİ ELİMİZ YAKANIZDA

İşte işkenceci faşistlerin bir kısmı

Fahrettin Benli
Kemal Eyüboğlu
Yaşar Değerli
Fehmi Altınbilek
Bekir Ege
Mehmet Şirin
Enver Çakır
Mahmut Dikler
Hikmet Yapar
Hilmi Can
Yaşar Yümnü
M.Suphi Savdır
İbrahim Kızıltan
Mete Altan
Uğur Gür
Mehmet Aydın
Muhsin Bodur
Faik Türün
Ümit Erdal
Ersin Yılmaz
İhsan Parlar
Tevfik Türüng
Abdullar Kuloğlu
Orhan Sümer
Yaşar Savaş
Metin Denli
Burhan Poturna
Yusuf Emre Çağla
Rüknettin Sorgun
Taner Arda
Memduh Ünlütürk
Şükrü Balcı
Sezai Pamir
Çetin Dindi
Ali Duran
Osman Dede
Ali Elverdi

Sayıları daha da kabarık olan bu işkencecileri tanıyalım, yakalarını bırakmayalım.

12 MART'IN KANLI KATİLLERİ İŞKENCECİBAŞILAR İŞBAŞINDA

Faşist diktatörlük günbegün yükselen ve yaygınlaşan kitle mücadelesini bastırabilmek; işçi sınıfının grev ve direnişlerini, yoksul köylülüğün toprak ve özgürlük için atıldığı mücadeleleri, dar-sabit gelirli memur ve öğretmenlerin mücadelelerini, öğrenci gençliğin akademik-demokratik talepler doğrultusunda yürüttüğü mücadeleyi bastırabilmek üzere azgınca saldırıyor. Egemen sınıflar işçi sınıfının ve emekçi halkın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin önünü kesebilmek üzere bütün şiddet yöntemlerine başvuruyor, gerici tedbirleri yoğunlaştırıyor, baskı ve terörü artırıyorlar.

Faşist diktatörlük resmi ve sivil güçleriyle, ordusu, sıkıyönetimi, polisi ve sivil fasist çeteleriyle; MİT'i, Kontr-gerillası ve MHP'siyle bütün halka karşı yürüttüğü azgın saldırı ve katliamlara paralel olarak; öncü işçi ve emekçiler, gençler, devrimciler, komünistler üzerinde baskı ve terörü ayrıca yoğunlaştırıyor. İşçi sınıfı ve emekçi halkı öncüsüz bırakmak, öncüyü yıldırmak, devrimci faaliyet ve örgütlenmeleri çözebilmek başlıca amaçlarından birini teşkil ediyor. İşkenceler yaygınlaşıyor. Tutuklananlar, gözaltına alınanlar, grev ve direnişlerden tutuklanıp götürülenler, yürüyüşlerde gözaltına alınanlar yaygın bir şekilde en azgın ve iğrenç işkencelere tabi tutuluyorlar. Bugün işkence her yerdedir.

Bugün 12 Mart'ın tescilli işkencecileri, karanlık işkence merkezlerinin kanlı haydutları, en azılı halk düşmanları işkence tezgahlarında halk çocuklarına, öncü işçilere, devrimcilere, komünistlere zulmediyor.

Reformist CHP, aynı zamanda halkın 12 Mart dönemindeki yaygın işkenceye, kanlı işkencecilere karşı yoğun öfkesini ve nefretini de istismar ederek ve "işkencecilerden hesap sorulacağı", "işkencecilerin cezalandırılacağı" demagojik yalanları ile hükümete geldi. Ama ilk işi "geçmişe sünger çekilmesi" gerektiğini söyleyerek, bu nefret ve öfkeyi bastırmaya çalışmak oldu. Reformistler 12 Mart döneminin üstünü kapamaya, bu dönemde halka karşı işlenen işkence suçlarını örtmeye çalıştılar. Olan biten artık gazete sayfalarına, kitaplara geçmiş durumdayken, işkenceciler bir bir belgelenmişken bunların hepsi hasır altı edildi. CHP hükümeti bununla da kalmadı, işkencecileri görevlerinde tuttu ve sadece çok fazla teşhir olmuş olanları gözden ırak yerlere çekti. Bütün işkenceciler CHP döneminde terfi ettirildiler, mükafatlandırıldılar. Bunlar faaliyetlerine devam ettiler.

Çünkü CHP reformistleri de halka ve işçi sınıfına karşıydılar. Onlar bütün demagojilerinin, vaatlerinin, yalanlarının aksine; halkın yükselen mücadelesini bastırmak, emperyalistlerin ve egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda ekonomik krizin yüklerini işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin sırtına bindirmek ve "siyasi istikrarı sağlamak" yani ülkeyi onlar için dikensiz gül bahçesine çevirmek üzere işbaşına gelmişlerdi. Çünkü reformizm ve CHP hükümeti, faşist diktatörlüğün koltuk değneğiydi.

AP hükümetinin kurulması ve gericiliğin daha da azgınlaşması ile birlikte, reformist CHP hükümeti tarafından gözlerden gizlenen ve iğrenç faaliyetlerine gizli saklı devam eden azılı işkencecibaşılar, en kanlı katiller şimdi bir bir tekrar ortalığa çıkarılıyor ve "aktif" görevlere getiriliyorlar. İşkenceler azgınca yaygınlaştıkça onların adı da daha fazla duyulmaya başlıyor ve onların adının tekrar açıktan açığa duyulur olması ise işkencelerin daha da yaygınlaşacağını gösteriyor.

İşte, 12 Mart'ın azılı işkencecibaşısı Şükrü Balcı İstanbul Emniyet Müdürlüğüne getirildi. 12 Mart'ın azgın kanlı katili Ümit Erdal Emniyet Genel Müdürlüğü Asayiş Şube Başkanlığına atandı. Uğur Gür tekrar İstanbul'da "devrimci avı" ile görevlendirilen özel bir timin başına getirildi. Kanlı katil eski Malatya Valisi R.Küçüktiryaki yine elde silah halka zulmediyor. Yeni tayinlerle "aktif" görevlere getirilen birçok halk düşmanı birçok yerde sorgulamaları bizzat yürütüyor.

İşkence, baskı, kanlı terör nasıl faşizmden ayrılmazsa, bunlara karşı mücadele de faşizme karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır.

Egemen sınıflar, onların faşist diktatörlüğü işkenceyi açıktan açığa yaygınlaştırarak, tanınmış tescilli halk düşmanı işkencecileri yeniden açıktan açığa görevlendirerek aynı zamanda işçilere, emekçi halk ve devrimcilere gözdağı vermeye, onları yıldırmaya çalışmaktadır. Ancak her geçen gün daha da yükselmekte olan mücadeleyi durdurmaya hiçbir güç yetmeyecektir. Mücadele gelişmekte, her geçen gün saflar genişlemektedir. Öfke ve nefret her geçen gün daha fazla aktif mücadeleye dönüşmektedir.

İşkencelerin yanında, işkence tezgahlarında mücadele ve kahramanlık destanları, işkenceye ve işkencecilere karşı mücadele de yaygınlaştırılmaktadır. Bugün mücadele saflarında duyulan "Faşist Katillerden, İşkencecilerden Hesap Sorulsun" sloganı, yarın mutlaka gerçek olacaktır.

İşkencede devrimci tavır, İşkenceye karşı mücadele

İşkenceler hızla yaygınlaşıyor bugün artık her yerde açıktan açığa ve pervasızca uygulanıyor. Tutuklananlar gözaltına alınanlar, evinden yoldan, işyerinden, grev ve direnişlerden, yürüyüşlerden götürülenler poliste, MİT'te, kontr-gerillada, savcılıkta yoğun işkencelere tabi tutuluyorlar. Bir çok devrimci işkencede katledildi.

Faşist diktatörlük, sömürücü egemen sınıfların bu en hayasız ve en eski silahını en yaygın bir şekilde çalıştırıyor. Egemen sınıflara ve onların düzenine başkaldıranlar, bu başkaldırışın başını çekenler tarihin her döneminde olduğu gibi bugün de işkencelere çekiliyor, üzerlerinde en hayasız yöntemler uygulanıyor.

İşkence! Bu, çürümüşlüğü, kokuşmuşluğu ve çöküşü kaçınılmaz olan gerici egemen sınıfların, tarihin ileri akışını azgınca ve umutsuzca engellemeye çalışan zalimlerin tarihin her döneminde başvurduğu iğrenç bir silahtır. Bu, köleci toplumda da, feodal toplumda da böyleydi. "İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi" ile tarih sahnesinde boy gösteren ve sözde bütün insanları kardeşliğe, eşitliğe sevgiye çağıran burjuvazinin kapitalist toplumunda da böyledir. Üstelik burjuvazi yeni yöntemler geliştirerek, yeni araç ve gereçler kullanarak ve tekniğin gelişimini en şeytani bir şekilde işkenceye uygulayarak onu en hayasız, en iğrenç bir düzeye yükseltmiştir.

Evet, işkence tezgahları ve işkenceciler, uzlaşmaz sınıf karşıtlıkları ile bölünmüş ve sömürücü bir avuç azınlığın büyük çoğunluğunun üzerindeki baskı ve tahakkümü ile belirlenen toplumların her döneminde varoldu. Ancak her dönemde görülen, aynı zamanda bu iğrenç tezgahlarda her türlü işkence ve baskıya en aşağılık türden yöntemlere karşı yaratılan direniş ve kahramanlık destanlarıydı. Her dönemin devrimcileri, gelecek için mücadelenin, zalimlere, sömürücülere karşı mücadelenin insanları, yeninin, yenilmezin temsilcileri olarak işkence tezgahlarında mücadele ve direnişlerini sürdürdüler. Destanlar yarattılar, ser verip sır vermediler, yenilmediler.

İşkencede devrimci tavır, işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesinin, haklılığına ve yenilmezliğine olan inancın üzerinde yükselir. Bu inanç boş değil, bilimseldir. Çünkü tarihin karşı konulmaz akışına uygun olan, emperyalislerin, komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının ve onların aşağılık uşaklarının bu köhnemiş düzeni ayakta tutma çabaları değil; komünistlerin, devrimcilerin işçi sınıfının ve emekçi halkın bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm mücadelesi, işkencesiz, zulümsüz, sömürüsüz aydınlık bir dünya için, komünist dünya için, gelecek için sürdürdükleri mücadeledir. Bu mücadele yenilmez, zafer er veya geç ama mutlaktır.

Bu mücadele haklıdır. Çünkü sömürüye, zulme, baskı ve tahakküme karşı halk yığınlarının, büyük çoğunluğun mücadelesidir, bütün bunların temsilcisi bir avuç azınlığa, onların iktidarına karşı yönelmiştir. Bu mücadele haklıdır, çünkü, komünistlerin, devrimci-demokratların, yurtseverlerin, ilericilerin, işçi, köylü ve emekçi halk yığınlarının faşist diktatörlüğü devirme mücadelesidir.

İşkencede direniş ve mücadeleyi sürdürmek, her türlü baskıya ve tehdide, en aşağılık türden uygulamalara kararlılıkla karşı koymak, baş eğmemek, ser verip sır vermemek: devrimin haklı davasına olan inancın, Marksizm-Leninizme, Parti'ye, yoldaşlarına, işçi sınıfına ve emekçi halka olan bağlılığın bir ifadesidir. İşkence altında olan devrimci bilir ki, onun işkenceciler karşısında sürdürdüğü başeğmez, korku tanımaz, yenilmez mücadele; tek tek bütün yoldaşlarının, Parti'sinin, işçi sınıfının ve emekçi halk yığınlarının ülkenin her köşesinde, devrimin her mevzisinde sürdürdükleri mücadelenin, ezilen ve sömürülen yığınların bütün dünyada sürdürdükleri mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Sınıf mücadelesinin dolaysız bir devamıdır.

Gerçek bir devrimci, işkencede tek başına dururken, işkencecilere tek başına karşı koyarken karşısında en zalim işkenceciler varken de güçlüdür. Çünkü o, orada bütün işçi sınıfının, bütün halkın, yoldaşlarının, partisinin yanında olduğunu bilir, onlarla birlikte direnir.

Tarih boyunca işkence tezgahlarında yaratılan kahramanlık destanları, her dönemde halkın işkencelere işkencecilere ve işkencenin de bir unsuru, ayrılmaz bir parçası olduğu sömürü ve zulüm düzenine karşı halk yığınlarının öfke ve nefreti ve yükselen mücadelesi ile birlikte var oldu. İçerdeki devrimcinin kararlı direnişi, dışardaki yığınların işkencelere, işkencecilere ve sömürü, zulüm ve işkence düzenine karşı öfkesi nefreti ve aktif mücadelesi ile birleşti ve yenilmez bir güç oldu.

İşkence nasıl faşist diktatörlüğün ayrılmaz bir parçası ise, işkencelere karşı mücadele, işkencecilere karşı mücadele, onlardan hesap sorulması için mücadele de faşizme, faşist diktatörlüğe karşı mücadeleden ayrılmaz.

Yakın geçmişte İ.Gökhan EDGE'nin faşist diktatörlüğün işkence tezgahlarındaki kahraman mücadelesi; bütün halkın ülke çapında protestoları, gösterileri ile birleşti. Gökhan EDGE yoldaş ser verdi sır vermedi. O, işkencecilere kimliğindeki isimden başka hiç bir şey söylemedi. Demokratik kitle örgütleri, arkadaşları aleyhine asılsız suçlamaları kabul etmadi. Hazırlanan asılsız düzmece ifadeleri imzalamadı, buruşturup işkencecilerin suratına fırlattı. Sonunda onu alçakça katlettiler. Ancak ölümü ülke çapında yaygın kitle protestoları için bir kıvılcım oldu. "Faşizmi Siyasi Cinayetleri ve İşkenceleri Protesto Kampanyası" sırasında, onbinlerce kişi bir çok şehirde yürüyüşler yaptılar, protesto gösterileri düzenlediler. 12 hafta içinde işkenceyi protesto eden 100.00'i aşkın imza toplandı.

Antep'de işkencede yılmaz bir kararlılıkla direnen ve sır vermek yerine canını veren Türkiye Genç Komünistler Birliği üyesi Eyüp Akkurt'un direnişi, Antep'de kitle gösterisi ile birleşti. İskenderin'da işkence sırasında öldürülen Necdet Bozkurt'un katledilmesi yaygın kitle gösterileri ile karşılandı.

İşkence yaygınlaşıyor. İşkencelere karşı, işkencecilere karşı mücadele faşist diktatörlüğe karşı yürütülen mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu mücadele bütün devrimcilerin, ilericilerin, demokratların, yurtseverlerin, insanlık onuru taşıyan herkesin mücadelesidir. Sesimizi yükseltmeliyiz. Mücadeleyi yaygınlaştırmalıyız. Gücümüzü içeride direnenlerin gücü ile birleştirmeliyiz.

Tutuklananlar, gözaltına alınanlar, evden, işten, grev ve direniş yerinden, okuldan, yürüyüşlerden götürülenler en azgın işkencelere tabi tutuluyor. Tutuklamalara, götürmelere karşı kitle halinde direnmeliyiz. Devrimcileri, komünistleri, öncü işçileri, arkadaşlarımızı, yoldaşlarımızı, kızlarımızı, oğullarımızı polise, jandarmaya teslim etmemeliyiz. Biz kararlılıkla karşı koyduğumuz takdirde onlar gerileyecektir. Biz geleceğin gücünü, onlar ise çöküşün korkusunu taşımaktadırlar. Bütün gücümüzle karşı koyalım, tutuklamaları, gözaltına almaları, alıp götürmeleri kitlesel bir şekilde engelleyelim. İşkenceye, işkencecilere karşı, işkencecilerden hesap sorulması için mücadeleyi yükseltelim, kitlelerdeki nefreti örgütleyelim.

İşkencede kararlı direniş, dışarıda karşı koyma ve yaygın protestolar! Bu gücü hiçbir şey yenemez!

İSKENDERUN'DA DEVRİMCİ DEMİR-İŞ YÖNETİCİLERİ İŞKENCEDEN GEÇİRİLDİ

Son zamanlarda dolu-dizgin yaygınlaştırılan işkence kitle örgütlerini onların yöneticilerini de hedef alıyor. 24 Aralık protesto eylemlerinden sonra devrimciler, öğretmenler, esnaf ve genel olarak halka yönelen terör ve işkenceye TÖB-DER üyesi öğretmenler de hedef oldular. 12 Aralık'ta ise İskenderun'da bulunan Devrimci Demir-İş Genel Merkezi Genel Yönetim Kurulu toplantı halindeyken 1. Şube ekipleri ve Kayseri'den getirilen komando birliklerince basıldı ve 20 kişi doğrudan işkenceye götürüldü.

Baskın sırasında Devrimci Demir-İş Genel Merkezi'nde bulunan 15 sendika yöneticisi, 1 sendika çalışanı, 1 sendika üyesi ve 3 misafir daha sendika binasında galiz küfürlerle dövülmeye başlanmış, sendika merkezi ve içeride bulunan eşyalar tahrip edilmiştir. Baskının gerekçesi hakkındaki sorular yalanla küfür ve dayakla cevaplandırılmış ve 20 kişi kaymakamlık binasının da bulunduğu Merkez Karakoluna götürülmüştür.

Sendika yöneticileri ve yanlarındakiler kaymakamın odasının önündeki salona sokularak "arkadaşlarımızı öldürdünüz, bunun hesabını soracağız" diyen 100 kadar polisin saldırısına uğramışlardır. Yüzleri duvara döndürülerek elleri zorla yukarı kaldırılan ve duvara yaslandırılan sendikacılar saat 17.00'den 21.30'a kadar cop, sopa, silah kabzası, tekme, yumruk ve demir çubuklarla aralıksız işkence görmüşlerdir. Polisler yorulunca Merkez Karakolundan Merkez Komutanlığına götürülen ayakta duramayacak haldeki sendikacılar burada 48 saat gözaltında tutulduktan ve fotoğrafları çekildikten ve parmak izleri alındıktan sonra Adliye'ye götürüyoruz denerek Adliye'nin önünde mahkemeye çıkarılmadan serbest bırakılmışlardır.

Adli Tıbba ve savcıya müracaat istekleri reddedilen, böylelikle işkencenin belgelenmesi çabaları engellenmeye çalışılan devrimci sendikacılara davalarından vazgeçmeleri gerektiği söylenmiştir.

Olayla ilgili olarak basına bir açıklama yapan Devrimci Demir-Iş Sendikası Genel Yönetim Kurulu işkence ve gerekçesiz gözaltına almanın sorumluluğunu başta Vali ve Kaymakam olmak üzere hiçbir yetkilinin üzerine almadığını bildirmiş; işkenceden fiilen haberdar olan emniyet yetkililerinin de olayı geçiştirmeye çalıştıklarını, işkence görenlerin de durumu idare etmelerini önerdiklerini ortaya koymuştur.

Devrimci Demir-İş'in açıklaması, işkencenin sınıf sendikacılığının gelişmesini engelleyemeyeceği üzerinde durmakta ve şunları yazmaktadır:

"Biz Devrimci Demir-İş Yönetim Kurulu olarak bu saldırının sadece 20 kişiye değil, Türkiye sınıf sendikacılığı hareketine ve Türkiye işçi sınıfına hakim sınıfların yeni kurdurduğu faşist AP hükümeti eli ile her alanda yönelttiği sistemli saldırıların bir parçası olduğunu biliyoruz. Onların bu baskı ve tehditleri karşısında yılmayacağımızı ve var olan demokratik haklarımızı korurken dişe diş bir mücadele ile her alanda yeni mevziler elde edeceğimizi devrimcilere, işçilere, köylülere, yurtsever demokratlara ve tüm kamuoyuna açıklar, Türkiye metalurji işçilerinin tek sınıf sendikası Devrimci Demir-İş'in işçi sınıfımızın tüm hak ve çıkarlarını tavizsiz savunmasını türlü baskıların, tehditlerin işkencelerin engelleyemeyeceğini tüm halkımıza bir kez daha duyururuz."

Devrimci Demir-İş yöneticilerinin vücutlarındaki işkence izleri (üstte)

Polisler tarafından tahrip edilen sendika merkezi (yanda).

İskenderun'da işkenceleri protesto mitingi

Ankara Dev-Genç eski başkanı Nejdet Bozkurt'un İskenderun da işkence edilerek öldürülmesi, 3 Ocak günü İskenderun halkı ve gençliği tarafından, yasadışı bir yürüyüşle protesto edildi.

22 Aralık günü polis tarafından gözaltına alınan N.Bozkurt, bir hafta işkenceden sonra kurşuna dizilerek katledildi. 3 Ocak günü cenazeyi almak için toplanan kitleye polis ve jandarma saldırdı. Saldırıya karşı direnen kitle, mahallelere doğru çekilmeye başladı. Bu arada Sanat Lisesi, Cumhuriyet Lisesi, Ticaret Lisesi ve Atatürk Ortaokullarında yapılan forum ve boykotlardan sonra diktatörlüğün güçleriyle çatışan öğrenciler de mahallere doğru çekilmeye başladılar.

Mahallelerde sürdürülen propaganda, saat 15'de eyleme dönüştü. Gültepe Mahallesinde toplanan 700 kişilik kitle, Esentepe'ye kadar (2 km.) yasadışı bir yürüyüş ve miting yaparak geri döndü. Yürüyüş kolunun önünde ve arkasında canlı barikatlar oluşturuldu. Yürüyüşe saldırmaya cesaret edemeyen polis ve jandarma, daha sonra mahallere baskınlar düzenledi ve mahalleyi otomatik silahlarla taradı. Mahalle halkının saldırıya kararlılıkla direnmesi sonucu, diktatörlüğün güçleri istedikleri operasyonu gerçekleştiremeden ve tek bir kişiyi bile alamadan mahalleden çekilmek zorunda kaldılar.

Mehmet Koçak Erzurum'da sivil faşistler tarafından işkenceyle öldürüldü

Erzurum'da astığı-astık kestiği-kestik davranan, özellikle devrimci-demokratların oturdukları mahallelere yönelik terör kampanyası yürüten, Alevi- Sünni ayrımını körükleyerek emekçiler arasında düşmanlık yaymaya çalışan faşistler 27 Aralık'ta devrimci işçi MEHMET KOÇAK'ı işkence ederek katlettiler.

MHP'li faşistler Kürt milliyetinden bir işçi olan ve faşizme karşı yılmaz bir mücadele yürüten KOÇAK'ı katlederek Erzurum'da devrimci mücadelenin gelişmesini engelleyebileceklerini sanıyorlar. Bu zulüm dünyası er geç onu yaşatmaya çalışanların, hakim sınıfların, onların faşist uşaklarının, katillerin, işkencecilerin başına yıkılacaktır.